

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Nasıl buldun?" Connor Tony'nin yüzüne ilgisizce bakıp tekrar Elisha'ya döndü. Onu alıcı gözle izlemeyip teknik bir analiz yapmaya kalkışacak olursa Elisha'yı ancak *fena değil* diyerek niteleyebilirdi. Vücudunun kılıç kullanmak ve kendini savunmak için doğuştan gelen bir kıvraklığı vardı. Adımları başarılıydı ve bu, en az bilek kadar önemli bir detaydı. Tek sorun gövdesinin üst kısmını doğru açı ile tutmayışıydı ki Connor odaya girdiğinden beri bu açık yüzünden William'a iki puan vermişti bile... "Gayet iyi..."

"Bence ona sen ders vermeliydin. William kadar iyisin." Connor içinden *keşke* dedi ama dışına yansıtmadı.

"Bu kendi isteği idi."

"Elisha'nın William'ı seçtiğini mi söylüyorsun yani. Ben bu işi Catherine yaptı sanıyordum." Connor Tony'nin sözlerine karşın, çalışmayı pürdikkat izleyen Catherine'e doğru kötü bir bakış attı fakat bir şey söylemedi. Tony susması gerektiğini anlamış gibi başını Elisha'dan yana çevirdi ve anında yüzünde o çok bilindik *Elisha görmüş ifadesi* belirdi. Düşük gözkapakları, sersem bir sırıtiş ve bir de tam olarak nedeni anlaşılmayan mimikler... Bu düşesin tespitiydi. Ne var ki memnuniyet dolu bir tespit değildi. Kartal bakışlı kadın, Tony'nin aklından geçen yasak elmaya meyil düşüncelerinden fazlasıyla haberdar ve bu konuda endişeliydi. Zaten Claire'i işin içine sokmasının nedeni de buydu. Gerçi o kızı son derece sevimli, cazip ve saygıdeğer buluyordu ama Catherine için öncelikler Grandoor ile ilgili olanlardı. Dolayısıyla Anthony Decker'ın Elisha'ya karşı hisleri kontrol altında tutulmalıydı.

"Elisha ile ne yapmayı düşünüyorsun Connor? Bir bebek harika olurdu."

Connor gözlerini devirdi ve her zamanki gibi kadını ciddiye almadı ancak bebek düşüncesi boğazına çökmüştü resmen. "Seni ilgilendirmez Catherine," derken *bununla ilgilenmiyorum* demeye çalışıyordu.

"Onu kıskanmıyor musun peki?"

Connor sertçe kadına döndü. "Benimle uğramayı kes. Neyin peşindeysen de unut onu."

"Hemen parlamasan ne iyi olurdu."

"Şikâyetçiysen beni rahat bırakmanı tavsiye ederim." Genç adam bacak bacak üstüne atarak hafifçe yan döndü. Karşılaşmanın geri kalanını izlemek niyetindeydi ama maç çoktan Elisha aleyhine, çok da küçük düşürücü olmayan bir skorla bitmişti bile. Beklendiği gibi taraflar birbirlerini selamlayıp tokalaşmışlardı ki Elisha ne yaptığını bilmez şekilde, pantolonunun çizmesi dışına taşan bir kıvrımını düzeltmek için eğildi ve o an meydana çıkan kalçaları seyrine doyum olmayan bir manzara sundu. Aynı anda Catherine'in dudaklarından "Ooooo..." nidası dökülürken Tony de "Ah Tanrım!" diye inler gibi fısıldadı. *Tanrı aşkına bu kadın delirmiş miydi?*

Connor hışımla yerinden kalkmadan önce Tony'den tarafa tehdit ederek bakıp "Gözlerini oymamı istemiyorsan senin için güvenli bir yere bak zampara," diye tısladı. Elisha'ya doğru yürürken özellikle Tony ile karısı arasında girerek sevgili arkadaşının görüşünü engellemeyi ihmal etmeyişi kiskançlığı ile açıklamak hatasına düşenler için sağlam bir yumruk ayıracak kadar mantıksızca öfkeli ve karısına o an sahip olmak için tutuşacak kadar kıızırmıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Gafil avlanan Elisha korkuyla sıçradı. Hiçbir şey anlamadığı sevimli yüzünden öyle net okunuyordu ki Connor kızgınlığını unuttu fakat kısa süreliliğine.

"Sana bir daha erkek kıyafeti giymemeni söylediğimi ve senin de bunu kabul ettiğini hatırlıyorum... Bana kızgın olman umurumda bile değil. Ne dersem onu yapacaksın." Elisha'nın yüzündeki şaşkınlık öfkeye dönerken dışarıdan izleyenlere güzel bir tiyatro gösterisi sunmak üzere olduklarını düşündürebilirdi. Tabi Sör William araya girmeseydi.

"Grandoor... Majesteleri nasılsınız?" Connor yakışıklı hocanın hatırladığından da yakışıklı olduğunu görünce kaşlarını çatı fakat kendine uzatılan eli boş bırakmadı.

"İyiym Sör William... Derslerin bittiğini umuyorum." Connor'ın nezaketsizliği karşısında tek kaşını kaldıran Sör William yine de gülümsemeyi sürdürdü.

"Eşiniz başarılı bir öğrenci ancak birkaç güne daha ihtiyacı var."

"Hiç sanmıyorum... Bence seni zorlayacak kadar iyiydi." Sör William *sen öyle san der* gibi bakış atıp başını öne eğdi. Connor onun bıyık altından güldüğünün pekâlâ farkındaydı.

"Bence eşinizle bir karşılaşma yapmalısınız, böylelikle yeni bir derse ihtiyacı olup olmadığını da görmüş olursunuz." Connor bu ihtimal dışı teklif karşısında çocuk gibi heyecanlanmış olduğuna inanmıyordu. Elisha'yla bir eskrim karşılaşması yapmak gereksiz ve çocukçaydı ama Connor bu teklifi kabul etmek üzereydi. Ne de olsa işin içinde ona dersini verme ihtimali vardı.

"Ben pek sanmıyorum Sör William. Dük cenapları benimle maç yapamayacak kadar meşguller." Sırf *sen öyle düşündüğün için yaparım* dedi içinden Connor ve düşüncelerini kitap gibi yansıtan bir ifadeyle Elisha'ya doğru sırtarak konuştu. "Yanılıyorsun Elisha, seninle karşılaşmak bana şeref verir."

"Ciddi misin?" Karısının sevindiği belli oluyordu.

"Son derece ciddiym." Elisha bir cevap arar gibi Catherine'in bulunduğu tarafa bakınca Connor da bakışlarıyla onu takip etti. Üvey annesinin yüzündeki manidar gülümseyiş genç adamı da güldürdü zira kadının neden güldüğünü çok iyi biliyordu. Onunla bu kadar benzeşmek normal şartlar altında rahatsız etmeliydi ama Connor görüyordu ki Catherine'e kızmayı keseli bir hayli olmuştu. Bu kesinlikle normal değildi.

Elisha Catherine'den onay alınca herhangi bir şey söylemeden hevesle Connor'ın karşısına geçti. Az önce kullandığı kılıcı hâlâ elindeydi. Connor da fazla beklemeyip ceketini çıkartıp yere attı ve kendisine bir kılıç seçip yerini aldı.

Kendiliğinden hakem olarak atanan Sör William'ı, seyircileri ve son olarak da birbirlerini selamladıktan sonra şevkiyle göz dolduran Elisha anında pozisyonunu aldı. Connor etkilendiğini gizleyemeye gerek görmeden tek kaşını kaldırıp başını hafifçe yana eğdi fakat bu rahatlığı ona ilk puanını kaybetti. Yine de keyfi kaçmış sayılmazdı.

İlerleyen dakikalarda Connor ona karşı daha dikkatliydi ve dikkati mükâfatını da beraberinde getirdi. Karısını açık ara farkla yenerken çocukça gurulu ve onu alt ettiği için mutluydu. Özellikle de Elisha'nın yüzündeki öfkeden deliye dönmüş ifadesini gördükçe kahkaha atmak istiyordu. Kısa bir süre önceki dağınık ruh halinden böylesine hızla sıyrılmış olması inanılmazdı.

"Kabul etmiyorum... Orantısız güç kullandın. Benim bir kadın olduğumu unuttun." Elisha'nın çıkışı karşısında Connor alayla güldü fakat bir şey söylemeden arkasına dönüp yürümeye başladı. Ancak ikinci adımını atmadan ensesine batan kılıcın soğuk temasıyla kaskatı kesildi. Bu açık meydan okumaya karşın odada çıt çıkmıyordu. Connor yavaşça gevşerken omuzlarını serbest bıraktı ve sırtını dikleştirdi. Yavaşça geriye dönerken yüzünde tehlikeli bir gülümseme vardı.

Ucu keskin olmayan kılıcın köprücük kemiğine yaptığı baskıya aldırmandan Elisha'ya doğru yürüyüp fısıldadı. "Senin bir kadın olduğunu unuttuğuma gerçekten inanıyor musun?"

Elisha korkuyla bir adım geriye sıçradı. Böylelikle aralarına güvenli bir kılıç mesafesi bırakmış oldu ve kılıcı bu sefer Connor'ın göğsüne dayadı. Kuralsızca hareketleri tehlikeli denecek kadar zarif olmakla birlikte Connor onun etkisi altındaydı. Kolunu bile kıpırdatmadan beklerken meydana okuyarak baktı karısının kinle kararmış gözlerine... O an onun tarafından öldürülmek düşüncesi geçti kafasından şiddetle rahatsızlık veren. Connor garip bir havanın etkisine girmişti. Sanki karşısındaki Elisha değildi... O sakın, sessiz ve tatlı kız yok olmuştu fakat buna şaşırıyordu bile.

Elisha'nın içindeki alevi biliyordu o. Daha en başında onun hakkında yanılmıştı. Onu gösterişsiz, erkek kılıklı kız olarak düşünürken aslında ona doğru düzgün bakmamış olduğunu görebiliyordu şimdi. Elisha buydu... Ruhu, içindeki ateşin ışıklarını saçıyordu. Ölçülü bir şiddeti vardı. Entrikacı yönü görüntüdeki yumuşaklığı altında gizliydi. Connor onu daha önce görebilmiş olsaydı ona karşı bu kadar uzun süre kayıtsız kalamazdı. Şimdi ise vazgeçemeyecek kadar ona sarılmış durumdaydı. Bu ne zaman olmuştu, kim ve nasıl başlatmıştı bilmiyordu, ama bir parmak şıklatmak kadar anlık bir süreç değildi bu... Ağ yavaşça dolanmıştı ve onun karşısında bir pamuk ipliğinden farksız olan iradesiyle hapsolan tutkusu serbest kalmak üzereydi. Connor kendisini tutmak istemiyordu artık... Buna dayanamıyordu.

İlk adımı attığında kalbine batan kılıç bile olmayabilirdi. Genç adam kendi kılıcını havada yarım tur döndürerek Elisha'nınki üzerine sertçe vurdu. Artık göğsünde rahatsız edici baskı yoktu ama başka bir şey vardı. Kaynayan gözere baktıkça artan başka bir şey... Connor kılıcını tekrar kaldırdı ve karısına karşı zayıf bir atak yaptı. Elisha becerikli bir ayak oyunuyla geri sıçradığı gibi saldırıyı karşı saldırıyla geçiştirdi. Connor dayanamayıp güldü... Şimdi karşılıklı daireler çizirken gözlerini birbirinden ayırmıyorlardı.

Connor biliyordu ki ilk saldıran kaybedecekti ve onun kaybetmeye niyeti yoktu. Sabırla beklerken ona karşı sinir savaşı yürütüyordu. Odadakilerin gerilimi hissettiklerine dair mırıltıları kulağına gelirken beklediği oldu... Elisha eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar sıkıttığı kılıcını doğrultarak kontrolsüce üzerine atılınca Connor şiddetle kendi kılıcını alttan yukarıya doğru savurdu ve karısının sınıksız kavrıldığı kılıcı elinden fırlatarak tavana doğru yükseldi. Genç adam daha kimse ne olduğunu anlamadan düşüşe geçen kılıcı boşta kalan eliyle havada yakaladığı gibi diğer elindeki kılıçla birlikte Elisha'nın açık hedef halindeki göğsüne dayadı. "Sonunuz geldi leydim..."

Yirmi Beşinci Bölüm

Elisha hayatı boyunca bu şekilde kontrolünü kaybettiğini hatırlamıyordu. istediği tek şey ona haddini bildirmektir ve bunu nasıl yapacağıyla ilgilenmiyordu. Karşılıklı birbirlerini süzerken içinde yükselen öfke ateşiyle ona zarar vermek düşüncesinde gözlerini bir an için bile ondan ayırmadı. Sakin tavırlarını yok edebilmek için ona gerçekten de zarar vermeyi diledi. Ne olduğunu bilmiyordu... Tek istediği onu aşağılamaktır, canını yakmaktır. Elisha haftalardır içinde hapsettiği isyanın şimdi meydana çıkıyor olmasından endişe duymuyor değildi ancak engellemek istemiyordu. Ona, kendisinden nefret etmesi için gerçek bir sebep vermek için yanıp tutuşuyordu. Onun nefretini hak etmek istiyordu onunla şansının çok az olduğunu bildiği için...

Ona ne kadar kırgın olduğunu hatırladığı her an onu yaralamayı daha çok istiyordu. Onu seviyordu... Ondan nefret ediyordu...

İşte o güdüyle, sınıksız kavrıldığı silahını herhangi bir tekniikle bağdaştırılamayacak şekilde hızla savurdu. Ancak ne olduğunu bile anlamadan Connor öyle şiddetli bir karşılık verdi ki Elisha'nın hissizleşen elinden kurtulan kılıcı havaya doğru yükseldi. Engellemek için hiçbir şey yapamadı... Kılıcı kıpırdatmak bir yana, içinde büyüyen dehşet çığlığını bile serbest bırakamayacak kadar korkmuştu.

Mağlubiyetinin simgesi olarak göğsüne değen iki kılıca

şöyle bir bakıp kocasının alev gibi parlayan gözlerine döndü sonra. "Sonunuz geldi leydim..." demişti. Haklıydı... Elisha sonunun geldiğini, ölümü bile aratacak kadar tahrip edici bir mağlubiyet aldığını görebiliyordu. Gözyaşları, akıtmamak için verdiği çabaya inat birikirken başını kaldırıp, gururla çenesini dikleştirdi yine de. Ne var ki kendisiyle gurur duyduğu söylenemezdi.

Ne yaptığını düşünmeden kılıçları her iki elinin tersiyle iterek yanlara düşürdü ve bir adımla Connor'a iyice yaklaştı. Güzel yüzüne, zafer sarhoşluğuyla ışıldayan gözlerine ve dağınık koyu kumral saçlarına aşkla ve özlemle baktı. Hâlâ kendisiyle gurur duymuyordu ama o an içinden geleni yapmadığı takdirde nefret edeceğini de biliyordu. Bu yüzden daha fazla düşünmedi ve hızla kaldırdığı elini kırbaç gibi kocasının yüzüne çarptı...

Elisha Connor'ın öfkeden kızaran yüzüne bakarken kocasının aklından geçen şiddeti duyabilecek kadar sessizdi oda. Connor'ın kendini frenlemek için gösterdiği çaba öyle yoğundu ki dokunabilmek mümkündü sanki... Elisha korkunç bir şey yaptığını idrak ettiğinde geri dönebileceği bir noktada değildi.

Bir adım gerilemek için kıpırdadı fakat koluna yapışan mengene gibi elin engellemesiyle hareket edemedi. Korkuyla başını kaldırırken Tanrıya yüksek sesle dua ettiğinin farkında değildi. Kıpırtısızca ve sonuna kadar açtığı gözlerle ölüm meleğini izlerken o, başını hafifçe yana çevirip odadakilere sertçe "Çıkın!" dedi. Bu tek sözü bir haykırıştan daha etkili kılan, genç kadının kendi ruh haliydi biliyordu Elisha ama odadakilerin sanki bunu duymamış gibi davranmaları da intihardan başka bir şey değildi. Connor da aynı şeyi düşünüyormuş gibi kükredi. "Size çıkın dedim..."

Aynı anda oda hareketlendi ve herkes teker teker dışarı çıktı. Genç kadın en son çıkan Catherine'e medet umarak baktı fakat görüp görebileceği tek şey onaylamaz ve hoşnutsuz bir yüz ifadesi oldu. Elisha çaresizce, kapanan ceviz kapıyla ara-

sındaki mesafeyi tarttı ancak Connor aklından geçeni anlayarak onu sertçe kendine çekti ve "Elimden kaçabileceğini mi sandın?" deyip Elisha'nın karşılık vermesine izin vermeden hırsla dudaklarına kapandı.

Genç kadın onu kışkırtmaya korktuğu için tüm iradesini kullanarak bu tatsız anda tamamıyla hareketsiz kaldı. Dudaklarını bereleyen öpücüğe kayıtsızca katlandı ama Connor bundan rahatsız olmuş olmalıydı ki başını kaldırıp gözlerine baktı. "Öp beni..." dedi kabaca. Elisha iri gözlerini daha da açarak başını hızla iki yana salladı. "Öp beni dedim..." Genç adam bir eliyle Elisha'nın kalçasını kavrayarak sıkınca Elisha debelenmeye başladı.

"Bırak... Bırak artık beni. Kızmaya hakkın yok. Bana böyle davrandığın için bunu hak etmiştin."

Connor onu daha da kendisine bastırdı. "O zaman, sen de hak ettiğini alacaksın."

"Artık bıktım Connor. Her an beni küçük düşüreceğini bilerek mutlu olamam. Sen aksini düşünüsen de mutlu olmayı hakkım var?"

Connor güldü. "Bıktın mı? Bence daha hiçbir şey görmedin." Bir öncekine kıyasla daha yumuşak sayılacak bir üslupla tekrar kapandı dudaklarına. Aradaki farkı anlamak Elisha gibi, onun dokunuşlarına anında tepki veren hassas bir kadın için o kadar kolaydı ki. Neredeyse ona karşılık verecek duruma sürükleyen tatlı bir işkence gibiydi dudaklarının mahareti. Genç kadın kendisinden nefret edecek kadar kapılmıştı ve Tanrı biliyor ya karşılık vermek üzereydi. Fakat ne olduysa dudaklarının arasından kayan kıvrak dili bir uyarı gibi algıladı ve başına ne geleceğine aldırmadan adamın dudağını sertçe ısırdı.

Muhtemelen muazzam bir cezayla sonuçlanacak saldırısının Connor'ın dikkatini dağıtmasıyla Elisha kocasının kollarından kurtuldu ve ondan olabildiğince uzak bir noktaya doğru koştu. Niyeti çıkışa gitmekti fakat panikle tam aksi istikamete koşmuştu. Soluk soluğa iki duvarın birleştiği bir

köşeye sinerek yapıştı. Connor'ın üzerine geleceğini düşünmüştü ancak kocası kapıya doğru yürümeye başladı. Genç kadın bir an için gideceğini düşünürken, Connor salonun kapısını kilitleyip anahtarı da pantolonunun cebine koyunca Elisha hıçkırır gibi bir iç geçirdi ve duvara iyice yaklaştı. Bir taraftan da gözleri, üzerine doğru tehditle gelen adama karşı kendini savunacağı bir şeyler bulmak için odada geziniyordu.

Burası bir spor odası sayılırdı. Salonun hemen ortasındaki eskrim yapabilecekleri genişçe boşluğun bir yüzünde büyük bir koltuk bulunuyordu. Onun dışında kalan her yer antik zamandan kalma bir sürü savaş aleti ve spor malzemeleriyle doluydu. Elisha kısacık sürede, duvardaki çeşit çeşit ok ve yaydan, Uzakdoğu kılıçlarına kadar antika kıymeti taşıyan tüm savaş aletlerini panikle gözden geçirdi. İşine yarayabilecek ufacık bir şey bile olsa hiç tereddütsüz kullanacaktı. İşte o anda sağ tarafındaki rafta yeniymiş gibi ışıldayan ince bir kılıç gözüne ilişti. Genç kadın hızla yaklaşan kocası kendisine ulaşmadan evvel kılıcı asılı olduğu raftan çekti ve o an burun buruna geldikleri adamın göğsüne dayadı.

Titreyen sesiyle "Uzak dur Connor," diye fısıldadı. Hızlı solukları yüzünden dudakları kurumuş, sanki çatlamıştı. Connor korkmuş bir hayvan kadar saldırgan görünen Elisha'dan tek bir adımla uzaklaştı ama kılıç göğsünde duruyordu.

Genç adam "Elindekini oyuncak olmadığını hatırlatırım Elisha," dediğinde Elisha kısacık bir an kılıcın ışıldayan, kâğıt kadar ince yüzeyine baktı fakat dikkatini tekrar kocasına yönlendirmesi çok sürmedi. Buradaki tek tehlike Connor'dı.

"Uzak dur dedim... Bana kötü davranamayacaksın."

Connor bu sözlere karşı alayla güldü. "Hak etmediğini söyleyemezsin değil mi?"

Elisha bu duruma nasıl geldiklerini anlayamıyordu. Şu anda elindeki keskin nesneyle onu öldürebilirdi bile ama o bununla değil de ondan nasıl kurtulacağıyla ilgileniyordu.

Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar korkmuş durumdaydı ve bunun sebebi hayatı boyunca hiç olmadığı kadar çileden çıkmıyordu. Bunu hak etmiyordu... Belki konuşursa onu ikna edebilir ve dayak yemekten kurtulabilirdi ancak Connor'ın gözlerindeki korkutucu bakış şansının zayıflığını hatırlatmaktan öteye gitmiyordu. Yine de durumu şu halinden daha kötü olamazdı.

Elisha gergin kaslarını gevşetmek için kendini rahatlamaya zorladı. Önce geriye doğru tek bir adım atıp kılıcı onun göğsünden çekecek ve sonra da açıklamaya çalışacaktı. Kafasından geçirdiği gibi gerilemek için bir adımını arkaya vermişti ki hesaba katmadığı şekilde duvara çarpınca durmak zorunda kaldı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu, kapana kısılmıştı... Arkasındaki duvara sırtını dayarken iyice araladığı dehşet dolu gözleriyle kocasına yalvarır gibi baktı.

Tanrı aşkına o bir şeytandı... Elisha boğazına doğru yaklaşan eli hayal meyal gördüğü an, acı bir çığlık atıp sıkı sıkıya kavradığı kılıcı ileriye doğru savurdu. Her şey hayalde gibi ağır ve inanılmazdı. Kılıcın yumuşak ete değerkenki hafif titreşimi ve arkasından gelen kısık iniltiyi duyumsadığında gerçeklikle bağını kopartmış, yok olmuştu. Elindeki metal silahın gürültüsüyle yere çarparken çıkardığı sesin kulaklarındaki tahribatı bir infilak gibiydi. Gözleri karardı ve belki de kalbi durdu. Ona zarar vermişti ama bakacak durumda değildi. Titreyen dudaklarından, fısıltıdan da zayıf iki kelime döküldü. "Üzgünüm aşkım..." Ancak omuzlarını kavrayan kaba ellerin sahibi adam tarafından sarsılınca kelimeler havaya karışıp yok oldu.

"Bu sefer çok ileri gittin küçük yılan..."

Elisha gözlerini açmayı akıl ettiğinde Connor'ın yanağında yaradan kan aktığını gördü. İşte o an gözleri doldu ve bir damla yaş yanağından çenesine doğru süzüldü. Ona dokunmak, iyileştirmek istiyordu fakat aklından geçenleri yapmak bir yana daha fazla düşünmeden, sürüklenerek duvardan

uzaklaştırıldı. Sertçe, iki Romalı savaşçı heykelinin arasındaki mermer masaya doğru yüzüstü itildiğini fark etti ama bunun kendi başına geldiğine inanmadığı için karşı koymak aklından bile geçmiyordu.

Nihayet, bedenine arkadan dolanan sert bedeni hissedince nerede ve ne durumda olduğunu ayırt edebildi. Yüksek mermer masa tam belinin hizasındaydı. Elisha'nın gövdesinin üst kısmı Connor'ın arkadan yaptığı baskıyla masaya doğru meyletmiş, elleri soğuk mermeri sıkı sıkıya kavramıştı.

"Sana nasıl bir ceza versem Elisha?" Connor arkadan sarıldığı Elisha'nın çenesini kavrayarak yukarı kaldırdı. Şimdi kızın başı Connor'ın omzuna yaslanmıştı. Konuşamayacak kadar korku ve şaşkınlık içindeydi. Sanki olayları dışarıdan izliyor gibiydi ancak korkusunu tetikleyen hisleri gerçeklikte olduğunu kanıtlıyordu.

"Söylemedin... Sana nasıl bir ceza versem. Bu hoşuna gider mi?" Bir eli hâlâ Elisha'nın çenesindeyken diğer eliyle nubuk yeleğinin üstünden göğsünü avuçlayarak sıktı. Genç kadın göğsüne kapanan eli engellemeye çalışarak anında karşılık verdi. "Yapma Connor, lütfen..." Connor'ın acımasızlığı ilerisi için endişe verecek şekilde artıyordu.

"Ne yapmayayım Elisha... Bunu mu?" Bu sefer elini Elisha'nın gömleğinin açık yakasından içeri sokarak göğsünün üst kısmını okşayınca genç kadın sanki son kezmiş gibi kesik ve şiddetli bir iç çekti. Korkuyordu ama bir yandan da utanmazca istiyordu. Bunu fark ettiği için mutlu değildi ancak onun karşısında şekillenen doğasını gizlemek, karşı koymaktan daha zordu.

"Hoşuna gittiğini biliyorum."

"Hayır... Gitmeme izin ver Connor lütfen..." Elisha çıplak göğsüne gittikçe dolanan parmaklar karşı öyle savunmasızdı ki itiraz ederken bile teslimiyetle başını geriye, Connor'ın omzuna doğru bükmüştü. Connor'ın güldüğünü duyabiliyordu. Sonrasında tenini yakan parmakların dışarı

çıktığını fark ettiğinde hissettiği hayal kırıklığı, kendisine bile itiraf edemeyeceği kadar büyüktü. Korkuyordu ama korku ve arzusun sınırı birbirine geçmişken hangisine teslim olmak üzere olduğunu bilmiyordu.

Yeleğinin düğmeleri kabaca açılırken itiraz etmekle ona yardım etmek arasında kalmıştı fakat sağduyusu, içinde bulunduğu durumun ne denli küçük düşürücü olduğunu söylediği için karşı koymaya çabaladı. Yeleğini kolayca çıkartan adama tüm gücüyle mani olmayı denedi ama her çabasıyla ona daha çok yakınlaşıyordu. "Bana karşı koyma... Elinden bir şey gelmez."

Elisha tekrar çırpınmaya başlayınca Connor yüksek sesle güldü. Sanki bu kıpırdanış hoşuna gitmişti.

"Özür dilerim Connor. İstemedim oldu... Yarana bakma izin ver, ya da birilerini çağırayım. Mikrop kapabilir." Elisha öyle zor durumdaydı ki kendi için endişelenmeyi kestiğinde Connor'ı düşünüyor ve korkuyordu. Tüm gücünü kullanarak ondan yana bakmayı denedi ancak Connor onu, bedeniyle masa arasına kuvvetle bastırarak için bu yararsız bir çaba olarak kaldı. Elisha çaresizliğin verdiği öfkeyle şirret bir çığlık atıp kocasının adını haykırdı. "Connor... Kes artık şunu!"

Bu onu etkilemeliydi... Acı çeken hayvani çılgınlığının onun insani hislerini uyarması gerekiyordu. Ne var ki Connor aynı şey düşünmüyordu sanki. Elisha'yı daha sıkı sardığında gülüşü artmıştı. Hareketleri daha sertti... Elisha daha ne olduğunu bile anlamadan, yeleğin düğmelerini açarkenki sertliğini aratacak kadar şiddetle gömleğinin düğmelerini kopartarak açtı ve genç kadının göğüslerini ortaya çıkarttı. Elisha'nın nefes alacak kadar vakti bile olmamıştı. Ancak Connor elleriyle göğüslerini yoğurup, yana kırdığı boynuna ateşli öpücükler bırakırken nefesiyle birlikte titrek bir inilti döküldü dudaklarından. *Tanrı aşkına hiç bu şekilde hissetmemişti...* Hiç böyle saf ve vahşi bir arzu tatmamıştı. Kendisini kötü biri gibi hissedecek kadar utanmazca şeyler düşünüyordu. Aklından geçenler, kendi halindeki masum bir kızın aklında geçenler gibi değildi.

Onunla şu masanın üzerinde deli gibi sevişmek istemek utanç veriyordu ama ona utanmamayı öğreten kocasıydı. Bu yüzden itiraz etmek ya da mani olmak için kastiği kaslarını gevşeterek başını olabildiğince arkasına çevirdi ve kocasının dudaklarına uzandı. Connor'ın tek bir saniyelik tereddüt anıyla soğumuştur dudakları ama sonraki ateş, içine düşürdüğü kıvılcımla büyük bir yangın çıkartacak kadar kuvvetliydi.

Elisha tamamen ona dönmek için çabaladı fakat Connor izin vermeden tek eliyle çenesini sabitleyip pozisyonunu korudu. Diğer eliyle de Elisha'nın dolgun göğüsleriyle ilgileniyordu. Genç kadın ne zaman bu duruma geldiğini anlamamıştı bile... Özellikle de Connor'ın eli belinden aşağıya, pantolonunun düğmelerine gittiğinde mantık namına neyi var neyi yok kaybetti. İhtiyaçla ona sarıldı ve dudaklarının baskısını artırdı. Kocasının kıvrak dilini kendi diliyle okşarken kolunu arkaya atıp, elini kumral saçların arasına daldırdı. "Elisha... Tanrım Elisha," diyen sese kesik soluklarıyla yanıt verebildi sadece.

Artık ona daha çok yakın olmanın ihtiyacıyla kıvrılırken Connor aklından geçenleri anladı ve sertçe kendisine çevirdi. Kısa süreli bakışmaları aralarındaki tutkunun geçişi gibiydi. Tekrar dudakları birleşmeden evvel Elisha hâlâ kan sızan yaraya baktı tekrar ancak endişeli değildi. Aksine içindeki vahşi kadın memnundu... Ona zarar vermiş olmaktan, kanını akıtmaktan rahatsız değildi çünkü bir yanı, onun bunu ve daha fazlasını hak ettiğini söylüyordu. O an dudaklarında engelleyemediği bir gülümseme belirdi ve cüretle, alev gibi yanan gözlerine baktı. Konuşmalarına gerek yoktu zira onlar zaten birbirlerini duyuyorlardı.

Öpüşme, gittikçe kabaran bir arzuyla devam ederken Elisha aceleci hareketlerle Connor'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışıyordu. Öte yandan kendi gömleği ve yeleği yere düşmüştü bile. Nihayet her ikisinin de üst bedenleri çıplak kaldığında dudaklarını birbirinden ayırıp alınlarını birbirlerinininkine dayadılar. Sık ve kesik soluklarından başka

tek bir ses duyulmuyordu ya da duyabilecek durumda değillerdi. Yorgun düşüren bir tutkuya mağlup olmuşlardı...

"Delirtiyorsun beni... Ateş gibisin. Seni tanıyamıyorum." Connor'ın sözleri dakikalar önceki öfkesinden eser taşımadığı gibi Elisha da ondan farklı değildi. Fakat ona bu şekilde yakın oldukça arzusu katlanarak artarken, konuşmak yerine tekrar dudaklarına uzanmayı yeğledi. Cevaben de belinden kavranarak havalandı ve taş masaya oturtuldu.

Mantığına dair tüm hisleri uyuşmuş durumdaydı. Defalarca, ona karşı kayıtsız olacağına dair telkinleri yok olup gitmişti çünkü şu anda taş masaya yarı oturur yarı yatar pozisyonda uzanmışken hissedebildiği tek şey tutkuydu.

Connor'ın davranışları da öncekilere benzemiyordu. Hiç olmadığı kadar aceleci ve vahşi ama bir o kadar da mükemmel ve tecrübeliydi... Çizmeleri ne ara çıkmıştı hatırlamıyordu bile. Elisha anın sihrine öyle kapılmış ve utancını zihninin öyle derin bir noktasına gömmüştü ki dar pantolonu ve iç çamaşırı Connor tarafından sıyrılırken bakışlarını bir an için bile ondan ayırmadan, geriye kaykılıp dirseklerinden güç alarak pantolonun kalçalarından aşağı kayışına yardımcı olmak çok doğal ve sıradandı.

Eğer Connor ateşle bakmıyor olsaydı mermerin soğuğu kemiklerine işleyebilirdi ama Elisha için o gözlere bakmak, kaynayan kehribarın buharına karışmak gibiydi. Genç kadın çıplaklığından rahatsız değildi çünkü kocasının gözlerinde ki hayranlığı görebiliyordu. Yine de ona karşı savunmasız hissettiren bir şey vardı ki ne olduğunu anladığında yerinde doğrulup elini Connor'ın pantolonunun düğmelerine uzattı ve kışkırtıcı bir yavaşlıkla açmaya başladı. Gözleri yine bir-birine kenetlenmişti. Oda yanıyordu, Elisha da öyle... Genç kadın, düğmeleri açmayı tamamlayınca parmakları okşar gibi yukarıya, Connor'ın sınımsız kaslı karnına ulaştı. Öbekler halindeki kaslar üzerinde tatlı tatlı dolaştı, tahrikin verdiği küçük titreşimleri hissetti. Connor'ın gözlerinde kendisiyle gurur duymasını sağlayacak kadar çok şey vardı... Elisha baş-

ka zaman olsa orada aşkı görmeye çalışırdı ancak şimdi istediği tek şey zaten gördüğü saf arzu ve ihtiyacın yansımasıydı.

Yavaşça oturduğu yerden kalkıp yere bastı. Dudaklarını genç adamın geniş göğsüne değdirip göğüs uçlarına diliyle dokunmak inanılmaz bir deneyimdi fakat o daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden dizlerinin üzerinde eğilerek dudaklarını az öce parmaklarını gezdirdiği sıcak tene bastırdı, karın kaslarının kabartılarını diliyle okşadı. Titremelerin kasılmalara döndüğünü hissedebiliyordu. Solukların da iniltilere... Ona zevk vermek tek amacı olmalıydı... Öpücükleri tüm sıcaklığıyla devam ederken ne yaptığını bilir gibi, çıkma vakti çoktan gelen pantolonu aşağı doğru sıyırmaya başladı. Dudakları da yavaşça aynı yolu takip ediyordu ki Connor dayanamayıp bir iç geçirdi ve Elisha'yı kollarının altından kavrayıp yukarı kaldırdı.

"Tanrı aşkına... Elisha." Connor söyleyecek sözler bittiğinde dudaklarını ağızla karısının aralık dudaklarına kapadı ve kalçalarından kavrayarak onu havaya kaldırdı. Elisha hiç düşünmeden bacaklarını Connor'ın beline dolayıp iyice yükseldi ve kocasının yüzünü avuçları arasına alarak öpüşünü derinleştirdi. Hareket ettiklerini fark edebiliyordu ama doyumsuz öpücüğe şiddetle karşılık verirken umursamadı bile. Nihayet yumuşak bir koltuğa boylu boyunca bırakıldığında gözlerini araladı, kendisini baştan ayağa inceleyen adamın bakışlarına cüretle karşılık verdi. Connor'ın pantolonundan kurtuluşunu sabır ve heyecanla izliyordu. Genç adam tamamen çıplak kalınca, gözlerindeki açık çağrıyı beden diline yansıtabilmek için dirseklerinin üzerine doğruldu ve çıplak göğüslerini iyice gözler önüne serdi... Dizlerinden kındığı bacakları hafifçe ayrılmıştı. Connor sabırsızca üzerine doğru uzanınca dirseklerini serbest bırakıp başını düşer gibi koltuğa bıraktı. Dudakları aralanmıştı... Gözleri yarı kapalıydı ve tahrik hissi her yeri sarmıştı. Bacaklarının arasında nazikçe gezinen parmaklara ani bir kasılmayla cevap verdiği sırada, her şeyin de ötesinde muazzam bir zevk dalgasına kapılmak üzereydi...

"Benim için hazırsın... Sırılsıklam. Tanrım bana yardım et..."

Elisha daha ne olduğunu anlamadan bacakları aralandı ve Connor sertçe içine girdi. Genç kadın soluğunu kesen, canı yakayan hisle kesik bir çığlık attı ancak arzu ettiği yakınlığa kavuşmanın verdiği hazla gevşeyerek onu daha derinlere davet etmek için kalçalarını yukarı kaldırdı. Bu birleşme o kadar sürkilydi ki... Tutku doluydu. Hiddetli. Korkunç derecede şiddetli bir zevk ama tanımlanamayacak kadar güçlü ve çelişkili başka hislerin etkisindeydiler. Elisha sert gidiş gelişlerle sarsılırken koltuğun kenarlıklarını sıkı sıkıya kavrayıp, boynunu geriye olabildiğince büküyordu. Sırtı kavisli bir şekilde zeminden yükselirken göğüsleri Connor'ın avuçlarında yeniden şekilleniyormuş gibi eziliyordu. Zevk iniltileri çığlıklara karışmış, fırtınaya dönmüştü. Nihayet yıldızlara bile yukarıdan baktıracak kadar zirveye çıkartan patlamayla doyuma ulaştıktan sonra yeryüzüne inip huzur veren soluklar ve ıslak tenlerinin birbirine karışan kokusuyla rehavet içinde gözlerini kapadılar. Aşk yine oradaydı... Elisha göğsüne düşen kumral saçlı başa dudaklarındaki gülümsemeyle sevecen bir öpücük kondururken "Seni seviyorum..." diye fısıldadı.

Elisha insanların yüzüne bir daha nasıl bakacağını bilmiyordu. Nasıl bu denli kendini kaybetmiş olduğunu da bilmiyordu gerçi. Hatırladığı tek şey çileden çıktığı ve kıskırtıldığıydı.

Sonrasında kendilerine geldiklerinde Connor'ın bile farklı olduğunu söyleyebilirdi. Kocasını fazla konuşmadan genç kadının kıyafetlerini vermiş ve giyinene kadar ona bakmamıştı bile. Bu o an için rahatlatıcı olsa da ona verdiği huzursuzluğu gizleyemezdi Elisha. Aralarındaki fiziksel yakınlık en uç noktaydı ve Connor'ın da böyle düşünüyor olması ölüm kalım meselesiydi.

Elisha yatak örtüsünü boğazına kadar çekip gözlerini ka-

pattı. Bugünü atlatmak üzereydi, peki ama yarın. Bugün bir sebepten kimseyle yüzleşmemiş olsa da yarın düşes, Claire ya da Mathew bir şey sorduğunda ne diyecekti? Bir de imalı bakışlarını üzerinden çekmeyecek olan hizmetçiler vardı. *Tanrım utanç verici dedi içinden...*

Connor'ın olanlar yüzünden kimseye hesap verme kaygısı taşımadığından emindi ancak Elisha onu zor duruma sokacak bir imza ile mühürlemişti. Genç kadın yeni bir utanç dalgasıyla kıpkırmızı kesilip örtüyü başına çekti. Yanağındaki kesik, üzerinde kuruyan kan yüzünden daha korkunç görünüyor. Elisha kendi vücuduna da bulaşan kanı temizlemek için bir hayli uğraşmış ve bu işi yaptığı her an gözyaşı akıtmıştı. Onun canını yakmak istememişti. Tanrı biliyor ya sadece kendisini korumak için içgüdüyle kılıcı savurmuştu. Muhtemelen bunu da cezasını çekeceği an gelecekti. Korkuyordu fakat korkuları spor odasındakilerden farklıydı şimdi... İlişkilerinin dengesizliği ümitsizliğini körüklüyordu. Sevişmeleri ve yaşadıkları doyum ne kadar güzel olursa olsun sonlarını değiştirmeye yetecek kadar güçlü olmayabiliyordu. Birbirlerine duydukları fiziksel ihtiyacı giderdikten sonra birer yabancıya dönüşmek, Elisha gibi âşık bir kadın için tatminden çok uzak ve ileride utanca dönüşecek kadar yanıltıcı.

Keşke şu anda onun neler hissettiğini bilebilseydi... Muhtemelen sinirliydi. Kendini kaybettiği ve aralarındaki anlaşmayı bozacak ilk adımı attığı için öfkeliydi. Tanrı aşkına bu şekilde yaşamak çok zordu. Onun öfkesini istemiyordu. Buna daha fazla dayanamayacağını bilecek kadar çok yanındaydı kalmıştı... Aşkına sahip olabilir miydi peki? Keşke onunla evlenmeden önceki umutlarını taşıyor olabilseydi. Yeni bir ağlama isteğiyle yoklandığını hissediyordu ama direndi. Güçlü olmalıydı. Yarın daha güzel bir güne uyanmak için dua etmeliydi...

Gözlerini zoraki uykusu için kapattığı sırada kapıdan gelen tıkırtıyla diken üzerindeymiş yataktan sıçradı. Bir an için karanlık yüzünden kapı önündeki silüetin kime ait olduğunu

çıkartamadı ama bunu düşünürken bile kendi aptallığına katıla katıla gülmek geçiyordu içinden... "Connor?"

"Hi hi... Connor"

"Ne işin var burada?"

Güldüğünü duyabiliyordu. "Ne işim mi var? Burası benim odam Elisha..."

Elisha kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. "Biliyorum ama... Şey... Gelmezsin sanıyordum."

"Geldim işte..."

"Sevişecek miyiz?" Elisha bunu endişeyle sorduğunun farkında bile değildi. Bu yüzden Connor'ın yumuşacık gülüşüne bir anlam veremedi.

"İster misin?"

Genç kadın ona karşı koymak konusunda zayıftı ancak akşamüzeri yaşadıkları yüzünden hâlâ dizleri titriyor ve bacaklarının arasında tuhaf bir sızı hissediyordu. Utançla başını eğerek belinde toplanan örtüyü yukarı çekti.

"Sana doyamıyorum Elisha... Fakat bu gece başka bir niyetim var."

Elisha merakla başını kaldırıp gölgeler arasından kendisine doğru gelen adama baktı. Yatağa oturmasını heyecanla izledi ama tek kelime bile edecek hali yoktu. Connor'ın yanağında ki yarayı kapatmak için kullanılan ince beyaz şeride bakarken hissettiği vicdani rahatsızlığın da etkisi vardı bunda.

"Bu gece uyku tutmadı... Odam fazla soğuk ve ben karımın beni ısıtacağını düşünecek kadar iyimserim galiba. Ne dersin? Birlikte uyuyabilir miyiz Elisha?"

Connor'ın ne demek istediğini idrak edebildiğinde gözleri aniden hücum eden yaşlarla doldu ve arkasından ısıltılı bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. Sonra ona yer açmak için hafifçe yana kayıp örtüyü kaldırırken, aklından ona verecek daha iyi bir yanıt geçmiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gecenin rengi sabah kızılıyla boyanırken Connor hafifçe kıpırdandı. Bir saati aşkın süredir neredeyse hiçbir şey yapmadan dışarıyı izlemişti fakat yataktan suçlu gibi kalkarken niyeti bu değildi. Gitmek istemişti... Çok uzağa değil belki, sadece kendi odasına ama bu dünyanın diğer ucuna kaçmaktan farklı değildi. Hiç şüphesiz Elisha için de.

Genç adam yeni doğan güneşin keskin bir huzmesinden kaçınmak için aniden başını çevirdi. Görmekten korktuğu manzara ile yüzleşmek için hazırlıklı sayılmazdı. Çıkmak, gitmek istemesinin nedeni yatakta savunmasızca kıvrılan ufacık kız ya da kadındı ama biliyordu ki gidememesinin nedeni de oydu. Oyun oynamaya niyetli ışığın o kızıl kahve buklelerdeki ışıltısını tekrar görebilmek istediği için belki de buradaydı...

Uzun zaman olmuştu. Nerede ve ne zamandı hatırlamıyordu bile, çünkü onu saran harenin dışındaki her şeyin silikleştiğini ve önemini kaybettiğinden başka bir şey yoktu aklında. Yine aynı şey oluyordu sanki... Canlıymış gibi parlayan saçlar masumca kızın alnına düşmüş gözlerini kapatmıştı. Connor sadece mutsuzca bükülen tatlı ağzını görebiliyordu. Yavaşça ona doğru yürürken farkında olmadan güneşi engellemeyecek bir seyir halindeydi. Oysa en son bu parıltıyı gördüğünde güneşi yok etmek istemişti sanki...

Güzeldi... Elisha güzel bir kadındı. Farklıydı sadece.

Kimse gibi değildi ve Connor en çok bundan hoşlanıyordu. Bunu daha önce fark etmemiş olması ne garipti.

Seyrine doyum olmayan güzellikte bir manzaraya bakmaktan kaçınmak aptallıktan başka bir şey değildi. Connor başını hafifçe bir omzuna doğru kırarak gülümsedi. Gözlerini kamaştırıyordu bu ışık... Güneşle tamamen kızıla dönen saçların üzerinde hareket eden gökkuşağı renkleri gerçek gibi değildi... Tıpkı kristal bir avizedeki renk cümbüşü gibi ama daha güzel...

Düşüncelerindeki melankoli ile gülümsedi. Ne zamandan beri böyle romantik bir adam olduğunu hatırlamıyordu. Aslında durumdan hiç de hoşnut değildi çünkü ona bakarken kayıtsızlık dışında bir şeyler hissediyor olmak kendi ezberine ihanet etmeye eşdeğerdi. Ya da bir zamanlar öyleydi. Connor ne düşüneceğini bilmiyordu artık. Bazen yoruluyordu. Oysa yorgun düşmek alışık olduğu bir durum sayılmazdı. Hayatında, tüm kaslarını güçsüz ve ağır içindeymiş gibi hissettiren neler oluyordu? Belki de alışık olmadığı bir şey geliyordu başına...

Onunla her şey farklıydı. Sevişmeleri, kavga edişleri... Sevişmek dedi içinden. Hiç böyle olacağını düşünmezdi. Hatta onunla ilgili düşünmeye bile gerek duymazdı. Değişen şeyin ne olduğuyla ilgili fikir yürütmek, fazlaca cesaret işiydi. Üstelik değişiklikler gittikçe artarken, her seferinde daha fazlası için sınırları esnetiyordu. Onu hep bir önceki saniyeden daha fazla istiyordu. Şimdi bile. O öyle masum, öyle savunmasızken bile...

Connor, gelip geçen bir akımla uyarıldı ve hafifçe ürperdi. Üzerinde sadece bir pijama vardı ama bu üşümesi için yeterli bir neden değildi. Bir an için çıkıp gitmeyi düşündü ve kapıya doğru bir adım attı. Ne var ki içinden gelen bu değildi... Tekrar Elisha'ya doğru dönerken aklından geçen ve kafasında yankılanan '*sadece birkaç dakika için*' cümlesi oldu. Sonra gidecekti. Yavaşça ve onu uyandırmamaya çalışarak yatağa uzandı. Özellikle aralarına güvenli bir mesafe bırak-

mişti ama bu hassasiyetinin nedenini merak etmiyor değildi. Usulca ince örtünün altına doğru süzülürken aradaki mesajı feyi bir hayli kapatmıştı... Bilinçsizce gülümsedi. Bu, dün yana uyudukları durumdan bile mahremdi. O zaman da aramış gibi bir noktadan sonra kıpırdamamışlardı. Connor birkaç dakika için kaskatı bir şekilde beklediğini hatırlıyordu en az Elisha'nın sık soluklarını netlikle hatırladığı gibi... Sonra uyumuş olmalıydı.

Şimdi daha rahattı çünkü Elisha uyurken daha zararsızdı. Connor ondan korktuğunu itiraf etmek üzere olduğunu fark edince kızgınlık ve şaşkınlık arasında gidip geldi önce fakat şaşırtıcı bir biçimde durumu mizahi yönüyle görüp alayla gülümsedi sonra. Biraz daha yaklaştı... Şimdi göğsü karısının sırtına değiyordu. Tanıdık bir sıcaklık dalgasıyla çok taze olan ateşli anıların görüntüleri zihninde resmedildi. 'Lanet olsun' dedi içinden... Yüksek sesle yutkunup derin bir soluk aldı. Korkaklık etmeye lüzum yok diye defalarca tekrar ediyordu. Kendine hâkim olamayıp ona sahip olacak değildi ya... Öyle olmalıydı. Emin miydi peki?

Kolunu yavaşça tatlı kıvrımlı belinin üzerine koydu ve soluksuz birkaç saniye bekledi. Uyandırmamalıydı... Kesinlikle uyandırmamalıydı. Soluğunu bırakırken farkında olmadan kastığı bedenini gevşetti ister istemez... Uykusu yoktu fakat gözleri kendiliğinden kapanıverdi. Tekrar içinden 'sadece birkaç dakika için' dedi. Sonra gidecekti...

Evet... Sadece birkaç dakika sonra huzurlu bir uykuya kapılıp gittiğinde hâlâ 'sadece birkaç dakika' sonra gitmenin hesaplarını yapıyordu.

Elisha hayal görmediğinden emin olmak için defalarca gözlerini kırptırdı. Dün gecenin bir rüya olmadığına.

Connor'ın kolları arasında uyuduğuna inanamıyormuş gibi soluksuzca izledi onu... Gözleri, derin ve huzurlu uykusunun etkisiyle kapalıydı ama her an açılacaklarmış gibi gevşekti de. Genç kadın ilk kez onu böyle savunmasız ve masum görüyordu. Eşsiz bir andı bu. Hazine kadar kıymetliydi.

Dün gece yan yana yattıklarında aralarına koydukları mesafenin fiziksel yakınlıkla açıklanamayacak şekilde kapandığını görebiliyordu. Böyle düşünme sebebi Connor'ın yüzündeki mutlu ifadeydi belki... Elisha onu ilk kez mutlu görüyordu ve bu, onun uyku halinde olduğu gerçeğini bile göz ardı etmesine neden oluyordu. Belki de gözlerini açınca eski Connor olacaktı. Soğuk, kaba ve ulaşılmaz ama şimdi farklıydı.

Yanağındaki yaraya baktığında ağlama isteğini zorlukla engelliyordu. İnanamıyordu da bir taraftan... Bu denli kendini kaybetmişlik kendisiyle ilgili öğrendiği yeni bir şeydi. Yara, şimdi bir sargı bezinin altında olduğu için bu konuda ne derece endişelenmesi gerektiğini bilememenin verdiği kırık huzurla gözlerini kapatıp unutmayı beklerken başını onun çenesi altındaki boşluğa dayadı, yerinde kıpırdanarak iyice sokuldu.

Az önceki karamsarlığına rağmen şimdi mutlu hissediyordu, fakat onun uyandığını görmeden de bilecek gibi hissedince endişeyle kasıldı. Şimdi ne olacaktı? Uzaklaşır mıydı Connor? Elisha ne yapacağını bilmeden bir süre hareketsiz kaldı ancak sorularının cevaplarını âşık olduğu yüzde görebilmek ümidiyle başını yavaşça kaldırıp ona baktı. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydi. Dikkatli bakışları yüzünde dolaşırken Elisha'ya cevap vermek yerine, onun yüzünde bazı cevaplar bulmak ister gibi araştırıyordu.

İçinde kahverengi-yeşil kristal parçaları olan bal rengi gözler pencereden vuran ışıqla neredeyse saydam gibiydi. Onları ilk defa bu kadar yakından görebiliyordu Elisha... Çenesini seyrekçe kaplayan altın ve kahverengi sakalları daha önce hiç fark etmemişti. Dudaklarını öpmek dışında hiçbir

zaman kendi dudaklarına böylesine yakın olarak düşünmemişti. Daha fazla aşık olmak mümkün müydü? Evet dedi içinden... Oysa sınırlar tükenmiş olmalıydı. Söz konusu Connor'a hissettiği aşksa daha fazla diye bir şey olmamalıydı. Çünkü Elisha zaten en sondaydı, sınırdaydı... Daha fazlası ve sonrası boşluktu fakat o düşünüyor gibi değildi. Yeni bir yer-deydi... Galiba cennette.

Dudaklarına değen tüy kadar nazik temas cennet düşün-cesini pekiştirmek niyetiyle, hiçbir zaman olmadığı kadar tatlıydı. Elisha ne zaman dudaklarının birbirine karıştığını ya da sımsıkı sarıldıklarını hatırlamayacak kadar rüyadaydı. Ancak Connor'ın sevecen öpücükleri baş döndürücü bir ateşle yoğunlaştığında Elisha toparlandı ve kendisini geri çekti. Niyeti ve isteği ondan kopmak değildi ama aklı ancak başına gelmişti. Henüz dişlerini temizlememişken Connor'ın öpücüklerini kabul edemezdi fakat kalkmaya cesareti yoktu.

"Günaydın..."

Tanrıya şükür dedi Elisha içinden... Toparlandığında da "Günaydın," diyebilirdi.

"Yanıma gel... Buraya..." Connor kolları arasındaki yeri gösterirken tatlı tatlı gülüyordu. Elisha farkında olmadan bir iç geçirdiğinde Connor'ın gülümsemesi derinleşti.

"Gelip almamı mı bekliyorsun?" Genç adam ani bir hareketle atılınca Elisha bir çılgılık atıp düşer gibi yataktan kalktı. Lanet olsun eğer biraz daha susacak olursa Connor naz yaptığını ya da daha kötüsü istemediğini düşünecekti. Bu yüzden çekingen bir sesle "Dişlerimi temizlemem gerekiyor. Sonra hemen yanındayım..." dedi.

Connor bu sefer yüksek sesle güldü. "Buna hiç gerek yok Elisha... Hadi yanıma gel."

Elisha hafifçe gülümserken başını hayır anlamında iki yana salladı. Tam kaçıyordu ki Connor'ın cüssesinden beklenmeyen bir hızla yataktan fırlayarak koluna yapışmasıyla kendini tekrar yatakta buldu. Üstelik bu sefer kaçmak bir yana Connor'ın ağır gövdesi altında ezilirken kıpırdaması

bile mümkün değildi... Zaten bunu kim isterdi ki? Elisha kollarını kocasının boynuna dolayıp ısıldayan bir gülümseme ile ona baktı ve fısıldadı. "Seni çok seviyorum..."

Dudakları birleşip, bedenlerini tutuşturan ateşi yakıtında gülümseyişler, muziplikler bir tarafa bırakıldı. İki sevgili, kendilerini alıkoyamadıkları arzusunun esaretinde, sadece ikisinin var olduğu bir yerde, iki kişi olmaktan çıkıp bir bedene, bir ruha kavuşur gibi birleştiler...

Saatler sonra uyandığında onu yanında görememek Elisha için hayal kırıklığı olabilirdi ama nedense bunu çok umursamadı. Büyük yatakta kedi gibi gerinirken yüzüne yerleşen gülümsemeyle öylesine tatlı ve öyle mutlu bir hali vardı ki neredeyse bir saattir hanımın uyanmasını sabırla bekleyen Mary istemsizce gülümsedi.

"Günaydın hanımım."

Elisha Mary'nin varlığından haberdar olmasa da korkmuş sayılmazdı. Tembelce yerinde doğrulurken neredeyse ışıklar saçarak gülerken cıvıldadı. "Günaydın Mary, nasılsın?"

"İyiim hanımım, özellikle de sizi iyi gördüğüm için." Elisha imayı görmezden geldi.

"Kocam nerede?"

"Ah... Majesteleri çıktılar. Kardeşinizle birlikte ata binmeye gittiler. Sanırım bunu günlük bir alışkanlık haline getirecekler."

Elisha derin bir iç geçirdi. Mathew ve Connor'ın birlikte vakit geçirmeleri önceleri rahatsızlık verebilirdi -ki Elisha kardeşinin boşboğazlıklarına alışkındı- ama şimdi düşüncesi bile güneş gibi ısıtıyordu.

"Kahvaltınızı hazırlatayım mı? Ya da isterseniz akşam yemeğini bekleyin. Nasılsa çok kalmadı..." Elisha'nın aptal sırtışı ilk defa gerçek anlamda yok olup giderken gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"Saat kaç oldu ki?"

"Öğleyi biraz geçiyor..."

"Tanrı aşkına... Tanrı aşkına... Mary hazırlanmama yardım et, lütfen bir prensese benzememe yardım et..."

Bir saat kadar sonra Elisha oturma odasında kitabının sayfalarını çevirirken Connor'ın yokluğuna kayıtsızlıkla katlanabilme halinin sonlarına geldiğini hissedebiliyordu. Dışarıdan bakan herhangi biri sabırsızlığını rahatlıkla fark edebilirdi. Esasında onu görmek için sabırsızlanmasının nedeni kocasını çok özlemesi değildi sadece. Asıl mesele Connor'ın tavırlarıydı... Muhtemel tavırları. Elisha iyimserlikle ilişkilerinin bir eşiği atladığını ve bir şeylerin geri dönmeyecek şekilde değiştiğini düşünse de mantığı yüksek sesle dikkatli olmasını söylüyordu. Yaşadıklarının sadece tek taraflı bir memnuniyet ya da mutluluk kaynağı olmadığını, onun yüzüne bakarak görebilmek istiyordu. Tabii beyefendi gelmeye karar verirse...

Yüksek sesle "Neredesin Connor?" derken kitabını çekli koltuğun üzerine gelişigüzel bırakıp ayağa kalktı. Eğer çok fazla dikkat çekmeyi umursamıyor olsaydı sığınak gibi kullandığı odasından çıkar ve önüne gelene Connor'ı sorabilirdi ama bunu yapamayacak kadar -spor odasında olanlar yüzünden- utanç içindeydi. Allahtan kimseyle yüzleşmek durumunda kalmamıştı fakat şansını zorlarsa korktuğunun başına gelmesi Elisha için pek sıradandı.

"Girebilir miyim?"

Elisha düşüncelerine öyle kapılmıştı ki Anthony Decker'in kapı tarafından gelen sesi duyduğu an korkuyla sıçradı.

"Özür dilerim, korkutmak istemedim."

Elisha, davetsizce içeri girip endişeli ifadesiyle üzerine doğru gelen adamdan gerileyerek uzaklaştı. Yüzüne sahte bir gülümseme kondururken sebebini bilmeden rahatsız ve bir an için öfkeliydi. "Sorun değil Lord Decker... Sadece kapıyı çaldığınızı duymadım ve..."

"Çalmadım zaten."

Genç kadın bu itiraf karşısında gülüşünü engelleyememişti fakat tedirginliği garip bir şekilde her geçen saniye artıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama bir sorun vardı. Hisse diyordu... "Claire nerede?"

Anthony Decker 'nereden bilebilirim ki?' edasıyla başını iki yana sallayınca Elisha kaşlarını çatı. "Birliktesiniz sanıyordum... O yüzden Claire'i aramadım hiç..."

"Açık olayım Elisha... Özellikle düşes ve senin ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum." Elisha'nın itiraz etmek için ağzını açtığını görünce genç adam devam etti. "İnan bana Bayan Willmore da benimle aynı fikirde."

"Claire mi söyledi bunu? Yani sizinle olmak istemediğini..."

"Neden şaşırdın Elisha? Reddedilemeyecek kadar cazip bir erkek olduğum için mi -ki bu gururumu fazlasıyla okşardı- yoksa arkadaşın sana, bana söylediklerinin tam tersini söylediği ya da ima ettiği için mi?" Anthony Decker hiçbir neşe emaresi taşımayan kısa, sevimsiz bir kahkaha attı.

"Claire ile sizin hakkınızda pek konuşma şansımız olmadı ama..."

"Ah elbette... Artık sorumlulukların değişti değil mi? Kocan vaktinin büyük çoğunluğunu alıyor olmalı." Elisha ima karşısında kıpkırmızı kesildi. Keşke yanlış anladığına dair ufakık bir inancı olsaydı ama karşısındaki alaycı, öfkeli adamın sözlere gerek olmadan söyledikleri çok netti.

"Bence bu konuyu kapatsak iyi olur... Birazdan Connor gelecek. Sanırım bu konuşmanın gidişatı onun da hoşlanmayacağı bir seyir izliyor Lord Decker." Elisha cesaretle çenesini dikleştirdi.

"Ondan korkuyor musun? Dün ona tokat attığında hayatım boyunca tanıdığım en cesur kişi olduğumu düşünmüştüm oysa. Sonrasında seni cezalandıracak diye bir hayli endişelendim ama. Ama şimdi bakıyorum da..."

"Lütfen şunu kes... Eğer biraz daha devam edersen çıkmak zorunda kalacağım." Elisha kapıya doğru hareketlenince Anthony Decker da gerileyerek, gitmesine izin vermeyeceğinin mesajını verdi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Elisha..." Anthony Decker'ın tehlikeli birkaç adımıyla genç kadının hemen önünde durdu. Yakınlıkları rahatsız ediciydi fakat Elisha bırakın kıpırdamayı, bunu düşünecek durumda değildi... Hatta adam parmaklarının tersiyle yanına okşar gibi dokunduğunda bile korkuyla gözlerini açmak dışında hiçbir şey yapabilmiş değildi. "Elisha... Ah Elisha... Benden korkma..." Adam soluğunu gürültüyle dışarı bırakıp boğuk bir sesle devam etti. "Ya da korkmalısın. Tanrım..." Parmakları yüzünü yalayıp dudaklarında geziniyordu şimdi. Yüzünde öyle baştan çıkmış, öyle zayıf bir ifade vardı ki sanki bilinci kapalıydı. Elisha güçlükle bir adım daha geriledi ve işe yaraması mümkünmüş gibi zoraki gülümseme ile kıvrılan dudakları arasından nefes gibi fisıldadı.

"Lord Decker sanırım bu bir şaka..."

Tanrıya şükür işe yaramıştı. Anthony Decker'ın yüzündeki uyuşturuluş ifade katılıp, buz gibi parçalanırken adam şok içinde Elisha'ya baktı. Olanlara inanamıyor gibiydi ve belki de aklından geçenlere. "Gitsem iyi olacak... Gitmeliyim."

Genç adam kendini ikna etmeye çalışır gibi başını defalarca salladı. Elisha'dan kasti ya da bilinçsizce kaçırdığı mavi gözlerindeki karanlık dağılmaya yüz tutmuştu fakat yakınlıkları hâlâ endişe veriyordu. Genç kadın buna bir son vermek ve hapsoldüğü ablukadan kurtulmak için gitmesi gerektiğini biliyordu. Lord Decker'ın tepkisizliğini fırsat bilip temkinli adımla ondan uzaklaştı ve başı önüne düşen adamın yanından yürüyüp geçti. Ne var ki çok uzağa değil... Elisha, koluna yapışan çelik kadar sert parmakların anlamını kavrayamadan, bedenini ait olmadığı kollarda, dudaklarını tutkuyla hapseden sert dudakların altında ezilirken bulduğunda şaşkınlık dolu bir iç geçirdi, elinden gelen başka bir şey yokmuş gibi.

Karşı koymak öyle faydasızdı ki... Dehşet ve inanılmazlık hareketlerini zayıflatıyordu fakat çabaladı. Kurtulmayı dene-

di ve bir anda her şey nasıl başladıysa o şekilde bitti. Elisha hiç düşünmeden savurduğu tokadını adamın yüzüne çarptı. Önce o yüzde gördüğü dehşet ve utanç unutulmamak üzere aklına kazılmıştı. Pişmanlığı hissetmişti ama ne önemi vardı ki? Az önce bir şeyler yok olup gitmişti ve ne yazık ki Elisha en büyük kaybın Connor için olduğunu biliyordu.

"Tanrım ben... Tanrım... Elisha özür di..."

"Neler oluyor burada?" Anthony Decker sözleri düşesin gök gürültüsü gibi patlayan bir haykırıyla bölündüğünde Elisha ve Lord Decker aynı anda birbirlerinden birkaç adım uzaklaştılar.

"Sınırları zorluyorsun Decker. Bu yaptığın düpedüz ah-laksızlık..."

Elisha korkuyla "Catherine..." diye fisıldadı fakat Anthony Decker bir şey söylemeden kaskatı duruyordu. Genç kadın Catherine'in gittikçe kabaran hiddetini izlerken, onun az önce olanları tam olarak görüp görmediğini kafasından geçiriyordu. Gerçi görmemiş olsa bile Lord Decker ile aralarındaki yakışsız mesafe ve elle tutulur derecedeki gerginliğin çok da fazla açıklamaya gerek bırakmadığı söylenebilirdi.

"Elisha buraya gel!" Elisha hiç düşünmeden düşesin yanına gitti ve sonra başını dikleştirerek karşısındaki suçunu bilen adama öfkeyle baktı.

"Burada tam olarak neler olduğunu bilmiyorum ve Tanrı biliyor ya bilmek de istemiyorum..." Catherine parmağını tehdit ederek Lord Decker'a doğru salladı ve devam etti. "Fakat bildiğim bir şey var ki o da senin ihanetindir. En yakın arkadaşına ihanet ettin Decker."

Anthony Decker derin bir soluk alıp ağrıyormuş gibi alnını ovuştururken "Üzgünüm," dedi sadece.

"Hah... Buna memnun mu olmalıyız? Neden utamazlı-

ğınla nam saldıgın ortada..."

Genç adamın yüzünü öfke kapladı. "Sakın beni Connor'ın karısına vuruldum diye tenkit etme Catherine. Eğer Connor Elisha'ya saygı duysaydı ya da ona hak ettiği ilgiyi göstersey-

di, ben de ne kadar ileri gidebileceğimi bilirdim... Connor'ın yaptığı tek şey her fırsatta onu küçük görmek ve kullanmak oldu."

"Bu senin ahlaksızlığını meşru hale getirmez Decker... O evli bir kadın, hem de en yakın arkadaşınla."

"Böyle olmasını istemedim. Hatta önceden kestirebilseydim uzaklara gider, aklım başıma gelene kadar da dönmezdim."

"Bunun delilik olduğunu kabul ediyorsun, bu da bir şeydir..."

"Hislerimden utanç duymuyorum." Anthony Decker duraksayıp, Elisha'dan tarafa baktığında yüzündeki ifade fark edilir derecede yumuşamıştı. "Elisha mükemmel bir kadın ve Connor bu kadar aptal olmaya devam ettiği sürece karısını elinden almak isteyecek bir sürü hainle karşılaşacaktır. Aklını başına toplaması gerektiğini bilmeli fakat ben onu ikaz edecek değilim..."

"Connor'ın bunları bilme ihtimali seni rahatsız etmiyor mu Decker?" Catherine, ürkütecek kadar soğuk bir biçimde gülümsedi.

"Bu karşı konulmaz bir şeydi. Dedim ya... Eğer olacakları bilseydim izin vermezdim."

"Cemiyette ya da sizin kokuşmuş zevklerinizi tatmin ettiğiniz toplulukta, senin de haberdar olduğun bazı kuralların çiğnenmemesi gerektiğini bilecek kadar geniş bir çevreye sahibim. Şu anda söz konusu olan bunların çok daha ötesinde bir şey... Lanet olsun bunun bir düelloyla sonuçlanmayacağını söyleyebilir misin bana?"

Elisha son sözleri duyduğu an nefesini hızla içine çekti. Kendisiyle ilgili olmasına rağmen kendisinden bağımsızmış gibi süregelen olayların sadece bir ihtimal olarak bile bu noktaya varması inanılır gibi değildi. Elisha hayatı boyunca silik varlığı ile ismi bile hatırlanmayan çiftlik kızı olmaktan öteye gidememişti ama şimdi geline yer, kat edilen aşamaya bakıl-

duğunda göz doldurucuydu belki ancak Elisha'da uyandırdığı tek his dehşetti.

"İşlerin o noktaya gelmeyeceğini sanıyorum Catherine." Lord Decker her ne kadar sakın görünse de Elisha bu ihtimalin adamın üzerinde yarattığı infialli görebilecek kadar benzer durumdaydı.

"Connor'ın, karısını öptüğünü duyunca seni tebrik edeceğini sanmıyorum." Catherine'in hastalıklı mizah anlayışı karışık durumu çözmekten bir hayli uzak ve Elisha'nın kanını donduruyordu.

Tanrı aşkına onlar dosttular... Birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar ve şimdi ikisini düelloya kadar götürebilecek bir yanlışlığın ortasında karşı taraflar olarak yer alabiliyorlardı. Bu gururunu mu okşamalıydı yoksa suçluluk mu vermeliydi? Elisha kendini suçlama aşamasını dakikalar önce atlatmıştı. Lord Decker'in hislerinin kendisine yaşattığı şaşkınlığı da öyle... Ve kesinlikle hissettiği şey garip bir utangaçlık ve haklı bir huzursuzluktu.

Tüm olanların nedenlerini düşünmek gereksizdi çünkü bundan sonra bir önemi olmayacaktı. Olanlar burada son bulmak zorundaydı.

"Catherine... Burada olanlar hiçbir şekilde Connor'ın kulağına gitmemeli. Lord Decker, aynı şeyi size de söylüyorum..."

Lord Decker'in herhangi bir tepki vermemesi üzerine Elisha sert bir biçimde ikaz etti. "Beni anlıyorsunuz değil mi?"

"Elbette anlıyorum... Connor benim için dosttan da öte. Ona ihanet etmenin fikrinden bile nefret ediyorum ama şu anda. Sana bakarken bile aslında ona ihanet etmemiş gibi hissetmeme neden olan şeyler hissediyorum Elisha."

"Yeter artık Decker. Bence daha fazlası herkesin hayal kırıklığını artırmaktan öteye gitmeyecek. Elisha haklı... Connor bu rezilliği bilmemeli. Hatta şüphelenmemeli bile. Bu yüzden bir şey düşündüm... Claire Willmore ile nişanlanmalısın."

Elisha ve Anthony Decker aynı anda "Ne?" diye haykırdılar. "Duydunuz... Bayan Willmore hoş bir leydi. Biliyorum soylu değil ama senin için bu çok önemli olmasa gerek Decker." Catherine Elisha'yı işaret ederek adamın romantik tercihi bir gönderme yaptı.

"Bundan sıkıldım artık. Başından beri ikimizle ilgili saçma planlar peşindesin ama düşünmediğin şeyler var. Belki de umursamadığın... Ne ben ne de Claire senin hayallerindeki uygun birliktelik için doğru kişileriz. Ondan hoşlanıyorum, yüzüne hayran olmadan baktığım neredeyse tek bir an bile yok ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Benim kimseyle evlenmeye niyetim yok."

Catherine keyifle güldü. "Ah tabii... Siz ve aptal kurallarınız. Sanırım seni de evliliğe mecbur bırakmak için sarhoş etmek lazım Decker. Özür dilerim Elisha..."

Uzun ve anlamlı bir sessizlik girdi odaya.

Elisha Catherine'in sözlerindeki imayla ilgilenmiyordu fakat kadının boşboğazlığının da çözüme katkı adına bir değeri yoktu. İsteddiği tek şey bir an önce tüm bunlardan kurtulmak ve sabah hissettiği huzura tekrar kavuşabilmektir. Yine de şu durumda çekip gidebilecek ya da Anthony Decker'in hislerini hiç yokmuş gibi kabul edecek kadar vurdumduymaz değildi. Bu adamdan hoşlanıyordu. Hatta onu sevdiği bile söylenebilirdi. Belki de Claire'i mutlu edebileceğine inandığı içindi sempatisi. Tanrı aşkına, ne yapacağını bilmiyordu...

Connor öğrenirse olacakları düşünemiyordu bile. Öfkelenirdi muhakkak... Belki de umursamazdı. Dün gece ve bu sabah olanların hiçbir anlamı da olmayabilirdi. Elisha rahatsız edici öngörülerini kafasından uzaklaştırmak için başını öne eğip iki yana salladı. Tekrar kaldırdığında, kendisine biraz endişe biraz da merakla bakan iki çift mavi gözle karşılaşınca onlara bir şey söylemeye mecburmuş gibi fısıldadı

"Bu konunun kapanmasını istiyorum... Lütfen." Özellikle Anthony Decker'a bakarak, aslında sözlerin söylediğinden

de fazlasını ima ederek konuşmuştu. Bunu anlayacağını biliyordu... Umuyordu.

"Gitsem iyi olacak... Bugün için yeterince huzursuzluk verdim." Lord Decker mahcup bir tavırla Elisha'ya gülümsedi. Elisha dakikalar önceki zorbaca hareketine karşın ona seddi. Elisha zorlanmasının nedenini biliyordu. Çünkü Anthony Decker iyi bir adamdı... Hisleri ne olursa olsun -ki Elisha ne olduğundan tam olarak emin değildi- öfke ya da nefretine layık değildi. Sadece aptaldı... Elisha ona bakarken Connor'ın olası öfkesinden aslında kendini değil de onu korumak istediğini şimdi görebiliyordu.

"Lord Decker... Ben asla kendisini beğenen ya da övmekten hoşlanan birisi olmadım."

Anthony Decker hararetle araya girdi. "Öyle olmadığını biliyorsun Elisha. Sen mükemmel bir kadınsın."

"Lütfen... Catherine senden de rica ederim araya girmeyin." Catherine hoşnutsuz bir biçimde başını salladı.

"Lord Decker... Bence tüm bunlar bir yanılgı. Ama yine de hislerinizin gerçekliği hakkında konuşmak niyetinde değilim. Zira umurumda değil. Umurumda olan tek şey, siz ve kocam arasındaki dostluğun zedelenebilecek olması. Buna izin veremem ve sizin için de en önemli şeyin bu olduğuna inanmak istiyorum. Davranışlarınızı anlık bir şüursuzluğa bağlamaktan başka bir seçeneğim yok. Eğer ısrarcı ve daha da kötüsü talepkâr olursanız Connor için aslında gerçek bir dost olmadığınızı anlamış olup, kocam için derin bir keder hissedeceğim. Tam tersine bunun anlık ve geçici bir şey olduğunu kabullenmenize rağmen burada konuşulanlar ve yaşananlar kocamın kulağına gidecek olursa da en çok sizin için üzüleceğim... Beni anlıyorsunuz değil mi?"

Elisha Catherine'in güldüğünü duydu ama o sadece Anthony Decker'ın alaycı yüzüne bakıyordu.

"Anlıyorum..." Genç adam gözlerini bir an bile kırpmadan Elisha'ya doğru yürüdü ve tam önüne geldiğinde durdu. Bakışları şimdi yerdeydi. "Anlıyorum ve hak veriyorum. An-

cak sen de anlamalısın ki insanın hayatı seçimlerle ve tercihlerle doludur. İşin kötüsü her zaman bir tek doğru da karar kılmak mümkün olmuyor Elisha... Connor benim kardeşim sayılır ve hiçbir güç, hatta kendisi bile bunu değiştiremez. Fakat şu anda sana olan hislerim de değişemez..." Elisha itiraz etmek isteyince Anthony Decker elini kavrayıp dudaklarına götürdü. "Şimdi sen beni dinle lütfen... Senden bir talebim yok. Zorbalığının tek açıklaması karşı konulmaz cazibendi. Ve lütfen merak etme. Bir daha seni rahatsız edecek hiçbir şey olmayacak. Bu bir şeref sözü..."

Elisha elini gevşekçe tutan ele karşı kayıtsızdı çünkü rahatsızlık vermiyordu. Onu az önce zorla öpen adama değil de kocasının can dostuna baktığını bilmenin huzuruyla gülümsedi. Odanın sessizliğini bölen tanıdık sesin, tanıdık olmayan coşkulu tonuna kulak kestiğinde bile hâlâ gülümsüyordu.

"Bensiz aile toplantısı yaptığınıza inanamıyorum. Sanırım sebebi son zamanlardaki yumuşak başlı halim. Haklıyım değil mi Catherine?"

Catherine hafiften telaşla, Anthony Decker ise açık bir şekilde hoşnutsuzlukla "Connor," derken, Elisha "Sevgilim..." diye fısıldadı onlardan farklı olarak aşkla...

"Bir sorun mu var?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Connor bir sorun olduğunu daha ilk anda biliyordu. Sebebi, Tony'nin Elisha'nın elini tutuşundaki sahiplenme ya da odadaki üç kişi arasındaki tuhaf hava değildi. Sadece biliyordu...

"Bir sorun mu var?" diye sorarken, kalbinde bir sızı hissetti. İlk dikkatini çeken, Elisha'nın aniden solan gülümsemesiydi ki bu şaşırtıcı sayılmazdı çünkü ilk dikkatini çeken zaten Elisha'nın ta kendisiydi. Genç adam odanın ortasına doğru yürürken bakışları şüpheliydi. *Neden kimse konuşmuyordu? Catherine bile...*

Uçuk yeşil elbisesiyle bir meleğe benzeyen karısına barken farkında olmadan ifadesi yumuşamıştı ama Tony'ye döndüğünde kaşları çatıldı. *Neler dönüyordu?* Dik bakışları tehdit ederek arkadaşının, kendisinininkine benzer ifadesine karşılık verirken aniden döndü ve Elisha'yı kolları arasına alıp dudaklarını sahiplenici, mühürleyici bir öpücükle hapsetti. Ateşle, edepsizce uzun uzun ve tahrik edene kadar, karısının tatlı bedenini titretip, kışkırtıcı derin iniltisini işitene kadar, sevişir gibi, içindeymiş gibi tutkuyla öptü ve ikisinden başka herkesi yok saydı aslında her şeyin bilincindeyken.

Bu, aydınlanmayla gelen bir meydan okumaydı. Connor biliyordu... Daha en başından beri biliyordu. Elisha'yı kollarına nasıl aldıysa aynı şekilde serbest bırakıp sertçe kendisinden uzaklaştırdı. Tony ile aralarına ken-

di bedeniyle bir set kurmuştu ve bunun verdiği rahatsızlığı en yakın arkadaşının ifadesinde rahatlıkla fark edebiliyordu. Kıskançlığı tanımasının nedeni, bunu daha önce o yüzde, o gözlerde görmesi değildi... Aksine daha önce hiç görmemişti.

"Connor sakin ol." Catherine'in koluna dokunan elini kabaca savuşturup soğuk bir sesle "Elisha'yı da alıp çıkın Catherine. Biz Tony ile konuşacağız," dedi.

"Connor lütfen..." Elisha'nın yalvarışıyla öfkesi körüklenen genç adam karısının yüzüne bakmadan Catherine'e haykırdı. "Sana ne dediğimi duymadın mı? Elisha'yı da al ve gidin."

"Asla ikinizi burada yalnız bırakmayacağım... Lord Decker gidiyordu zaten." Catherine Anthony Decker'a ikaz edecek bir bakış attı ama Connor'ın dikkatinden kaçmış değildi. "Hayır, biz konuşmadan hiçbir yere gitmiyor."

"Bir yere gitmiyorum Connor. Konuşmamız gerekiyorsa konuşalım. Benim de sana söylemek istediklerim var." Anthony Decker'ın sağduyulu insanlar için yanlış zamanlama olarak nitelenebilecek çıkışı, Connor için de mükemmel bir yoldan çıkma nedeni olmalıydı ki genç adam arkadaşının yakasına yapışarak sertçe onu kendisine çekti ve fısıldadı. "Öyle mi? Çeneni dağıttıktan sonra bana neler anlatabileceğini merak ediyorum."

"Connor ne olduğunu bile bilmiyorsun, lütfen sakin ol." Anthony Decker sanki yakasını Connor'a kaptırmış olan kendisi değilmiş gibi, yalvarış içindeki Elisha'ya, Connor'ın daha önce hiç duymadığı ya da görmediği bir tatlılıkla "Merak etme Elisha, seni üzmemeyeceğime dair söz verdim..." diyordu ki daha sözlerini bitirmeden Connor'ın haykırışıyla birlikte gelen yumruğu çenesine indi.

"Karımla aranızda hiçbir söz olamaz. Sen benim arkadaşımın lanet olası..." Yediği yumrukla birkaç adım sendele-yen Tony'nin savaşağına ya da karşılık vereceğine dair hiçbir emarenin olmayışı Connor'ı daha fazla öfkeliendiriyordu.

Suçunu kabullenir gibi susması ve cezasına boyun eğişi, kalbini delen bir kurşundan bile daha can yakıcıydı. Lanet olası herif bunu nasıl yapabiliyordu? Peki kendisi olanları bu şekilde hissedebiliyorken neden mani olmamıştı? Neden izin vermişti? Tony'yi her şeyi gözden çıkartarak Elisha'yı isteyecek raddeye getiren başboşluğa nasıl müsaade edebiliyordu? Üstelik bunun olacağını hissediyorken...

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Connor Tony'den duyacakları dışında her şeye kulaklarını kapatmıştı. Elisha'nın çırpınışları, Catherine'in mani olmak için konuşması çok anlamsızdı zira ilgilendiği tek şey Tony'nin canına okumaktı.

"Sadece üzgün olduğumu söyleyebilirim Connor."

"Neden? Öğrendiğim için mi Tony?"

"Her şey için... Elisha'ya karşı..." Tony ikinci ve daha sert bir yumrukla yere serildiğinde odadaki tüm sesler birden bire kesildi.

"Seni adi herif. Bir daha karımın adını ağzına alırsan seni burada öldürürüm duydun mu beni? Kalk ayağa... Kalk ve dövüş benimle."

"Hayır Connor. Öldürsen de seninle dövüşmeyeceğim."

Connor yerde yeten adamı yakasından çekerek üzerine eğildi. "Yakışıklı suratını dağıtırken de bu kadar sakın olabilecek misin bakalım?"

Connor yeni bir yumruk atmak üzereyken porselen bir vazo yere çarpıp parçalandı ve arkasından Elisha histerik bir şekilde haykırdı. "Connor kes artık şunu. Lord Decker'ın karşı koymadığını görmüyor musun?"

Connor için öfkesini Elisha'ya yönlendirmek öyle kolaydı ki. "Seninle sonra görüşeceğiz Elisha. Korkmak için çok iyi bir nedenin var." Genç adam yarım kalan işini tamamlamak için tekrar Anthony Decker'a döndü fakat bu sefer onu engelleyen çok farklı bir şeydi.

"Korkuyorum ama yapabileceklerinden değil. Korkuyorum çünkü bazı şeylerin değiştiğini sanacak kadar kör olduğum için. Aslında var olmadıkları halde inanmak istediğim

şeylere inanmaya başladığım için. Sana hissettiğim sevgimin ikimize yetmediğini görmeye başladığım ve sana sahip olmayacağıma artık iyice inandığım için. Korkuyorum ama sen korkma... Eğer ben, içimdeki aşkla senin kalbinin sahibi değilsem, inan bana kimse benim kalbime sahip olamaz.”

Connor ona bir kere bile bakmamıştı ama kapıya doğru uzaklaşan ayak seslerini ve akabinde çarpan kapının gürültüsünü duyduğunda, gidenin Elisha’dan daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Sanki birden her şey anlamsızlaşmıştı. Tony’nin canına okumak için fazlasıyla geçerli bir nedeni olmasına rağmen artık bunu istemiyordu bile.

Yumruğunu açıp, Tony’nin yakasını bırakırken nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi bezgin bakışlarıyla odayı taramadı, son olarak gözleri Elisha’nın çıkıp gittiği kapıda takılı kaldı... Onunla konuşmalıydı. Üstüne başına çekidüzen veren Tony’ye öfke dolu bakış atıp, bezgince “Evimi terk et... Hatta İngiltere’yi de. Seni uzunca bir süre görmek istemiyorum?” dedi.

“Böyle olsun istemedim ama bunun dostluğumuzla ilgisi yoktu. Sanırım hislerime söz geçiremedim.”

“Kapa çeneni!”

“Haklısın... Sanırım önümüzdeki ay için planladığım Hindistan yolculuğunu erkene almamda fayda var. Hazır...”

“Bir an önce Hindistan ya da cehennemine dibine defolup git.” Connor çıkmak için kapıya varmıştı ki münasebetsizce bıyık altından gülen üvey annesini görünce duraksadı. Söyleyecek bir şeyleri olmalıydı ya da senelerdir içinde biriktirdiği kinle ona hak ettiği şekilde hakaret etmeliydi ama bunu yapamayacak kadar bezgin ve istemeyecek kadar da umursamazdı. Biliyordu ki artık ona kızgın değildi. Hiç umurunda değilmiş gibi hafifçe omuzlarını silkip kapıyı açtı ve tekrar kapatmadan önce sakince “Canın cehenneme Catherine... Ve sen Tony... Umarım bir Bengal kaplanı canına okumak konusunda benden daha istekli olur,” dedi...

Belki çıkıp gitmeli, sakinleşene kadar yalnız kalmalıydı

ama bunu yapmasını engelleyen endişeleri vardı. Elisha’nın bu olanlardaki payı neydi? Connor haksızlık etmemeye çalışıyordu fakat tüm öfkesinin karısına yönelmesi sadece anlık bir şeydi. Sıradan ve gününün basit bir detayı gibi...

Merdivenleri hızla kat edip ikisine ait odanın kapısında aniden duraksadı. En azından Tony’ye gösterdiği nezaketi ona da gösterebilmeliydi. Fakat bu hiç kolay değildi. Lanet olsun ki Elisha söz konuşuyken makul olmak bile üstün bir irade gerektiriyordu.

Oda, pencereden vuran gün ışığıyla daha aydınlık olmasına rağmen, sırtı kapıya dönük bir şekilde yatakta oturan Elisha ters ışık yüzünden karanlıkta gibiydi. Sadece saçları olağan dışı bir biçimde ışıltılar saçıyordu. Genç adam bir süre hiç kıpırdamadan onu izledi. Omuzları çökmüştü. Belki de yorgundu... Hayır, üzgündü.

Kapıyı açtığı gibi usulca kapadı. Ağır adımları kusursuzca sessizdi. Ne var ki varlığı, bir ceylanın içgüdülerine sahip karısının dikkatinden kaçmamıştı.

Genç kadın, onu gördüğü an hızla yataktan kalkıp pencereye doğru gerilerken, her ne olursa olsun karşı koymaya, savaşımaya hazır bir haldeydi. Ancak bir anda, belirsiz bir nedenden ötürü sakinleşti. Önüne düşürdüğü başı, birbirine kenetlediği elleriyle suçlu ve başına gelecekler yüzünden korkan bir çocuğu andırıyordu şimdi. Connor keyifsizce güldü.

“Korkuyorsun... Sebebi benim söylediklerim mi yoksa senin açıkça ifade ettiklerin mi Elisha?” Elisha başını kaldırıp, Connor’ın kafasından geçen çocuk gibi ürkerek baktı fakat cevap vermedi.

“Bir açıklamayı hak ettiğimi düşünmüyor musun?”

“Arkadaşın sana açıklamış olmalıydı.” Connor Elisha’ya iyice yaklaşıp ona doğru eğildi. “Ben senin açıklamanı bekliyorum... Nedense daha ilginç şeyler söyleyeceğine dair inancım var.”

Elisha inanamıyormuş gibi bakakaldı. “Beni suçluyorsun değil mi?”

"Buna şaşırmış olamazsın Elisha..." Sesi bir fısıltıdan öteye gitmemiş ama tahribatını Elisha'nın yüzünde görmek çok kolaydı. Kırılmıştı...

"Haklısın, hiç şaşırmadım... Hatta dün gece ve bu sabah ne yaşamış olursak olalım, yine de şaşırmadım. Sanırım şansımı zorluyorum Connor."

"Beni ikna et o zaman. Tony'nin hislerinden haberin olmadığına ikna et Elisha... İnandır beni."

Elisha başını iki yana sallayıp arkasını döndü. "Neden? Bunu hak ettiğini düşünüyor musun gerçekten?" Sesinde öfkeden çok bezginlik vardı.

Connor kolundan tutup onu sertçe kendisine çevirerek "Sahip olduğum hakların neler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Beni hatırlatmak zorunda bırakma ve sakın bana karşı gelmeyi aklına getirme," dedi.

Elisha hırsla kolunu çekerek kurtuldu ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle "Öyle mi? Ulu Grandoor Dükü istediği zaman karısını aşağılayabilir, onu tartaklayabilir, eski sevgililerini karısının burnuna sokarak onu küçük düşürebilir. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, sadece canı istediği için, aslında hiçbir kanıtı yokken onu ahlâksızlıkla itham edebilir... Biliyor musun? Daha başından beri defalarca benden ne denli nefret ettiğini söyleyip durdun ama hiçbirisi bu seferki kadar inandırıcı değildi," dedi nefes bile almadan.

"Senden nefret etmiyorum lanet olası... Bunu bilmiyor musun?" Connor'ın sözleri aslında sadece kendi bildikleriydi çünkü Elisha, buna inanamayacak kadar hakarete uğramıştı.

"Keşke öyle olsaydı. Beni aldatmaya öyle alışkınsın ki, aslında öyle olmadığını bildiğin halde benim de bunu yapmış olabileceğime inanmak için uğraşıyorsun. Ben Anthony Decker'ı sadece bir arkadaş gibi gördüm. Lanet olsun bu benim hatam değildi." Elisha gözyaşlarını saklamak için tekrar arkasına döndü fakat Connor onunla ilgili her şeyin farkındaydı. Onu sarsma isteğiyle savaşıırken her iki yumruğunu sıkarak gözlerini sımsıkı kapadı.

"Sence o kadar büyük bir günah mı işledim ben? Sana söylediğim yalanın bedeli bu mu?" Elisha'nın acısını kemiklerinde hissediyordu Connor. O kadar şiddetliydi ki, onun ince, narin bedenini ezip geçmesi işten bile değildi. Hayatı boyunca hiçbir şey için bu kadar endişe duymamıştı... Hiç kimse için.

Connor yine, o hatırlamadığı gece olanlar yüzünden çektiği vicdan azabına benzer bir hisle sarsıldı. Aynı şeyi yapmayacaktı. Carla için onu üzmemeyecekti. Tony için de...

Tek bir adımda yanına giderek onu sertçe kendine çekti ve "Ağlama," diye fısıldadı. Ancak Elisha'nın hıçkırıkları kontrolsüzce artmıştı. Connor daha önce hiç tatmadığı bir korkuyla onu sımsıkı sararak kendi bedenine iyice yapıştırdı. Lavanta kokulu saçlarını öpücüklere boğarken, karmaşık düşünceleri gibi anlamsız, melodik cümleler sıraladı arka arkaya.

Genç adam verdiği sözün her kelimesine inanarak "Seni aldatmadım Elisha, asla. Carla ile hiçbir şey olmadı. Olmayacak. Sana söz veriyorum. Söz veriyorum..." dedi usulca. Dudakları hâlâ Elisha'nın saçlarını okşuyordu. "Özür dilerim, özür dilerim."

Karısının hıçkırıkları dinene dek hiç usanmadan tatlı tatlı mırıldandı. Defalarca özür diledi, kendine itiraf ettiği her şeyi ona açtı. İlk kez huzurluydu, ilk kez hafiflemişti. Bu onu üzmeye çalışmaktan daha kolaydı. Onu suçlamaktan çok daha dürüstçeydi...

Dakikalar sonra Elisha kollarında bitkin bir uykuya daldığında Connor olanları düşünebilme şansı yakaladı. Tony'nin hislerinden hiçbir zaman emin olamamıştı fakat şimdi bunu bir şekilde bildiğini görebiliyordu. Tony'nin Elisha söz konusuysen takındığı korumacı tavır, sadece bahsi geçtiğinde bile arkadaşının yüzünde oluşan sevecen ifade ve şu an aklına gelmese de kafasında yer eden bir sürü başka detay daha...

Tüm bunların bir anlam kazanabilmesi için Tony'nin Elisha'nın elini tuhaf bir sahiplenmeyle tuttuğunu görmesi

gerekmişti ve o an ilk aklına geleni yapmış, Elisha'nın sahibi-
nin kim olduğunu kanıtlamıştı.

Onu nasıl oluyor da sağlam bırakabilmişti? Oysa öfkesi
geçmemişti bile. Bu yüzden Elisha'yı suçlamıştı ya. Sebebi-
nin kıskançlık olduğunu inkâr edemeyecek kadar fazla itiraf-
ta bulunmuştu kendisine. Onu başkasıyla hayal etmek düşü-
nülemezdi bile. Hele de o başkası en yakın dostuysa...

Ilık Eylül gününün tadını çıkartmak için sabahın bu saa-
tinden daha iyi bir zaman düşünülemezdi. Elisha ve Claire,
Grandoor'un büyük ana bahçesindense, nispeten daha kü-
çük fakat çok daha sevimli olan arka bahçelerinden birinde
çaylarını yudumlarken, havadaki tatlı esintinin de keyfine
varıyorlardı.

"Ondan gerçekten hoşlanmadığından emin misin?"

"Elbette eminim Eli! Zaten sana söylemek için fırsat kol-
luyordum." Claire kimsenin dinlemediğinden emin olmak
için etrafına bakınıp tekrar Elisha'ya yaklaştı ve "Artık bizi
bir araya getirmek için plan yapmayın. Bu beni utandırıyor."
dedi. Sonra çayından büyük ve gürültülü bir yudum alıp ar-
kasına yaslandı.

"Sen ciddisin yani..."

Claire öfkeyle "Elbette ciddiylim. Ne sanıyordun? Adam
için ayılıp bayıldığımı mı? Tanrı aşkına en yakın arkadaşım
olarak sen bile bunu söyleyebiliyorsan başkaları ne demez,"
deyip, sesini biraz alçaltarak devam etti. "Tevekkeli Anthony
Decker benim yanımda normalden fazla sıkıntılıydı. Onun
gibi adamların bir genç kızın hayranlığına karşı bıkkınlık
içinde olmaları beklenen bir durum..."

Elisha rahatlamıştı çünkü tersi olsaydı Anthony Decker'ın
kendisine olan hislerini, Claire'i kırmadan anlatmanın bir
yolunu aramak zorunda kalacaktı. "Buna memnun oldum
Claire. Yani ondan hoşlanmaman güzel bir şey."

Şüphe çekici sözler, çayını içmekte olan Claire'i duraksat-
tı. Genç kız ilgiyle "Neden böyle söyledin?" diye sordu.

"Sana anlatmam gereken bir şey var Claire..."

Claire fincanını masaya çarpar gibi bırakıp heyecanla
"Bunu biliyordum," dedi.

"Dün neler oldu bilemezsin." Elisha, sarı elbisesinin etek-
lerini toplayıp bağdaş kurdu.

"Anlatırsan öğrenebilirim."

Elisha bir gün önce olanları tüm detaylarıyla anlatmaya
başladı. Claire'in tanıdık abartılı tepkilerine, samimiyetine,
öfkesine ne denli ihtiyacı olduğunu her geçen dakika daha
iyi anlarken, bir süredir birbirlerinden ne kadar uzak kaldık-
larını da görebildi. Onunla konuşmayı gerçekten de çok öz-
lemişti...

"Kocan tam bir deli! Nasıl olur da bir an için bile olsa se-
nin o adamı kıskırtmış olduğunu düşünebilir? Ona nasıl âşık
olduğunu göremeyecek kadar kör mü? Mathew bile farkın-
da... Hatta fazlasıyla farkında?"

Claire'in ne ima ettiğini bilmiyordu fakat üstüne kafa yor-
ma hatasında bulunmaması gerektiğini bilecek ve arkadaşının
yüzündeki o aptal sırıtışı doğru yorumlayacak kadar onu ta-
nıyordu. Tabii Mathew'nun adı geçtiği her konunun taşıdığı
skandal potansiyeli de vardı ki Elisha Claire'in son cümle-
sini duymazdan geldi. Diğer meseleye gelince, biliyordu ki
Connor'ın yaptıklarını hiçbir şekilde Claire'e savunamazdı
çünkü onu anlamakta kendisi bile pek başarılı sayılmazdı.
Yine de çabaladı.

"Connor sebebinin kıskançlık olduğunu söyledi. Biliyo-
rum bu onu haklı çıkartmaz ama üç ay önceki halimizi bir
düşünsene. O beni kıskanmak bir yana, görmüyordu bile..."

Claire, gözlerini devirip, alay eder gibi "Ah tabii... O za-
manlar seni umursamadığı için ahlaksızlıkla suçlamıyordu.
Hangisi daha kötü bilemedim Eli." dedi.

Elisha, Connor'ı savunmak için, zaten daha önce anlattık-
larından bahsetmekte sakınca görmedi. "Benden özür diledi.

Bir daha o kadını görmeyeceğini ve aslında aralarında hiçbir şey olmayacağını söylerken çok samimiydi. Ben bir ara kendimi kaybettim. Bilirsin çok sık ağlamam ama ağladığımda da kimse tutamaz beni. O zaman bana çok iyi davrandı, yatağa taşıdı. Sonra uyumuşum zaten. Hayal görmüş olabilirim ama uyurken bana bir şarkı mırıldanıyordu sanki."

"Seni o hale getiren bizzat kendisi olduğu için söylediklerin beni çok etkilemiyor Eli... Fakat şimdi mutlu olduğun için memnunuz."

Elisha içtenlikle gülümsedi. "Evet, çok mutluyum... Hele de uyandığımda onu yanımda görünce dünyalar benim oldu. Sanırım bu konuda hassas olduğumu düşünüyorum."

Claire çok etkilenmemiş gibi omuz silkip ilgisizce mırıldandı. "O adamın sürekli seninle ilgili bir şeyler sormasından sana karşı ilgisi olduğunu tahmin ediyordum. Aptal herif... Tanrı biliyor ya bitmiş olduğuna çok memnunuz. Geçen sene kendimi kocanın ayakları dibine attığımı bildiği halde yüzüne bakmakta bir hayli zorlanıyordum."

Elisha dayanamayıp bir kahkaha attı ve hâlâ gülerken "Tabii ya, bir de o mesele vardı. Tanrım Claire, senin yerinde olmayı hiç istemezdim," dedi.

"Haklısın Eli, senin durumun benimkinden daha parlak ama..." Claire, sözünü bitiremeden uşaklardan biri gelince susmak zorunda kaldı. "Mr. Sedgwick geldiler leydim."

Claire ve Elisha aynı anda ayağa kalktılar fakat konuşmayı akıl edebilen Elisha'ydı. "Hangi Mr. Sedgwick?"

Uşak gayet sakin bir şekilde "Peter Sedgwick, leydim."

"Peter... Peter burada mı yani? Tanrım Eli... Eli ne yapacağım ben?" Claire dehşet içinde Elisha'ya bakarken, pembe elbisesinin bir hayli açık olan yakasını aşağıya doğru çekiyordu. Ne yaptığını bilmediği öyle açıktı ki.

Elisha bir eliyle arkadaşının elini kavrayıp sıktı ve diğerini de kızın yanağına koyup gözlerinin içine bakarak tane tane konuştu. "Sakin ol Claire... Görüşmek zorunda değilsin. İstersen gönderebilirim. Hıh... İster misin?"

Claire gözlerini kocaman açıp "Bilmiyorum," diye fısıldadı fakat an kadar bir sürede yüzündeki ifade değişip katılaştı. "Onu görmek istemiyorum... Gitsin Eli."

Elisha emin olmak için bir kaç saniye boyunca onu süzdü. Bembeyaz yüzünü, aniden nemlenen gözlerini ve katı durmaya şartlanmış ifadesini... Genç kadın uşağa dönüp "Mr. Sedgwick'e Bayan Willmore'un müsait olmadığını söyleyin lütfen," dedi ve uşak gözden kaybolunca Claire'in ellerini avuçları asına alıp, yanağına bir öpücük kondurdu.

"Doğru olanı yaptım değil mi Eli?"

"Elbette Claire... Peter senin nezaketini hak etmiyor, hem neden geldiğini de bilmiyoruz. Belki de seni daha çok üzmemek için."

"Belki de af dilemeye gelmiştir..." Claire çökerek bahçe koltuğuna oturup ellerini yüzüne bastırdı.

"Claire, öyle bile olsa senin hiçbir şey olmamış gibi davranmanı bekleyemezdi. Eğer niyeti af dilemekse, bunun için çok çalışması gerektiğini biliyordur inan bana..."

"Haklısın... Tanrı aşkına Peter, tam da senden kurtuluyorken neden hayatıma girmeye çalışıyorsun ki?"

Elisha koltuğa oturup, Claire'e sarıldı. "Düşünme artık. Her şartta sen güçlü bir kızsın. Şimdi de durum farklı değil." Claire ne bir cevap verdi ne de herhangi bir tepkide bulundu. Sessizlik belki de o an için ihtiyaç duydukları şeydi fakat Elisha onu neşelendirmezse olacakları çok iyi bildiği için hızla yerinden kalktı ve heyecanla "Bugün çok iyi vakit geçireceğimiz konusunda anlamamış mıydık biz? Hazırlanmamız gereken önemli bir balo var... Duyduğum kadarıyla baloda, senin gibi kibar ve güzel bir leydiyle evlenmek için can atacak onlarca yakışıklı delikanlı olacakmış... Catherine bu konuda asla yarılmaz," dedi. Detone sesi ve abartılı hareketleri, hissettirmek istediği coşku düşünüldüğünde mükemmel bir tercihti zira Claire keyifle kıkırdamaya başlamıştı bile.

"Eli, tıpkı bir aptala benzediğini biliyorsun değil mi?"

Elisha umursamadan omuzlarını silkti ve kendini beğen-

mişçe kaşlarını kaldırdı. "Muhakkak öyleyimdir ama unutmam ben Grandoor Düşesiyim. Bu akşam baloda insanların karşısına geçip şöyle yapsam bile ne kadar hoş ve soylu görüldüğümü söylerler." Mavi kanlı bir soyludan, şaşı gözlü bir apta-ki Claire'deki ani değişim düşünülünce amacına ulaştığını söylemek hata olmazdı.

Gaven Düşesi'nin geleneksel yaz sonu balosu, hanımların sadece beyaz renkli elbiseler giydiği, erkeklerinse siyah ceket zorunluluğu dışında giyinmekte serbest bırakıldığı, ünlü ve itibarlı açık hava eğlencesiydi. Balo, genellikle düşesin kendi malikânesinin büyük bahçesinde yapıldığı gibi, bu sefer de olduğu üzere sosyetenin rağbet gösterdiği ünlü eğlence mekânlarından birinde de yapılabiliyordu. Ancak değişmeyen önemli hususlardan biri de, bu baloya katılan kişilerin sahip olacağı saygınlıktı. Elisha'ya yapılan davetlerin büyük çoğunluğu düşes tarafından reddedilmiş olsa da, yaz sonu balo davetinin hiç düşünülmeden kabul edilmesi de bu sebeptendi. Düşesin züppeliği bazen fazlasıyla göz doldurucu olabiliyordu. Elisha özellikle bu akşam bundan iyice emin olmuştu.

Genç kadın akşam boyunca aşırı ilgiden bunaldığı için kendisine saklanacak kuytu bir yer bulmuştu. Büyük mermer bir heykelin hemen arkasında, gürültüden bir hayli uzak ve havanın taze esintilerini yüzünde hissedebileceği bu huzurlu mekân, aslında hiç benzemiyor olsa da York'taki müzmin mekânını hatırlatmıştı Elisha'ya... Burada, akan bir dere ya da yerlere kadar eğilen ağaç dalları yoktu fakat Elisha orada olmayı tüm kalbiyle düşlerken, orada olmasını engelleyen tek şey, henüz kapamadığı gözleriydi muhtemelen...

Gözlerini kapatmak sadece kısa bir an huzur vermişti. Bir süre sanki oradaymış gibi rahatlamıştı fakat Connor'ın yok-

luğu daha fazlasına izin vermiyordu. Neden hâlâ gelmemişti ki? İşlerinin bu kadar uzaması haksızlıktı, hele de bu akşam... Elisha onu bütün gün neredeyse birkaç dakika dışında görmediği için bir gün önce olanlarla ilgili ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Özür dilemişti hem de defalarca... Bir sürü söz vermişti ve tutacağını biliyordu... Yine de onu görmek ve bir kere daha sıcak, sevecen yüzüne bakmaya ihtiyacı vardı...

İçine çöken karamsarlık aslında hep oradaydı fakat ilk kez şimdi boğazına doğru yükseliyormuş gibiydi. Genç kadın ışı-ğa duyduğu ihtiyaçla yavaşça gözlerini araladı... Önce şaşkınlıktan tepki veremedi, sonra da kendi zavallı haline güldü... Connor'ı o kadar çok hayal etmişti ki onu karşısında görmek sürpriz olmasa da zavallıcaydı.

"Komik olan nedir?"

Hayalin, aslında gerçek olduğunu idrak edebildiğinde ilk hissettiği büyük bir mutluluktur. Gelmişti. Sonunda... "Seni özledim Connor."

Connor karşılık vermek yerine ciddiyetle "Burada ne yapıyordun? Yoksa âşığınca meraklı gözlerden uzak, sevişebilmek için mi tercih ettin burayı?" diye sordu.

Elisha doğru duyduğundan emin olduğu soruyu tanıdık düş kırıklığı ve içerleme ile sineye çekti. İtiraz etmek için bile gücü yoktu çünkü az önce kanı damarlarından çekildiğinde yok olup gitmişti...

"Bence o da buradan çok hoşlanacak Elisha... Burası çok mahrem..." Genç adam daha yakındı şimdi. Bir eliyle Elisha'nın belini kavramışken diğeriyle de açık yakasından dışarı taşan ipeksi göğüslerini okşuyordu. Elisha üzüntüsüne rağmen etkilendi.

"Burası, âşığın bunu yapabilsin diye düşünülmüş kusursuz bir mekân..." Connor bir hamlede onu kendisine çekip geriye doğru büktü ve az önce okşadığı yumuşak göğüslere sıcak dudaklarını yapıştırdı.

"Connor... Tanrım. Ben sandım ki. Ah Tanrım. Biri-si gelebilir..." Connor umursamadan göğüslerini elbisenin

dışına çıkartıp, birinin ucunu iştahla emmeye başladı. Bedenlerinin alt kısımları birbirine yapışmışken Connor'ın ne kadar arzulu olduğunu anlamamak mümkün değildi. Elisha kaldırıp, çıplak bacaklarını hoyratça okşamaya başlayınca oracıkta yığılacak gibi kendinden geçti.

"Gidelim buradan Elisha..."

"İnsanlar ne düşünüyor? Connor... Tanrım..."

Connor başını kaldırıp, nefes nefese "Umurumda değil, sen de düşünme. Claire dans ediyor ve haline bakılırsa çok mutlu... Catherine'in seni yatağa attığını bilmesinde sakınca yok. Hatta bundan hoşlanacağından eminim," deyince Elisha itaat edip başını salladı.

Görüntüsüne çekidüzen vermesi pek fazla vaktini almamıştı fakat yüzündeki pembelik ve gözlerindeki yıldız parlaklığı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Connor ile birlikte balonun kalabalığına karışırken kasti olarak bir mesafe bırakmış olmalarına rağmen aralarındaki çekim tüm mesafeleri kapatacak kadar kuvvetliydi.

"Sakın aklınızdan bile geçirmeyin."

Elisha korkuyla minik bir çığlık attı. Catherine ne ara arkalarına geçmişti ve daha garibi, nasıl oluyor da her şeyi bilebiliyordu?

"Connor bu Elisha'nın partisi. Buraya sadece onu görmek için gelenler olduğundan eminim. Hatta balonun gayri resmi onur konuğu Elisha. Bu yüzden azgın dürtülerini bir yerlere tıkıştır ve sabırlı ol." Elisha'nın bu münasebetsiz ve utanç verici söylev karşısında söyleyecek sözü yoktu ama Connor'ı etkilemek o kadar kolay değildi.

"Azgın dürtülerim beni hiçbir zaman yanıltmaz Catherine. Eğer şimdi burayı terk etmezsek skandal olabilecek bir şeyler yapabilirim."

"Ah tabii. Bahçe heykellerinin arkasında oynamak bir yere kadar ama daha ileri gitmek büyük skandal. İşte bu tam da Elisha'nın ihtiyaç duyduğu şey." Elisha heykel arkası ma-

ceralarının sadece Catherine tarafından fark edilmiş olması için dua etti. Catherine'in bunu nasıl bildiğini düşünmeye kafa yormadı bile.

İkna olmuş gibi görünen Connor soğukça "Sadece bir dans ve sonra gidiyoruz," deyine Catherine "İki dans," diye diretti. Sonuç olarak Connor ile iki dans kararı alınmış ve Elisha kendisiyle ilgili olan, utanç verici konuşmayı zihninin karanlık bir köşesine yollamıştı.

İlk dansları son derece hareketli olduğu için konuşma ya da yakınlaşma şansı bulamadılar. Elisha bunu dert etmedi çünkü insanların bakışları üzerindeyken Connor'a olan hassasiyetini nasıl gizleyebileceğini bilmiyordu.

Bir sonraki dans öncesi müziğe verilen ara, meraklı konukların ablukasına girmesine neden olmuştu. İşin kötü yanı Connor'dan ayrılmak zorunda kalmasıydı ki Elisha, çoğunlukla hanımlardan oluşan bir kalabalığın arasında, aç kurtların tuzağına düşürdüğü bir kurbandan farksızdı. Çoğu orta yaşın üzerindeki kadınlar, biçimsiz vücutlarına rağmen giymekten çekinmedikleri cüretkâr beyaz elbiseleriyle sanki anormal olan Elisha'yımsı gibi, onu açık bir küstahlıkla incelerken, sohbet etme çabalarındaki nezaketle şaşırtıyorlardı. Elisha bunun sosyetenin rutin kuralı olduğuna kanaat getirse de hiçbir zaman bu topluluğun bir parçası olmayacağına karar verdi.

"Çok şanslısın hayatım. Grandoor'un ne kadar cömert ve zevkli olduğunu bilmeyen yok." Konuşan, beyaza çalan sarı saçları ve pembe teni ile bir genç kızdan farksız görünen, ancak dışarı fırlattığı göğüsleriyle bir fahişeyi andıran oldukça güzel bir kadındı. Elisha ondan nefret etmek için çok çabalamadı...

Yine de nazikçe "Haklısınız leydim, kocam mükemmeldir," dedi.

"Bunu söyleyen o kadar çok kadın tanıyorum ki..." İmalı sözler toplukta gülüşmelere neden oldu. Elisha ise öfkesini kontrol etmede başarılı olsa da gülecek duruma gelmek için hazır değildi.

“Öyle mi? İçimden bir his, sizin de bu balodaki birkaç erkeğin mükemmel olduğunu bildiğinizi söylüyor. Ya da iyi... Orta...” Bu sefer gruptan kahkaha sesleri yükseldi. Öte yandan sarışın kadın hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu fakat kinle “En azından birini biliyorum, tıpkı senin gibi...” derken dudakları soğuk bir gülümseme ile kıvrıldı.

Elisha tuzağa düşmüş değildi. Sebepsiz yere maruz kaldığı bu muamelenin bir sebebi olmalıydı muhakkak ama bunu anlamaya çalışmanın tek sonucu o tuzağa düşmektir. Bu nedenle meydan okudu. “Ne kadar şanslı olduğumu söylerken bunu kastettiğinizi bilmeliydim. Keşke ben de size Grandoor dükü ile evli olmanın saygınlığını anlatabilseydim ama beni anlayabileceğinizi sanmıyorum.”

“Dilerim bu saygınlığı bir gün kaybetmezsiniz.” Elisha sarışın kadından gelecek zehirli bir yanıt beklerken, melodik bir sesin tatlılıkla söylediği sözleri işittiğinde hızla arkasına döndü.

Beyaz kuğuların zarafeti hiç şüphesiz herkesin ortak fikriydi... Ancak gösterişli, parıldayan tüyleriyle diğerlerinin arasından kolayca sıyrılan güzelim siyah kuğunun ise herkesin gözünde tek algısı vardı. Cazibe...

Elisha Carla için aynı şeyi düşünüyordu ama tek bir farkla. Güzel kadın siyah yas elbisesiyle ait olmadığı balonun en güzel süsüymüş gibi parıldarken, cazibeden çok daha fazla dikkat çeken bir şey vardı... Tehlike.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tüm özgüveni, ince bir porselen gibi dağıldı. Korkuları, endişeleri sadece birkaç saniyelik sessiz bakışmayla yüzeye çıktı fakat bunu gizlemek için hiçbir şey yapamadı.

O öyle güzel, öyle gösterişliydi ki gücü dışına taşmıştı sanki... Siyah yas elbisesinin, herkesin bembeyaz parladığı akşam için uygunsuzluğu değil de, herkesten ne kadar farklı ve güzel görüldüğü gerçeği daha dikkat çekiciydi. Elisha fiziksel acıya yakın bir sancı hissetti göğsünde ve karnında. Uzun zamandan beri ilk kez, erkek saçlı, taşralı Elisha oldu görüldüğünün aksine.

“Ah Carla hayatım, bu ne güzel sürpriz...”

“İyi akşamlar Elenora...”

Elisha, sarışın kadın ile Carla'nın samimiyetsiz öpüşmelerini izlerken endişesi katlanarak artmıştı. Dost olduklarını bilmek neden şaşırtıcı olacaktı ki?

“Biz de yeni Grandoor Düşesi ile sohbet ediyorduk canım... Bakar mısın ne kadar da hoş bir hanım.” Elisha kinayeyi görmezden geldi zira sarışın kadın zerre kadar umurunda değildi.

“Sohbetinizin bir kısmına kulak misafiri oldum Elenora ki düşesin saygınlık ile ilgili düşüncesine yürekten katılıyorum. Grandoor soyadı kesinlikle ayrıcalık demek.” Carla, adı Elenora olan sarışın kadına bakarak başladığı sözlerini, Elisha'ya dönerek tamamladı. Yüzünde, gözlerine ulaşmayan soğuk

bir gülümseme vardı. Elisha üstü kapalı meydan okumaya başını dikleştirip, gülümseyerek karşılık verdi.

"Kesinlikle haklısınız Leydi Lester... Aslında durumlarımız çok benziyor. Ashborne ismi son derece soylu bir geç-beyazlar içinde katıldığı bir baloya yas kıyafetleriyle teşrif etmeniz aklıma başka bir şey getirmiyor. Saygıdeğer eşiniz bunu görseydi eminim sizinle gurur duyardı." Hemen yanı başlarındaki gruptan cesur bir kıkırtı sesi işitildi.

Öte yandan Carla'nın gözleri öfkeyle kısılmıştı. Elisha'nın aşağılamasını kaçırmadığına şüphe yoktu ki herkes aynı şeyi düşünüyordu. Genç kadın içinde biriktirdiği kinle, vermek istediği görüntüyü hiçe sayarak bir şeyler söylemek üzereyken Connor'ın tok sesi son noktayı koydu. "Kıymetli eşiniz iyi bir vatansever ve aydın bir kişiydi... Bu kayıp sadece sizin değil, tüm İngiltere'nindir."

Genç adam kimse bir şey söylemeden Elisha'nın kolunu kavrayıp "Bu akşam erken ayrılışımızı mazur görün lütfen hanımlar... Sizlere iyi eğlenceler," dedi ve kendisine hayranlıkla bakan kadınları çarpık gülümsemesiyle süslediği sıradan bir baş hareketiyle selamlayıp Elisha'yla birlikte kurt sürüsünden uzaklaştılar.

Elisha attığı her adımda hissettiği rahatlığı sesine yansıtarak "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Connor gülümseyip, genç kadının kolunu hafifçe sıkarken "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diye karşılık verdi.

"Yanımda olduğun için sadece. Carla'ya kim olduğunu hatırlattığın için."

"Carla'nın kim olduğunu biliyorum Elisha, sen de bu konuda endişelenme. O kötü bir kadın değil. Sadece mutsuz."

Elisha söyleyecek başka sözü olmadığı için susmayı yeğlese de içinden Carla ile ilgili, Connor'inkinden farklı düşünceler geçtiği aşikârdı. Carla iyi bir kadın değildi... Buz mavisi gözlerindeki kini gördükten sonra Elisha hiçbir şekilde buna inanamazdı. İnanmayacaktı.

Ev sahibesi ile vedalaşmak düşündüklerinden daha uzun sürmüştü ama Catherine ve Claire'e açıklama yapmaktan daha kolay olduğu kesindi. Catherine kafalarından ne geçtiğini bildiği için gidişlerinden hoşnut olmadığını defalarca yinelemiş, Claire ise sadece içgüdüsel olarak ikilinin neyin peşinde olduğunu tahmin edip pembeye bürünen tatlı yüzünde pek bir eğreti duran alaycı gülüşüyle onları uğurlamıştı. Nihayetinde kendilerini bekleyen arabaya bindiklerinde Elisha için rahat nefes almak, bir süre daha gecikmesi açık olan büyük bir beklentiydi.

"Gerginsin..." Elisha Connor'ın alaycı yüzüne bakıp, hemen başını eğdi. Arabanın karanlığı yüzündeki kızarıklığı mükemmelen gizliyordu fakat hissettiği yanma, kabini ısıtacak kadar fazlaydı. Cevap vermek zorunda değildi.

Connor açık bir şekilde gülerek "Utaniyor musun yoksa?" deyince genç kadın hırsla başını kaldırıp kaşlarını çatı ve "Herkes neden ayrıldığımızın farkında," diye çemkirdi. Bu öfkeli çıkış Connor'ı keyiflendirmiş olmalıydı ki, genç adam keyifle arkasına yaslandı ve kollarını birbirine kavuşturdu. Sanki bir şey söylemeye lüzum görmüyormuş gibiydi.

Elisha sessizliği fırsat görüp onu incelerken heyecanı git-tikçe artmaktaydı. Lambanın loş ışığı, kocasının güzel yüzüne korkutucu gölgeler resmediyordu fakat yaralı yanağının karanlıkta kalması iyi bir şeydi.

Connor aklından geçeni anlayarak "Bu akşam yanağımdaki yarayı kaç kişiye açıklamak zorunda kaldığımı biliyor musun?" deyince Elisha bu sefer utançla başını eğdi. Sesindeki eğlenir ton bile rahatlatıcı değildi. "Kimseye gerçeği açıklayamadım."

Elisha dayanamayarak "Seni bu hale getirenin ufak tefek bir kız olduğunu söylemekten mi rahatsız oldun?" diye sorarken alçak sesle güldü.

"Hayır... Beni düşündüren sonrasında olanları açıklamaktı. Bunu yapanı cezasız bırakmayacağımı beni tanıyan herkes bilir çünkü." Elisha bahsedilen cezanın her bir deta-

yına öyle hâkimdi ki, bahsinin geçmesi bile karnında ve daha aşağılarda kelebek sürülerinin havalanmasına benzer hisler yaratıyordu.

Connor gücünün son derece farkında, keyifle "Utanmana bayılıyorum," dedi.

Elisha inatla "Utanmadım," diye karşı çıkınca genç adam kısa bir kahkaha attı.

Connor karanlıkta bir şeytana benziyordu. Cehennem alevlerini hatırlatan gözlerindeki pırıltı, yüzündeki tehlikeli gülümseme. Ve son olarak da genç kadının beyaz eteğinin altına soktuğu elin günahkâr gezintisi. O günahın ta kendisiydi...

"Yanıyorsun Elisha. Alev gibi." Genç adam kızın baldırını yavaşça sıkıp, dizinin arkasına doğru yükselirken, günah ikisini de içine alacak kadar büyümüştü.

"Ben de yanıyorum. Bu gece hiç olmadığı kadar sıcak farkında mısın? Londra için alışılmamış bir durum ve aklıma bunun bizim için olduğu fikrini getiriyor..."

Elisha konuşacak durumda olmadığı için sadece başını sallamakla yetindi. "Bu akşam eve gitmiyoruz. En azından hemen değil. Seni çok seveceğin bir yere götüreceğim." Elisha onunla cehenneme bile giderdi hiç tereddütsüz. Tekrar başını salladı.

Connor "O zamana kadar uslu duracağım," dedikten sonra elini çekip, hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslandı.

Elisha yaramazlığı kestiklerinden sonra geçen dakikalarda gözünü pencereden ayırmamıştı. Arabada sessizlik hâkimdi. Kasti ya da bilinçaltının oyunu, tekrar Carla ile ilgili tek bir kelime dahi konuşulmamıştı.

Grandoor arazisinde olduklarını biliyordu ancak evin tam tersi istikametinde ilerliyorlardı. Şimdi daha kırsal bir yolda, sadece arabalarından gelen ışıkla yol alırlarken geç kadın daha önce buradan geçtiğini düşünüyordu fakat neresi olduğunu çıkartabilmiş değildi.

Birkaç dakika sonra Connor'ın arabacıya verdiği talimatta belirttiği yere gelmiş olmalıydılar ki araba aniden durdu. Connor gülerek "Buradan sonrasını at ile gideceğiz," dedi.

Elisha hiç itiraz edecek durumda değildi fakat ata binmek düşüncelerinde bile endişe vericiydi. Connor hislerini anlamış gibi "Benim atıma bineceksin, korkma," diye fısıldadı kulağına...

Elisha *burayı tanıyorum* diye düşünürken yanılmadığını görebiliyordu. Genç kadın, Connor'ın yokluğunda Anthony Decker ile geldikleri cennetten küçük bir parçayı andıran gizli bahçeye gittiklerini, Connor'ın atı sık ağaçlardan örülü koridorun girişine geldiğinde anlamıştı. Arabalarını çeken atlardan birisinin sırtında ağır ağır hareket ederlerken yine arabadan aldıkları bir gaz lambasından başka hiçbir ışıkları yoktu.

Nihayet bir düzlüğe geldiklerinde attan indiler. Elisha akan suyun sesini ve gecenin karanlığındaki bir baykuşun ritmik ötüşlerini duyabiliyordu. Büyülenmişti. Connor "Buraya bayılacaksın. Keşke seni gün ışığında buraya getirmeyi akıl edebilseydim," diye fısıldayıp, Elisha daha ne olduğunu anlamadan onu kucağına aldığı anda, genç kadın tam da bunu düşünüyordu.

Elisha çılgınlıkları arasında "Connor lambayı düşüreceksin, Tanrı aşkına indir beni," diye şakırken bir yandan da kahkaha atıyordu. Coşkun sesleri gecenin canlılarını sessizliğe boğmuştu. Grandoor'un efendisi ve tutsak gelini buradaydı. O halde birazdan olacakları kim merak etmezdi ki?

"İşte burası!" Connor Elisha'yı yavaşça indirip, lambayı hemen yanlarındaki bir ağacın dalına astı ve "Biraz yüzüp, hemen yanına geleceğim. Hava ne kadar sıcak olursa olsun suyun çivi gibi olduğundan hiç şüphem yok... Beni ısıtman gerekecek," diye devam etti. Bir yandan da üzerindeki çikartıyordu.

Elisha içini kaplayan mutlulukla bir süre onu izleyip, sonra ışıltılar saçan gülümsemesiyle "Ben de sana katılabilir miyim?" dedi.

Connor'ı şaşırttığı belliydi. Genç adam "Sen yüzme biliyor musun?" derken yüzündeki sersem ifadeyle öyle tapılası görünüyordu ki, Elisha için daha aşağılara bakmak ve dolayısıyla lümsemesi tarih oldu, genç kadın birkaç adım geriledi. Sebebi bilinmez, Connor her iki durumu da eğlendirici bulduğu için gürültülü bir kahkaha attı. Şu anda kimin daha şapşal göründüğünü söylemek lüzumsuzdu tabii...

Connor "Sormam gereksiz sanırım, Newland'de yüzme için birçok fırsatın olmuştur," dedikten sonra susup bir süre karısını izledi. Elisha beyaz elbisesiyle karanlıkta ay gibi parladığından, ürkek ve tahrik olmuş haliyle Connor'ı deli ettiğinden habersiz genç adamdan birkaç adım ötede tereddütle sallanıyordu fakat aklına yeni gelmiş gibi fısıldadı.

"Çıplak mı girmem gerekiyor?"

Rüzgârla kıpırdayan hisirtili ağaç dalları sustu. Connor sustu. Sadece bir baykuş münasebetsizce öttü, dalga geçer gibi...

Elisha kendi sorusuna bir cevap alma beklentisini kaybedince bir adım daha gerileyip elini elbisesinin arkasına attı. Gözleri, ışığın hemen yanında tunç bir heykel gibi parıldayan Connor'ın mükemmel vücudundaydı. İri omuzları, kasların biçimlendirdiği güçlü kolları, geniş göğsü, boğumlu kaslarının geometrik dizilişiyse hayranlık uyandıran düzgün karnı... Elisha daha fazlasına dayanamayacakmış gibi gözlerini ondan kaçırdı ve elbisesini üzerinden sıyırdı. Onu, arkasından ince kombinezonu ve iç çamaşırları takip etti. Bu esnada bir an için bile olsa Connor'a bakmamıştı fakat onun kıpırtısızlığından rahatsız olmuyor değildi. Nihayet Connor gibi çıplak kaldığında, karanlığın verdiği cesaretle başını kaldırıp ona baktı. Connor sanki gözlerinin içine bakıyordu. Sanki teninin içini görüyormuş gibi dikkatle inceliyordu. Çıplak göğüslerini, belini, kalçalarını, bacaklarını gün aydınlığındaymış gibi süzüyordu. Elisha panikle "Artık yüzelim mi?" diye bağıdı ve Connor'ın bir şey söylemesini beklemeden koşarak buz gibi suya atladı.

Aynı anda acı dolu çığlığı ve arkasından Mathew'nun sıklıkla kullandığı okkalı bir küfür duyuldu.

"Keşke acele etmeseydin Elisha, su soğuktur."

"Ta-tabii ya... T-teşekkür ederim..."

Connor bir kahkaha atıp Elisha kadar tedbirsizce olmasa da fazla beklemeye gerek görmeden suya daldı. Elisha uzunca bir süre onun nerede olduğunu anlayabilmek umuduyla suyun karanlık yüzeyinde bir hareket aradı, ancak ne bir kulaç sesi, ne de bir su şıptısı duyamayınca kıyıya doğru yüzmeğe başladı. Suyun derin olduğunu biliyordu fakat Connor gibi uzun boylu ve ağır bir erkeğin dibe çakılmasını engelleyecek kadarından şüpheliydi. En azından birkaç saniyedir öyle düşünüyordu...

Tam da endişelenmeye başladığı bir anda belinden kavrayan güçlü elleri hissedince korkmakla ferahlamak arasında garip bir ses çıkartıp, yüzeye çıkan kocasının boynuna sarıldı ve ağırlığını ona vererek tatlı bir öpücük kondurdu buz gibi dudaklarına. "Korkuttun beni."

"Beni yine öp!"

Elisha itaat edip yine öptü. Dakikalarca, hareketsiz vücutlarının buz gibi suda daha da soğumasının endişesini taşımadan, ateşle, tutkuyla öptü.

Ara sıra yüzdükleri de oluyordu ama genel olarak birbirlerinin kollarında, soğuk sudan korunmak için birbirlerinin vücut ısılarını ödünç aldılar, kendi ateşlerini yaktılar. "Seni göremiyorum Connor..."

"Oysa ben seni görebiliyorum. Parıldıyorsun."

Elisha alayla gülüp, tepelerindeki ağaç örtüyü gösterdi. "Buraya ay ışığı bile girmiyor, beni görmene imkân yok."

"Hım... Böyle düşünmen güzel ama bilmediğin bir şey söyleyeyim leydim. Gözlerim mükemmel görür. Mesela şimdi yüzündeki o şaşkın ifadeyi görebiliyorum. Ağzını bu kadar çok açabilmen inanılmaz..."

"Tanrı aşkına Connor sen çok kabasın." Elisha şakayla karışık kocasının göğsüne hafifçe vurdu.

"Dahası da var... Soyunduğunda seni görmediğimi sa-

niyordun ama ben her bir detayını biliyorum. Hem ne fark ettim biliyor musun? Ne kadar çok sevişmiş olursak olalım, seni tam anlamıyla çıplak görebilmiş değilim.”

Elisha kahkaha atıp “Ah... Bu kadarı da saçmalık. Her seviştığımızda üzerimde ne var ne yok çıkartıyorsunuz majesteleri.” dedi.

Connor “Sanırım bu yeterli değil,” derken Elisha onun gözlerindeki ateşi görebildi. Özellikle de son sözleri söylemeden önce. “Bana hatırlat da İskoçya’daki evimde giyinmeni yasaklayayım. Vücudun harika...”

Elisha sanki onu görebilecekmiş gibi gözlerini iyice açıp “İskoçya mı?” dedi şaşkınca.

“Hı hı... Birkaç güne kadar İskoçya’ya gitmem gerekiyor. Oradan da İrlanda’ya. İş meselesi ama iki ay kadar oradaki işlerin başında olmam şart.”

Elisha ağlama isteğiyle “İki ay mı? Ama bu çok uzun!” derken Connor’ın az önce ne söylediğini unutmuştu bile. Connor’sa bunun son derece farkında, alaycı bir şekilde “Ben çalışırken iki ay boyunca gezmene müsaade edeceğim leydim. Özellikle İrlanda’ya bayılacaksın.”

“Ne yani? Ben de mi geliyorum şimdi?”

“Elbette... Elisha seninle iki ay sevişmeden nasıl dayanırım sanıyorsun?”

Elisha kırılmadı bile çünkü kendisi de farklı sayılmazdı. Öte yandan onunla bir yerlere gitme fikri cezbediciydi. Sadece tatil değildi aklını başından alan. Yapacakları uzun yolculuklar ve... Tanrı aşkına bu harika dedi içinden.

Elisha “O halde senden bir isteğim var,” dedi kararlı bir tonda.

“Ne istersen,” diye karşılık verdi Connor...

“Yolculuk boyunca konaklayacağımız hanlarda asla ama asla, yorgun olabileceğimi düşünüp, bana fikrimi sormadan, benimle sevişemeyeceğine kanaat getirmeyeceksin.”

Bir anlık sessizlikten sonra Connor, gülme tınısı taşıyan sesiyle “Bir daha öyle bir hata yapmayacağımdan emin olun leydim... Size söz veriyorum, her fırsatı tatlı bedeninize sahip

olmak için değerlendireceğim. Hem de büyük bir zevkle,” dedi ve eline geçen ilk fırsatı değerlendirmek için Elisha’yla birlikte kıyıya yürüdü.

Sevgili Claire,

Bugün İrlanda’dayım...

Biliyorum mektubun bir hayli gecikti ama seni, beni mazur görebilecek kadar yakından tanıyorum.

Buralarda gezecek öyle yerler var ki, hepsi için vakit ayıramamış olabilirim. İskoçya bir harikaydı... Özellikle Highlands bölgesi, tarihi kale ve uçurumların kenarına yapılmış şatoları ile beni büyüledi.

En ilginç de ne biliyor musun? Loch Ness gölü hakkında söylenenler... Bölge halkı gölde bir canavarın yaşadığına inanıyor. Gerçek olmasını öyle çok isterdim ki.

Keşke sen de benimle olabilseydin Claire. Gerçi sen bunu ister miydin pek emin değilim. En son gelen mektubundan sonra Peter’in neler yaptığını merak ediyorum. Ailesini hiçe sayıp, o salak kızla nişanı atması harika ama henüz senin kalbini kazanabilmesi için yeterli değil. Lütfen bu konuda beni bilgilendir.

Unutmadan, Gaven Düşesinin balosunda tanıştığın delikanlılardan aldığın her bir mektubu okumak istiyorum. Belki içlerinden biri doğru kişidir... Kim bilir?

İrlanda’yı gezmek için henüz fırsatım olmadı fakat ilk fırsatta bunun için kendime bir arkadaş bulacağım. Connor işleri yüzünden bana çok eşlik edemiyor. Biliyor musun onu sarsmak istiyorum. Babasını evraklara gömüp, saatlerce çalışma odasından çıkmadığı zamanlarda o çok önemli kâğıtları ateşe vermek için dayanılmaz bir istek

duyuyorum. Fakat nankörlük yapamam. Benimle çok ilgilenemiyor olsa da her zamankinden daha nazik. Bu harika...

Hayır, harika falan değil! Connor'ın nezaketini değil aşkını istiyorum ben. Sen evlenene kadar anlatamayacağım şeyler var ki o konuda hiçbir sorunumuz yok. Hatta geceler olmasa buna nasıl katlanabilirim bilmiyorum. Tanrım onu çok seviyorum ve hep dua ediyorum sevgili Claire... O da beni sevsin diye yapamayacağım şey yok. Yolculuktan önce onun aşkını kazanmış olabildiğimi düşünüyordum ama artık emin değilim. Connor çok değişken. Bazen varlığını unutup gidiyor, bazense çok ilgili. Bu konuda çok detay vermemeyi tercih ederim...

Şimdilik anlatacaklarım bu kadar fakat ilk fırsatta sana İrlanda ile ilgili izlenimlerimi anlatan uzun bir mektup yazacağım. Dilerim ki Connor ile ilgili de kayda değer bir gelişme yaşarım. Yolculuk beni bir hayli yordu, dinlensem iyi olacak.

Kendine dikkat et ve Peter aptalının canına oku lütfen. Anneme ve Mathew'a iyi bak... Penny'ye selamlarımı ilet.

Bir de seni sevdiğimi unutma...

Mutlu olup olmadığına karar veremeyen arkadaşın Elisha.
27.Ekim.1819.
İrlanda.

Sevgili Claire,

Hamileyim!

Bu her şeyden de güzel, mükemmel. Bu bir mucize. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim ve hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum. Claire duygularımı ifade edemiyorum bile...

Onun çocuğunu karnımda büyütmek, doğurmak. Koklamak. Tanrım bu bir mucizeden başka ne olabilir?

İçimden bir his oğlum olacağını söylüyor Claire. Ona benzeyen güzellikler güzeli bir erkek bebekten başka ne isterim... Yo Tanrı korusun ki istediğim ikimize ait sağlıklı ve güçlü bir bebek. Kız ya da erkek olmasının önemi yok.

Claire altı ayda hayatımın bu kadar değişebildiğine inanamıyorum. Aşkına sahip olabileceğimi ümit ettim ama şimdi biliyorum ki bu sadece bir avuntuydu. O zaman sahip olduklarımla ona sahip olabilmem hayalden öte değildi. Fakat şimdi onun aşkına olmasa da bebeğine sahibim. Bu beni en güçlü ve en zengin kadın yapmaz mı?

Hâlâ bunun bir hayal olmasından korkuyorum. Zaten uzunca süre gerçek olduğuna inanamadım bile.

İlk başlarda hasta olduğumu düşündüm. Sürekli hissettiğim yorgunluğu ve mide bulantılarını soğuk algınlığına bağladım fakat bu halsizlik, tuhaf baş dönmeleri ve diğer belirtiler neredeyse bir aydır devam ettiği gibi aylık kanamalarım da kesilmişti. O zaman bile anlayamadım ama bana civarı gezdiren köylülerden biri hamile olabileceğimi söylediğinde akrabası olan bir ebeye gittik. Ebe "Hamilesin," deyince bayılmışım. Sebebi alıştığım baş dönmelerinden biri ya da şoktu bilmiyorum ama şimdi bile bayılmak üzereymiş gibi hissediyorum.

Biliyor musun Connor'a söyleyemedim. İçimden bir his sevineceğini söylüyor ama konuşmak için doğru düzgün bir fırsat bile bulamıyoruz. Bu seyahate çıktığımızda bunun bir iş seyahati olduğunu bilmem, hissettiğim hayal kırıklığını azaltmıyor Claire. Onunla çok az görüşüyoruz ve son mektubunda sorduğun soruya vereceğim cevap hayır olacak. Hâlâ beni sevdiğini söylemedi, aksine gittikçe daha ciddi. Geceleri iyi geçindiğimizi söylüyordum ya; işte artık ondan da emin değilim.

Connor tarafında bir sorun yok ama ben bebeğimiz yüzünden ondan uzak durmaya çalışıyorum. İşin aslı, ebe kadına bununla ilgili bir

kısıtlama olup olmadığını sormayı düşündüm fakat cesaret edemedim. Tanrım ben neler diyorum... Affet Claire.

Claire benim için dua et lütfen... Birkaç gün içinde yola çıkıyoruz ve o sürede Connor ile konuşmayı düşünmüyorum. Zaten bana karşı biraz soğuk gibi... Malum sebepten tabi...

Birazdan anneme de bir mektup yazacağım. Sanırım onun da torunu olacağını bilmesi gerekiyor ve bir de onu ne kadar özlediğimi... Onu Grandoor'a davet edeceğim...

Kendimle ilgili haberler vermeye öyle kapılmışım ki seni tebrik etmeyi unuttum, kusura bakma hayatım. Peter ile barışmanıza memnunum, tabii sen istediğin için. Ancak onun burnunu yeterince sürttüğüne emin olduğum için ayrıca memnunum. O salak bundan sonra seni üzecek olursa karşısında beni bulacak. Eğer biraz daha sabrederse karnımda büyüyen delikanlı da bu işi severek üstlenecektir.

Yine erkek dedim. Sanırım bir oğlum olacak. Onu daha şimdiden o kadar çok seviyorum ki bir şey olacak diye korkuyorum. Sağmalık biliyorum ama bu hissi engelleyemiyorum. Sanırım annelik böyle bir şey...

Bugün Tanrıya o ve Connor için dua etmeliydim ama Pazar ayinini kaçırdım. Dilerim bunun için cezalandırılmam...

Claire, bu sana İngiltere dışından yazdığım son mektup. Eğer şansım varsa dönüş yolunda Newland'e uğrayabiliriz ve tüm detayları konuşuruz.

Kendine iyi bak...

Sevgiler,
Elisha

25.Kasım.1819

İrlanda.

Connor Grandoor'dan çıkarken yorgun ve öfkeliydi. Günlerdir süren yolculukları fiziken yıpratıcı olmasına rağmen baş ağrısının nedeni çoğunlukla fikirlerindeydi.

Lanet olsun ki Elisha'ya kızgındı. Son haftadaki sebepsiz soğukluğu ve uzaklığı sadece bedensel tatmini için değil duyguları için de kaygı vericiydi. Tanrı aşkına bu kadının nesi vardı? Neden birden bire uzaklaşır olmuştu?

Genç adam ilk başlarda onu tahrik etmek için bir sürü şey denemişti -ki başarılı olduğundan adı gibi emindi- fakat Elisha tüm gücüyle karşı koymuştu. Karısının arzularında bir azalma olmadığından emindi ancak bir şey onu engelliyordu. Connor ilk başlarda bunun için kendisini suçlamıştı. Yoğun iş programı yüzünden onu bilmediği bir ülkede neredeyse yalnız bırakmış ve sadece sevişmek istediğinde yanına sokulmuştu. Bu suçlulukla karısının gönlünü kazanmak için normalden fazla çabaladığı gerçektir fakat sonra gururu devreye girmiş ve kendi kendine, o istemediği sürece ona dokunmayacağına dair söz vermişti. Tanrı biliyor ya bunun için çok çabalamıştı.

Elisha bir uyuşturucu gibiydi. Kanına bir kere karıştıktan sonra çıkartılması imkânsız bir hastalık gibi... Ona bakmak bile en keskin afrodisyaklar kadar etkiliydi. Son zamanlarda öyle güzelleşmişti ki, Connor bunu daha önce nasıl fark edememiş olduğuna akıl erdiremiyordu. Hayran olduğu kızıl kahve saçları dalgalarla omuzlarına dökülüyordu ve genç adam en çok o saçları tenine değerken seviyordu. Özellikle çıplak tenine...

Connor sinanmanın ne olduğunu geride bıraktıkları haftada fazlasıyla anlamış ve sonuçlardan hiç de memnun kalmamıştı. Elisha'ya başka hiç kimseye, hiçbir şeye olmadığı kadar ihtiyacı vardı fakat Elisha bunu bilmek zorunda değildi.

Connor ona olan tepkisini çocukça bir yöntemle, küskünlükle göstermekte bir sakınca görmediği gibi, işi biraz daha

ileri götürüp Grandoor'a varır varmaz işlerini bahane edip Londra'daki evine gitmek için yola koyulmuştu. Elisha'nın ne kadar üzüldüğü dikkatinden kaçmamıştı tabii...

Bir süre önceye kadar Grandoor'dan kaçış olarak gördüğü ev, arabası kapının önünde durduğunda Connor için soğuk ve itici bir taş yapıdan fazla bir his uyandırmadı. Genç adam geleceğini önceden haber almış gibi hazır kıta bekleyen hizmetkârların açtığı kapıdan içeri girene kadar Bond Caddesi kalabalığının ilgili bakışlarını fazlasıyla üzerinde hissetti fakat sayfiyede geçirdi birkaç ay yüzünden olsa gerek, bu ilgi sadece bir an önce kedinin eve kapatma isteğini körükledi.

Niyeti biraz dinlenmekti ancak bir işle meşgul olmanın faydalarını daha eve ilk girdiği andan itibaren anlamış sayılırdı. Özellikle de yokluğunda gelen mektup ve pusulalar ile ilgilenirken zaman su gibi akıp gitti.

"Majesteleri Ashbourne Kontesi geldiler..."

Connor, uşağı Carla'nın geldiğini söylediği sırada son gelen pusulayı okumakla meşguldü. Ancak haberi aldığı an şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Burada mı?"

"Evet efendim, içeri almamı ister misiniz?"

Connor düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyıp "Elbette... Elbette içeri al," dedi uşağı ve misafiri içeri girene kadar gözlerini kapıdan ayırmadı.

Yine siyahlar içinde görmeyi beklediği kadını koyu pembe, cesur bir elbisenin içinde görmek Connor için şaşırtıcıydı fakat hisleri bu noktada takılı kaldı. Carla'nın güzelliği ile büyüldüğü eski günlerdekinden çok farklıydı duyguları. Esasında kadının varlığına ilişkin tek hissi meraktı. Carla nasıl oluyor da geldiğini öğrenmiş ve hiç vakit kaybetmeden soluğu burada almıştı?

"Seni şaşırttığımı görüyorum. Sanırım yas kıyafetlerimi çıkartmamı beklemiyordun."

Connor hiç düşünmeden "Bu hareketinin beni düşündüğün kadar şaşırtmadığından emin olabilirsiniz," dedi

Carla baştan çıkartıcı gülümsemesiyle masaya yaklaştı ve hafifçe abanarak "O zaman gelişinden bu kadar hızlı haber-

dar olduğum için şaşkınsın," dedi. Tavırlarındaki işve öyle barizdi ki Connor dayanamayıp güldü.

"Senin için ne yapabilirim Carla?"

Carla bu baştan savma soru karşısında somurttu fakat tekrar ışıldaması çok sürmedi. "Sadece konuşmak istiyorum. Nasıl olduğunu merak ettim. İki buçuk aydır uzaktaydın. Hem de hiçbir haber vermeden gittin." Kadın, cümlesini bitirdiğinde yüzünde tiyatro sahnelerinden alıntı, dramatik bir ifade vardı. İşin ilginç, Connor bu ifadeyi daha yıllar önceden beri tanıyordu ama şimdiye kadar bunun çalışılmış olduğunu düşünmemişti.

"Neden bana öyle bakıyorsun Connor? Yoksa beni yadırgıyor musun?" Genç kadın masanın etrafında dolaşarak Connor'ın sandalyesinin yanına oturdu ve başını genç adamın dizlerine koyup küçük bir kız gibi mırıldandı. "Beni beğenmeni istedim sadece. Bana eskiden olduğu gibi hayranlıkla bakman için giydim bunu."

Connor son derece rahatsız olmuş bir şekilde yerinde kıpırdandı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu fakat istediği kalkıp gitmekti. Elleri koyacak bir yeri olmadığı için havada asılı kalmıştı ki eğer ona dokunursa neler olacağını biliyordu. "Carla lütfen böyle yapma," Sesindeki bezginliğin Carla'yı ne kadar endişelendirdiğinden haberi yoktu çünkü sadece o nazik olmaya çalışıyordu.

"Neden onunla gittin?"

Connor sıkıntıyla derin bir soluk alıp yerinden kalktı ve "Carla bunu seninle tartışmayacağım," dedi.

"Neden? Buna layık değil miyim? Lanet olsun Connor, ne kadar aksini söylesen de benden nefret ettiğini düşünüyorum." Kadın kısa bir an duraksadı ve aklına korkunç bir şey gelmiş gibi gözlerini açarak fısıldadı. "Biliyorsun. Her şeyi biliyorsun. Tanrım. Catherine sana her şeyi anlattı değil mi?"

"Carla neden bahsettiği bilmiyorum." Connor, Carla'ya sırtını dönerek pencereye doğru yürüyordu ki beline arkadan dolanan kollar ilerlemesini engelledi. "Affet beni. Tanrı aşkı-

na affet sevgilim... O bir hataydı, aptallıktı. Ben sadece seni sevdim, hâlâ da öyle."

Connor boğucu yakınlıktan kurtulmak için fiziksel hiçbir şey yapmasa da zihni, bir cehennemi andıran mekânı terk etme çabasıydı. Düşünmek istemiyordu. Carla sadece varlığıyla bile huzursuzluk veriyordu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi bunu umursamıyordu bile. Tanrı aşkına Carla'nın canını cehenneme yollamıştı hem de uzun zaman önce.

"Aptaldım Connor... Beni kandırdı. Direnemedim, korktum. Hem Catherine sürekli seninle evlenemeyeceğimi söylüyordu. İnan bana yapacaklarından korktum. Oysa sana güvenseydim bu apt..."

Carla acınası sesiyle mazeretlerini sıralarken, Connor'ın dayanma sınırını aşan son damla düştü ve genç adam "Kes artık Carla," diye haykırdı. Kuvvetle Carla'yı itip kendisinden iyice uzaklaştırırken korkutucu görünüyordu.

"Geçmişte ne olduğunu umursamıyorum hâlâ anlamadın mı? Beni acımasızlık yapmak zorunda bırakmandan nefret ediyorum. Neden aramızdakilerin geçmişte kalan bir macera olduğunu kabullenemiyorsun?"

Bu sefer çıkışma sırası Carla'daydı. "Macera mı? Sen hangi hakla ilişkimizi küçümseyebiliyorsun? Bu şekilde bana bir fahişe muamelesi yaptığının farkında değil misin? Lanet olsun o kadar mı kör oldun?"

"Kör değilim. Sadece gerçekçiyim. Sen gittikten sonra seni çok aradım ve bulduğum ana kadar sana olan aşkıyı yaşattım. Fakat yanılmışım Carla. Çocuk değilsin. Bunu görmüyor musun?"

"Görebildiğim tek şey büyülendiğin. O aptal taşralı sürtük seni kand..." Kadın tükürür gibi kinle sarf ettiği sözlerini tamamlamadan Connor hızla atıldı ve çenesini sertçe sıkarak "Sakin... Sakin bir daha karım hakkında böyle konuşmaya cüret etme. Bu seni son uyarışım," diye fısıldadı. Öyle öfkelenmişti ki Carla'nın yaşlarla dolan gözlerindeki korkuyu görmezden geldi fakat birden ne yaptığını fark ederek deh-

şetle durumlarını muhakeme etti ve elini kadının çenesinden çekip arkasını döndü.

Carla gizlemeye çalışmadığı huçkırıkları arasında "Gideceğim. Hayatından çıkıp giderken tek tesellim layığını bulmuş olduğunu bilmek Connor. O taşralı kızın kim olduğunu, seni nasıl oyuna getirdiğini biliyorum," dedi. Connor'ın duyduklarına inanamayan ifadesiyle kendine dönmesi üzerine genç kadın keyifsizce gülerek devam etti. "Neden şaşırdın Connor? Sevgili karın hakkında aptal kasabasında o kadar çok şey söyleniyor ki küçük bir araştırmayla istediğimden fazlasını öğrenmek sorun olmadı benim için."

Connor "Elisha'nın bahsini açmanı yasaklıyorum Carla. Eğer herhangi bir yerde karım hakkında en ufak bir şey söylediğini duyacak olursam seni pişman ederim," dedi öfkeyle.

"Ona âşiksın, seni adi herif. Başından beri beni kullandın... Madem aramızda hiçbir şey olmayacaktı, neden öpüşlerime karşılık verdin, neden kollarında ağlarken beni teselli ettin. Neden Connor?"

Carla'nın acı dolu sesi Connor'ı kaba olmaktan alıkoydu. Genç adam "Carla her şey bir hataydı. Seni ümitlendirecek bir şey yapmak niyetinde değildim ve söylüyorum. Her şey bitti. Hem de çok uzun zaman önce," derken sesini özellikle yumuşatmıştı ancak sözlerinin anlamı Carla için yıkım gibiydi.

Genç kadın birkaç saniye hiçbir şey söylemeden Connor'ı süzdükten sonra, eski sevgililer hanesine karışan adama nefretle bakıp "Öyle mi? İstedğin gibi olsun Connor. Ama şunu sakın unutma. O kadınla asla mutlu olamayacaksın. Her seviştiğinizde beni hatırlayacaksın. Ona her baktığında beni göreceksin. En güzeli de ne biliyor musun? Birbirinizden nefret ettiğinizde bunun benim yüzümden olduğunu bileceksin. Çünkü... Çünkü Connor seni lanetliyorum. Seni ve mükemmel evliliğini lanetliyorum. Tanrı sizinle olsun. Biliyorum ki buna çok ihtiyacınız olacak," dedi ve kapıyı çarparak çıktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Babası ölmeden bir sene önceydi. O günü dün gibi hatırlıyordu Elisha. Annesinden yediği dayak yüzünden ağlayarak evden kaçmış ve yakınlardaki devrilmiş bir meşe ağacının üzerine oturmuştu. Niyeti kana kana ağlamaktı fakat bunu artık istemediğini fark ettiğinde düşünceli bir şekilde ileride uzanan manzaraya dalıp gitmişti. Öyle kapılmıştı ki, babasının doğru bir noktaya konuşlanıp yeni bir resim çizmeye başladığını fark etmemişti bile... Hiç hareket etmeden, saatlerce ona poz verdiğini anlamış olsaydı muhakkak onu çileden çıkartacak kadar kıpırdanıp işini zorlaştırırdı fakat o gün Martin Clewland'ın günüydü anlaşılan.

Elisha kendisi için hazırladığı oturma odasındaki portrelerden birisine bakarken, resimdeki düşünceli kızıdan farklı durumda değildi. En azından onun kadar dalgın ve endişeliydi çünkü akli Connor'la meşguldü. Belki yüzlerce kez, *keşke ona söyleseydim* diye hayıflanmıştı ve sonuç olarak bugün hamile olduğunu söylemeye karar vermişti.

Onu kızgın görmeye tahammül edemiyordu, özellikle de bu kızgınlığın sebebi kendisi olduğu için. Öte yandan bunun bir haksızlık olduğunun da farkındaydı. Connor'ın aşırı tepki göstermesi ve tıpkı bir çocuk gibi davranması bazen komik olabilse de çoğunlukla hayal kırıklığına sebep oluyordu.

Genç kadın aylak adımlarla odayı dolaşırken aniden gülmeye başladı. Başını tavana kaldırıp, iki yana sallayarak göz-

lerini yumdu. Tanrı biliyordu ki Connor'ı çok seviyordu ve özellikle şimdi ona kırgın olmak her zamankinden daha zordu.

Amaçsızca odayı turladığı esnada uşaklardan birisi gelip "Ashbourne Kontesi Leydi Lester teşrif ettiler majesteleri!" dediğinde genç kadın, hamile olduğunu ona nasıl söyleyeceği üzerine kafa yoruyordu. Ancak uşağın sözleri anlam kazandığında zınk diye odanın ortasında durdu ve anlamayan gözlerle genç hizmetkâra baktı.

"İçeri almamı ister misiniz?"

Elisha gözlerini şüpheyile kısıp farkında olmadan başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. *O kadının burada ne işi var? Acaba Connor için mi geldi?* Soruları kafasında yankılanırken hiçbir şey söylemeden, öylece dikiliyordu. Nihayet ani bir karar almış gibi başını dikleştirdi ve "Leydi Lester'a müsait olmadığımı söyle lütfen," dedi uşağa.

Uşak itaatle çıkmak üzereyken, genç kadın başka bir ani kararla "Hayır... Onu lütfen aşağıdaki oturma odasına al. Ben de birazdan orada olurum," dedi ve arkasını döndü. Ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ya da doğru yaptığı konusunda. İçinden bir his onunla konuşması ya da en azından onu dinlemesini söylüyordu sadece.

Genç kadın duvardaki aynanın önüne geçip saçlarını kontrol etti. Omuzlarını geçen dalgalı saçlarını tutan, kulak hizasındaki taşlı tokalarını sağlamlaştırdı ve son olarak, uçuk gülkurusu renkli kadife elbisesinin dik yakasını düzelterek derin bir soluk alarak dışarı çıktı.

Merdivenler tehlikeli bir diklikte aşağı doğru uzanıyordu ya da Elisha başı şiddetle döndüğü için öyle olduğunu düşündü. Genç kadın tedbirle, korkulukları sıkı sıkıya kavrayıp aşağı inerken merdivenin sonunda kendisine endişeyle bakan uşağa gülümsedi.

"Majesteleri yardım etmemi ister misiniz?"

"Sorun değil... Leydi Lester odaya alındı değil mi?"

"Evet efendim, sizi bekliyorlar."

Elisha başını sallayıp oturma odasına doğru ilerledi ancak içeri girmeden önce birkaç saniyelik duraksamayla so-luklandı.

Carla'nın siyahlar içindeki halini büyüleyici bulduğunu düşünürdü Elisha... Fakat şimdi ona bakınca haksızlık ettiğini söylemek hiç de zor değildi. Kadın, koyu pembe elbisesiyle sanki soğuk bir İngiltere kışında değil de havanın her daim güneşli olduğu tropikal bir ülkedeymiş gibi rahattı. Siyahlar içindeki zarafeti yoktu şu haliyle fakat kadından fışkıran cazibe Elisha için bile uyarıcıydı. Tabii ki tehlikeli yönüyle...

"Sizin için ne yapabilirim Leydi Lester?"

Carla salına salına odayı turlayıp, güçlü bir ateşin yandığı şöminenin yanına giderek ellerini ateşe doğru uzattı. Ancak bir şey söylemeye niyetli gibi görünmüyordu. Tavrı kasti olarak ağır ve güzelliğin meydana çıkarmaya çalışır gibi ahenkliydi.

Elisha sabrını hâlâ korurken "Kocamı görmeye mi gelmiş-tiniz?" diye sordu.

"Hayır, Connor ile sizden önce görüştüm. Buraya hislerimi size de anlatmak için geldim."

Elisha kadının küstah tavrılarını göz ardı ederek, oturması için bir koltuğu işaret etti ve kibarca "Buyurun, sizi dinliyo-rum," dedi.

Karşılıklı koltuklara yerleşene kadar ikisi de konuşmadılar. Sessizce birbirlerini süzerlerken Carla ellerini birbirine geçirip çenesinin altında birleştirdi ve "Kazanabileceğini düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu.

Elisha kılını kıpırdatmadan "Evet," diye cevapladı.

Carla tek kaşını kaldırıp "İlginç," derken yüzünde soğuk bir gülümseme vardı.

"Leydi Lester, sizinle oyun oynamak düşüncesinde de-ğilim. Eğer şımarıkça tavrılarınızı değiştirmez ve bana gerçekten ne için geldiğinizi söylemezseniz sizi göndermek zorunda ka-lacağım."

"Bak sen... Taşra gülü düşesliği hızlı benimsemiş ama bazı şeyler vardır ki, isterse İngiltere kraliçesi olsun asla onun-"

Elisha hızla yerinde kalkıp "Evimi derhal terk edin Leydi Lester," deyince Carla da kalktı ve Elisha'nın burnunun dibine gelerek işaretparmağını kadının göğsüne bastırdı.

"Beni kovamazsın sürtük. Burası senin değil... Benim... Connor da, bu ev de, o çirkin kafanda parıldayan taş da benim anlıyor musun?" Histerik tavrı, yüzündeki güzelliği yok edip gitmişti ki Elisha ona bakarken kızgınlıktan öte bir acıma hissetti. Yüce gönüllük değildi bu. Bunun tek sebebi Carla'nın düşkün tavrılarına bir tepkiydi. Bu yüzden ona karşı çok da sert olamadı.

"Bu şansınızı, kocamı aldattığınızda kaybettiniz. Aptallığınız için sadece kendinizi suçlayın."

Carla birden kendisini toparlayarak sakince "Aptallık ha... Bence buradaki tek aptal sizsiniz," dedi ve Elisha'dan uzak-laştı.

"Senin kim olduğunu biliyorum. Connor'ı ayartmak için yaptıklarını da öyle... Ama merak etme seni yadırgıyor de-ğilim. Öylesine çirkin ve pasaklıyken onu evlenmeye başka türlü nasıl ikna edecektin ki? Zavallı seni."

Elisha, yanlış duyduğunu düşünmek gibi kolaya kaçacak değildi. Çünkü Carla'nın sözlerinin bir tahminden öte olduğunu biliyordu. Peki ama nasıl?

Carla Elisha'nın yüzündeki karasız ifadeye bakıp alayla ko-nuştu. "Bunu nasıl öğrendiğimi merak ediyorsun değil mi taş-ra gülü? Sen sormadan söyleyeyim. Elbette Connor'dan..."

Elisha oyuna gelmedi. Eğer kadının sözlerini kabullenir-se Connor'dan nefret edeceğini bildiği için Carla'nın sözleri inandırıcılığını daha en başından yitirmişti. Elisha biliyordu ki bu bir tuzaktı. "Size inanmıyorum..."

Carla ucuz bir kahkaha atıp az önce kalktığı koltuğa bıraktı kendini. Öyle basit görünüyordu ki Elisha'nın ona karşı hissettiği acıma, tiksintiye dönüştü. Özellikle de kadın, elbi-sesinin açık yakasından taşan dolgun göğüslerini dikkat çek-mek için gerip, pembe kumaşı edepsizce aşağıya çektiğinde Elisha kusma isteğiyle sarsıldı. Onu neyi ima ettiğini anla-

mak konusunda keşke daha kıt olabilseydi fakat mesaj öyle açıktı ki kafasını nereye çevirse karşısına çıkıyordu.

"Bana bir bak... Ne kadar güzel olduğumu görmüyor musun? Sence kendini benimle kıyaslamam akıllıca mı Elisha? Connor'a hissettirdiklerimi ona vermen imkânsız."

Elisha öfkesini kontrol altında tutarak kadına baktı ve "Sizinle kendimi kıyaslamak gibi bir hata yapacağımı da nereden çıkardınız? Tanrıya şükür erdemleri olan bir kadınıym," dedi. İfadesindeki aşağılama dikkatten kaçmıyordu.

"Onunla olabilmek için tüm erdemlerimi yaktım. Kimse umurunda değil. Sence bu kimi güçlü yapar?"

"Güç sandığınız şeye sahip kadınlar için Londra'nın arka sokaklarında bazı evler olduğunu duymuştum Leydi Lester. Tek farkla... O tip kadınlar yaptığını ifşa etmek konusunda sizin kadar istekli değiller." Elisha sözlerini bitirir bitirmez, Carla Lester'in havaya kalkan elini mükemmel zamanlamayla fark edip yüzüne çarpmadan yakaladı ve "Sakın öyle bir hata yapmaya kalkışma," diye tısladı.

Carla "Asla mutlu olamayacaksınız çünkü Connor benim ona verebileceklerimi biliyor. Seninle hevesi geçtiğinde başına neler geleceğini bilmiyorsun bile. Sakın ona bir çocuk vererek saygısını kazanacağını düşünme çünkü Connor'ı, bunu umursamayacağını bilecek kadar, herkesten iyi tanırım," diye bağırarak kin kustu.

Elisha "Defol evimden, hemen!" diye artık bastıramadığı öfkesini haykırırken Carla hain bir kahkaha attı. Aklını kaçırmış gibiydi...

"Seyahatten döner dönmez soluğu benim yanımda aldı. Deli gibi seviştik. Beni o kadar çok özlemiş ki tıpkı bir hayvan gibiydi." Kadın elbisesinin yakasını tamamen indirip göğüslerini ortaya çıkartınca Elisha irkilerek geri kaçtı. "Görüyor musun? Bunları o yaptı."

Göğüs uçlarındaki diş izleri ve morartılar öyle kötü görünüyordu ki Elisha dehşet dolu bir iç geçirip "Hastasın sen. Buna nasıl izin verdin?" dedi. Engelleyemediği bir dürtüyle

yardım etmek istiyordu ve aklından geçirdiği gibi elini ona uzatınca Carla çıldırmış gibi haykırmaya başladı.

"Dokunma bana. Çek pis ellerini."

Elisha tekrar ona uzanmayı deneyerek "Ne yaptığının farkında değilsin Carla... Yardıma ihtiyacın var," dedi teskin edici bir tonda.

"Onu benden aldı. Onunla tek şansımı yok ettin. Senden nefret ediyorum." Carla dizleri üzerine yere çöküp acı hıçkırlıklara boğuldu. Elisha ne yapacağını bilmez bir şekilde etrafına bakınırken bir an yardım için birini çağırmayı düşünse de Carla'nın yarı çıplak hali onu engelliyordu. Lanet olsun ki Catherine de dışarıdaydı.

"Onun kollarında teselli buldum, ağladığımda bana sarıldı. O da beni öptü aynı eskiden olduğu gibi. Arzulu, tutkulu. Her şey eskisi gibi olabilirdi ama onun aklında sen vardın lanet sürtük. Sen çaldın onu benden."

Elisha onun geçmişten bahsetmediğini anladığında yüreğine cam kırıkları batmış gibi hissetti. Bu his, Connor'ın onunla seviştiğini düşündüğü anlardan bile daha acıydı. Şimdi biliyordu ki hiçbir zaman Connor ve Carla arasında bir şey olduğuna inanmıştı. Ta ki şu ana kadar...

Genç kadın ani baş dönmesiyle hafifçe sallandı ve destek almak için koltuğa tutundu. Öte yandan Carla yerden kalkmış, sihirli bir değnek değmiş gibi toparlanmıştı. Ancak sözleri, sadece bir delinin ağzından çıkacak kadar korkunç ve hastalıklıydı.

"Umarım geberip gidersin... Bunu yürekten diliyorum."

Elisha çarpan kapının arkasından boş gözlerle bakakaldı. Kıpırdayabilecek halde değildi. Aniden bastıran korku, Connor'a karşı hissettiği öfke ve o çılgın kadının gözlerindeki öldürme tutkusunun verdiği dehşet sadece kaslarını değil düşüncelerini de felç etmişti.

Yine de kendini zorlayarak birkaç adım atmayı denedi, derin nefesler aldı. Durumunu muhakeme edebildiğinde bunun şaşkınlığın verdiği bir şok olduğu anlayabilmişti, an-

cak etkisi geçmiş sayılmazdı. Nihayet biraz toparlandığında içerideki fırtınanın izlerini taşımayan bir yüz ifadesi takınıp dışarı çıktı ve kendisini izleyen hizmetçileri görmezden gelip odasına gitmek üzere merdivenlere yöneldi.

Basamakları dikkatle çıkarken sıkı sıkıya korkuluklara tutunmuştu. Hissettiği, hamileliğinden kaynaklı bir baş dönmesi ya da halsizlik değildi. Baş şiddetle ağrıyor ve uzuvları karıncalanıyordu. Dizlerinde rahatsız edici bir güçsüzlük vardı. Öyle ki genç kadın en tepeye çıktığında hayatının en zor tecrübesini yaşamış gibi yorgun ve soluk soluğaydı. Elisha içini kaplayan huzursuzluğun kaynağı biliyordu fakat bu denli hızla yayılmasına anlam veremiyordu. *Neler oluyordu Tanrı aşkına?*

Kanı çekiliyordu... Gücü tükeniyordu. Hissediyordu. Boşluk yumuşak bir yastık gibi çağırırken Elisha fikirlerinde buna karşı koymanın yetersizliğinin farkında ama buna direnemeyecek kadar uyuşmuştu. O an ağlamaya başladı... Korkuluğu ümitsizce tutmaya çalışırken, acı çığlığı yankılandı.

Connor'ın dehşetle adını haykırdığını duydu, tepki vermeyi denedi. Merdivenlerden aşağı yuvarlanan bedeninin her bir yerine saplanan korkunç acılar bilincini alıp götürürken, dudaklarından son bir fısıltı döküldü. "Bebeğim..."

Connor içindeki sıkıntıdan bir türlü kurtulamıyordu. Carla'nın çıldırmış gibi evinden çıkışını takip eden dakikalar boyunca onu kafasından atmak için çabalamış, ne var ki hissettiği huzursuzluk geçmek bilmemişti.

Carla'nın lanetle ilgili söyledikleri için kılını bile kıpırdatmazdı ama asıl düşündüren gözlerindeki nefretti. Genç adam onu umursamayı kesip işlerine yöneldiğinde gözünün önüne gelen tek şey, Carla'nın çıldırmış bakışlarıydı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama beynindeki ikaz çanları hiç umulmadık bir anda çalmaya başlayınca hızla evden çıkmış ve ara-

basını çeken atlarda birisini alıp Grandoor'a doğru yol almıştı. İçinde kötü bir his vardı ve sebebi Elisha'ydı.

Neyse ki artık topraklarındaydı. Genç adam malikânenin taş yolunda ilerlediği sırada, aksi yönde gelen Ashbourne armalı arabayı görünceye kadar Grandoor'un büyüleyici etkisiyle endişelerinden kurtulmaya başlamıştı. Ancak arabanın yanından geçerken Carla ile göz göze gelince, bir süredir içini kavuran sıkıntı tekrar büyüdü ve kalan mesafeyi atının hızını artırarak kat etmeye mecbur kaldı.

Kapıya vardığında dizginleri öyle kuvvetle çekti ki, at şaha kalktı fakat Connor tehlikeyi görmezden gelip henüz sakinleşmeye atın sırtından atlayarak merdivenlere koştu. Allah-tan kapı beklemeden açılmıştı. Genç adam acele adımlarla eve girdi. Aklında sadece Elisha ve onun için hissettiği korku vardı.

Korku, Elisha'yı merdivenlerin tepesinde duraksarken gördüğünde hafiflese de duruşundaki tersliği fark etmek soluk kesiciydi... Connor olacakları görebiliyordu. Elisha'nın kayıp gideceğini daha gerçekleşmeden biliyordu. Katılaştan kaslarına hükmetmek aklına gelseydi belki bir şeyler yapabilirdi ancak Elisha cansız gibi boşluğa doğru düştüğünde sadece "Elishaaaaa..." diye haykırabilirdi.

Ona ulaşmak için yeterince hızlı değildi. Lanet olsun ki onu kurtaramamıştı. Genç adam Elisha'nın hareketsiz bedenine ulaştığında onu gerçekten kaybetmiş olabileceğinin fikriyle çıldırmanın eşiğindeydi.

"Tanrım... Tanrım... Hemen doktor çağırın. Elisha!" diye bağırırken Elisha'nın cansız bedenini kolları arasına aldı ve o an ölmeyi istedi. Alnındaki yarıktan akan kan karısının güzel yüzünde ölüm maskesi oluşturmuştu sanki. Connor "Tanrım ölmesin, ölmesin," diye fısıldadı kendi kendine. Kontrolünü kaybediyordu...

Kucağına aldığı Elisha'yla birlikte hızla merdivenleri tırmanırken bir yandan da sarsmamak için başını ve boynunu koluyla desteklemişti. Eğer mantıklı düşünebilecek durum-

da olsaydı yaranın ölümcül olmadığını fark edebilirdi ama Connor hayatı boyunca hiç tatmadığı bir korku içindeyken düşünemiyordu bile. Bu da yetmezmiş gibi hizmetçilerin ağlayışları, havadaki panik, haline hiç de faydalı değildi.

Genç adam yatak odalarının kapısını tekmeyle açıp geride kalanlara öfkeyle bakarken tehdit eder gibi "Kimse içeri gelmesin," diye bağırmıştı ama onu dinlemeyen Bernard ve Edmund efendilerinin arkasından odaya girdiler. Zaten Connor da onları görecektir durumda değildi.

Elisha koca yatağın ortasında, yüzü kanlar içinde, her zamankinden daha korunmasız yatarken Connor'ın dünyanın yok oluşunu bile umursayacak durumu yoktu.

"Majesteleri yarasını temizlemek için sıcak su istedim. Endişelenmeyin, birazdan doktor da gelir." Connor sanki ilk kez görüyormuş gibi Bernard'a baktı fakat bununla uğraşmaya değmeyeceğini düşünüp Elisha'ya döndü tekrar.

Ne yapacağını bilmiyordu. Yavaş yavaş yerine gelen mantığı, Elisha durumundaki bir hastanın mümkün oldukça hareketsiz kalması gerektiğini söylediği için ona dokunmamaya çalışıyordu fakat bu, çaresizliğini artırıyordu. Vücudunda kırık ya da boynunda bir zedelenme olabilirdi. Daha da kötüsü omurgasında...

Connor düşüncelerinin ağırlığıyla elini gözlerine bastırdı. Bernard'ın "Efendim sıcak su geldi, ben yarasını temizlerim," diyen sesini duyunca, Connor sıcak su tası ve temiz havlular taşıyan hizmetçinin elindekileri alıp yatağa oturdu. Emektar uşağına bakmaya lüzum görmeden ilgisizce "Ben hallederim Bernard," dedi ve Elisha'nın üzerine eğildi.

Yara korktuğu kadar büyük değildi. Kurumaya başlayan kan temizlendikçe Connor kontrolünü tekrar kazanıyordu fakat Elisha güzel gözlerini açana kadar rahatlaması mümkün değildi. Birden, aklına yeni gelmiş gibi bağırdı. "Lanet doktor nerede kaldı?"

"Birazdan burada olur efendim..." Connor Bernard'a kötü kötü bakıp ilgisini tekrar karısına verdi.

"Burası çok soğuk, ateşi kuvvetlendirin hemen,"

Odanın sıcaklığı yeterli olmasına rağmen sorgulanmaması gereken bu talimat üzerine daha genç olan uşak Edmund hemen odadan çıktı.

Öte yandan Connor gözleriyle Elisha'yı kontrol ediyordu. Yarası temizlendiği için yüzü daha iyi durumdaydı fakat saçları, kurumuş kan yüzünden kötü görünüyordu. Tek eli belinin üzerinde kıvrılmış, diğeri de kıpırtısızca gövdesinin yanında duruyordu... Connor derin bir nefes alıp gözlerini yumdu fakat en son ihtiyaç duyduğu şey karanlıktı.

Bakışları karısının narin gövdesinden aşağılara doğru kayarken bacakları arasında toplanan etekteki koyu renkli lekeyi gördüğü an yerinde fırladı. "Bu da ne? Yaralandın mı? Tanrım..." Genç adam Elisha'nın eteğini düzelterip daha yakından baktı. Vücudu kanamıştı.

Birden ne yapması gerektiğini anlayıp "Hemen bir makas getirin bana," dedi. Bütün vücudunu görmek zorundaydı... Birkaç saniyeye kalmadan eline geçen makasla kadife elbiseyi aşağıdan yukarıya doğru keserken bir an duraksadı ve yaşlı uşakla, Elisha'nın oda hizmetçisi olduğunu tahmin ettiği, gözleri ağlamaktan kızarmış kıza dönerek "Edmund sen çık, Bernard ve sen kalın," dedi.

Elbise, ortadan ikiye ayrılıp, beyaz kombinezon meydana çıktığında Connor tüm kontrolünü yıkan manzarayla karşı karşıya kaldı. Kalın elbisenin gizlediği tahribat, beyaz kumaşta öylesine barizdi ki Connor birden onu kaybetmiş olabileceği gerçeğiyle yüzleşti...

Oda hizmetçisinin çılgılığı hiçbir şeydi fakat görmüş geçirmiş Bernard'ın dehşetle iç geçirişi çok fazla şey anlatıyordu.

"Bu ne demek Bernard? Tanrı aşkına karıma ne oldu? Doktor nerede kaldı?"

Connor çaresizce uşağına bakarken oda kapısı açıldı ve doktor içeri girdi. Yatağın kenarında dikilen hizmetçi kızı sertçe itip Elisha'nın üzerine eğildi. Connor "Doktor karımın nesi var?" diye sorarken sesi bir fısıltıdan öteye gidememişti.

Ancak doktor cevap vermek yerine "Majesteleri çıkmanız

iyi olur. Bana yardımcı olması için birisinin kalması yeterli," deyince Connor adamın yakasına yapıştı.

"Sana bir soru sordum. Karımın nesi var?"

"Majesteleri bunu anlamak istiyorum ama yardımcı oluyorsunuz."

Connor yola gelmez öfkesini kontrol ederek doktordan uzaklaşıp arkasını döndü ve çıkmadan önce "Kapının diğer tarafındayım," dedi.

Bir saatten fazla süredir içerdeydiler. Connor oda kapısının yanına çökmüş, sırtını duvara yaslamıştı. Avuçları arasında kısırdığı başı ve görmeden bakan gözleriyle, arkasındaki odada olanlar dışında izole olmuş bir görüntüdeydi. Ancak tanıdık ve o an için güven veren bir ses işittiğinde başını kaldırıp ilk kez tepki verdi.

"Catherine..."

"Connor Elisha nerede? Ne oldu?"

"Catherine..." Connor sözlerin ifade edemeyeceği hisler içindeyken ona söyleyeceği hiçbir şeyi yoktu.

"Merdivenlerden düştüğü doğru mu?"

Connor yine bir cevap vermeden başını eğdi. Catherine Connor tarafında hiçbir yanıt olmadığını anladığında Elisha'nın yattığı odanın kapısına uzandı fakat kapı daha öncesinde açılınca geriledi.

Çıkan doktordu. Connor birden canlanarak yerinden kalktı ve doktorun karşısına dikildi. "Karım nasıl doktor? Uyandı mı? Görebilir miyim onu?"

Doktor yarım ağız gülümseyerek Connor'ın omzuna dostça vurdu ve "Karınız iyi..." dedi. Doktorun sözleri Connor ve Catherine için büyük bir ferahlamaya neden olmuştu.

"Ancak bebek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çok üzgünüm..."

Uzun, derin bir sessizlik kapladı koridoru. Şok, ani bir dalga gibi Connor'ı başından vurmuştu. Genç adam gittikçe aşağıya doğru inen sıcaklığın geçtiği noktalarda gücünü tü-

ketip, ayaklarına ulaşana kadar neyi var neyi yok alıp götürüşünü dışarıdan bakar gibi izledi. Çökmesini engelleyen şey, ne gücü ne de iradesi değil, sadece duvardı. Ancak ruhundaki çöküşten korunabileceği hiçbir şey yoktu... Özellikle de suçları ve günahları, altından kalkılamayacak kadar ağırken.

Catherine'in uğultu gibi gelen sesi, doktorun açıklamak için mırıldandıkları... Connor bunların olduğuna inanamıyordu. Tanrı aşkına neden olmuştu? Neler oluyordu ve bu neyin bedeliydi? Kendisi değildi mesele, Elisha'ydı. Elisha bunun için yeterince suçlu muydu? Hak etmiş miydi bunu? Peki ya bebek... İkisinin bebekleri... "Bebeğim," diye mırıldandı ve gözlerini bulanık manzarada gezdirdi.

"Connor iyi misin?"

Connor Catherine'in alnına doğru uzanan elini sertçe savuşturup doktora döndü ve cızırtılı bir sesle "Karımı görmek istiyorum," dedi.

Doktor birkaç saniyelik duraksamanın ardından "Az önce gözlerini açtı ama tekrar dalmış olabilir majesteleri... Düşüncem bir süre uyumasını engellemek. Bu yüzden ziyaretiniz yerinde olacaktır," derken Connor devamını duymaya ihtiyacı olmadığına kanaat getirip odanın kapısına uzandı. Ancak doktor genç adamı engelleyerek "Şimdilik bebeğin düştüğünü söylemesek iyi olur," diye ekledi ve Connor içeri girip, onu görebilmek için beslediği tüm isteğini o an kaybetti. Yine de başını sallayıp adamı onaylarken güçlü ve metin görünmeye özen gösterdi.

Odada ağır bir kan kokusu vardı. Connor kanlı havluları toplayan hizmetçiye döndü ister istemez fakat gördüklerine katlanamayarak gibi başını çevirip Elisha'nın yattığı yatağa yaklaştı. İçerisi akşam olmasına rağmen, yakılan mumlar yüzünden daha aydınlık ve çok sıcaktı. Genç adam bir an pencereyi açmayı düşündüyse de bu fikirden vazgeçmesi çok sürmedi. Onu rahat ettirmek için daha iyi çözümleri olmayıydı. Tabii bir şansı kaldıysa...

Elisha'nın bitkin hali hiç olmadığı kadar dokundu genç

adama. Sanki daha da ufalmış, çok daha narin duruyordu. Alnı ile saçlarının birleştiği yerdeki yara doktor tarafından ustaca kapatılmıştı ve yüzünde yaralandığına dair başka herhangi bir iz yoktu. Connor ona daha yakın olmak için yatağa yavaşça otururken aslında ona çok daha da fazla yakın olmanın derdindeydi. Belki de bundan sonrası için ihtiyaç duyacakları kenetlenişin peşindeydi...

İlk adım için çok cesurca bir hareket değildi belki fakat Connor için, onun cansız gibi görünen parmaklarını ellerine almanın yarattığı his bir infialdi. Çarpılmış gibiydi fakat garip bir şekilde huzur da veriyordu. Çünkü soğuk olmasını beklediği parmaklar, rahatlatır gibi ılık ve akan kanın geçişiyle pespembeydi. Genç adam düşünmeden başını eğdi ve parmakları teker teker dudaklarına bastırdı. Gözlerini dolduran yaşlar başka zaman olsa rahatsız edebilirdi fakat şimdi, yeni keşfettiği hisleri ve büyük kayıpları için yersiz değildi...

"Elisha... Uyan artık lütfen," diye fısıldadı içindeki korkuyla. O an doktorun Elisha'nın iyi olduğu ile ilgili söyledikleri kafasından uçup gitmiş, aklında sadece onu kaybedebileceği korkusu yer etmişti. Bunu neden daha önce anlayamamış olduğunu şimdi biliyordu. Şu ona sadece bakarken bile kalbi sökölüyormuş gibi bir acı çekebildiğine göre, onunla seviştiğinde, konuştuğunda ya da kavga ettiğinde hissettiğinin aşk olduğunu anlayamamasını açıklayacak tek şey kibriydi.

"Elisha özür dilerim sevgilim... Çok üzgünüm," diye fısıldadı başını karısının göğsüne yaslayarak. Ona nasıl söyleyecekti? Bebeklerinin gittiğini nasıl açıklayabilecekti?

Elisha'nın bebeklerine ne kadar değer verdiğini şimdi anlayabiliyordu. İrlanda'daki soğuk hallerinin nedeni, kendisini sürekli hasta gibi hissetmesinin açıklaması buydu. Oysa o ne yapmıştı? Çocuk gibi küsüp ondan kaçmıştı. Lanet olsun ki pisliğin tekiydi ve Elisha'yı aksine inandırmak için kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Uyan sevgilim... Uyan artık. Yanağındaki gamzeyi görmeye ihtiyacım var. Sana kendimi affettirmem lazım Elisha... Elisha..."

Onu deli gibi sarsmayı arzulayacak kadar kendini kaybetmenin eşiğine geldiği bir anda hâlâ avuçlarında tuttuğu eldeki ufak kıpırtıyı hissedince ümitle yüzüne baktı. Hep sıradan bir kahverengi olduğunu düşündüğü gözlerin kıpırdanışını, uzun kirpiklerin titreyişini bir mucizeye tanık oluyormuş gibi heyecanla bekledi. Nihayet beklediği an geldiğinde, boğazına oturan yumruyla soluğu kesildi fakat biliyordu ki soluğunu kesen oydu.

Onun derinlikleri vardı. O kahverengi toprakların sakladığı hazineler gibi kıymetli, eşsiz ve mükemmeldi... İri gözlerinde oynayan altın tozlarıyla mistik, saçlarında parıltıyan kızıl alevlerle büyüleyiciydi. O sıradan değildi, Connor aptaldı...

"Connor..."

Bu kısık ses belki de hayatı boyunca duyduğu en güzel şeydi. Connor gülümseyerek "Efendim aşkım," derken sesi titriyordu.

"Connor... Ne oldu?"

"Bir kaza geçirdin sevgilim ama iyi olacaksın."

Elisha hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kapadı. O sırada Connor tek bir saniye için bile elini bırakmamıştı. Elisha olanları hatırlayana kadar sessizce, karısının güzel yüzündeki acı ifadeyi izledi her bir anında kahrolarak...

Elisha "Bebeğim... Bebeğim iyi mi peki?" diye sorarken gözleri hâlâ kapalı ve sesi, hissettiği endişeyle titrekti. Connor onun anormal bir şekilde inip kalkan göğsüne bakınca doktorun söyledikleri aklına geldi. Ona söyleyemezdi... Bunu kendi bile kabullenememişken Elisha'ya, bu durumdayken nasıl açıklardı ki? Tanrı aşkına kendi avuntusu vardı çünkü Elisha hayattaydı. Kendinden bir parçaydı o ve yaşıyordu. Fakat bebeklerinin öldüğünü söylerse Elisha'nın kendi canıyla avunmayacağını bilecek kadar ona yakındı. Hayır, bunu şimdi söyleyemezdi.

"Endişelenme aşkım... Her şey yolunda." Genç adam eğilip karısının avucunun içini öperken, görmese de Elisha'nın kasılan bedeninin gevşeyip rahatladığını fark edebildi.

"Connor, ona bir şey olacak diye çok korktum aşkım. Sana söyleyemedim onu kaybetseydim kahrolur."

Connor daha fazla duymaya katlanamadığı kelimeleri sonlandırmak için dudaklarını yavaşça karısının kurumuş dudaklarına değdirdi. Gözlerini yakan tehlikeli yaşları da gizleyebilmişti bu sayede. Ancak daha önemlisi, hayatta olduğunu hissetti. Bildikleri, alışkın oldukları gibi değildi fakat tanıdık yine de. Connor Elisha'yı hırpalamaya alışkındı, ona karşı kibar olmayı hiçbir zaman becerememişti fakat Elisha her zaman, şimdi olduğu gibi nazikçe karşılık vermişti Connor'a. Tanrı aşkına ona neler yaptığını hatırlamak deli ediyordu...

"Connor o kadını bir daha görmek istemiyorum. Lütfen hayatıma girmesine izin verme sevgilim..."

Connor kalbine saplanan bıçak gibi keskin bir acıyı sineye çekip gülümsedi. "Her şey için özür dilerim sevgilim. İnan bana bundan sonra sadece seni mutlu etmek için yaşayacağım, söz veriyorum. Seni öyle çok seveceğim ki artık beni görmek bile istemeyeceksin..."

"Connor?"

"Evet... Seni çok seveceğim ama şimdi olduğundan daha fazla sevebilmem imkânsızmış gibi geliyor bana."

"Connor?"

"Seni seviyorum Elisha... Seni her şeyden çok seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Tanrım... Tanrım Connor. Seni seviyorum aşkım." Connor Elisha'nın uzanan ellerini yanağına bastırıp gözlerini yumdu. Geçici huzurunun sıcaklığıyla bir an için avundu, avuttu... Geciktirmeye çalıştığı karanlık günlerin yakında olduğunu bildiği için, şimdi hissettiği aydınlığı kalbine hapsetti. Biliyordu ihtiyacı olacaktı.

Elisha günlerinin büyük çoğunluğunu uyuyarak geçirdi.

Vücudundaki ağrılar, sırtı dışında büyük ölçüde azalmıştı. Ancak tanımlayamadığı bir sıkıntı etrafında kol geziyordu. Genç kadın kendisini hiç yalnız bırakmayan boşluk hissi ve birden bire gelen ümitsizliğin sebebini anlayamıyordu. İlk önce bunun hamileliğiyle ilgili ruh hali olduğunu düşünmüştü ama bu hiç mantıklı değildi. Üstüne üstlük etrafında herkes sanki bir tabuta bakıyormuş gibi bakıyordu kendisine...

Tek güzel şey Connor'ın aşkıydı. Kocasını öyle ilgili, öyle sevecendi ki Elisha onunla olduğu her anın tadını fazlasıyla çıkartıyor fakat yalnız kaldığında içine çöken huzursuzluğun bir nedeninin de Connor'ın aşırı ilgisi olduğunu düşündüğü için ayrıca endişeleniyordu. Bir şey olduğunun farkındaydı fakat sebebi üzerine kafa yormaya çalışmak aklını kaçırtacak kadar büyük felaket senaryoları üretmesine neden oluyordu. En kötüsü de bebeğiyle ilgili olandı. O boşluk hissinden kurtulmak öyle zordu ki...

Genç kadın yine aynı hislerin yarattığı buhranla boğuşurken, bir taraftan da Mary'yi izliyordu. Genç kız şöminenin ateşini güçlendirirken mümkün olduğunca az ses çıkartmaya özen gösteriyordu ki Elisha'nın uyuduğunu düşündüğü belliydi. Hareketlerindeki telaşa bakılırsa, bir an önce odayı terk etmek için can attığı düşünülebilirdi. Oysa Mary gevezelik etmeyi hep çok sevmişti.

Genç kadın, kızın işini bitirmesini bekleyip, tam odadan çıkacağı anda "Mary," diye seslendi fakat Mary çılgık atınca bunu yaptığına pişman oldu.

"Hanımım... Bir isteğiniz mi vardı?"

Elisha şüpheyi "Hayır Mary, sadece konuşmak istedim," deyince Mary açık bir şekilde bembeyaz kesildi.

"Bir yeriniz mi ağrıyor? Hemen doktor çağıra..."

Elisha "Mary sadece konuşmak istiyorum dedim," diye çıkıştı.

"Özür dilerim efendim. Size kitap okumamı ister misiniz? Düşese söylerim güzel bir kitap seçer sizin için. Ne dersiniz?"

“Mary sorun nedir? Neden kaçıyorsun benden? Ne saklıyorsun?”

Mary birkaç adım geriledi ve korkuyla gözlerini açtı. “Sizden bir şey saklamıyorum hanımım.”

Elisha sabırsızca yerinde doğrulmaya çalışırken “Yalan söyleme Mary... Bir şey var değil mi?” dedi. Farkında değildi ama ağlıyordu.

Mary kılına zarar gelmesine katlanamayacağı hanımını ağlarken görünce hiç düşünmeden yatağa koştı ve yere oturdu. Elisha'nın elini sevgiyle ve şefkatle öptü. “Ah hanımım ağlamayın lütfen. Herkes sizin iyileşmeniz için dua ediyor. Sakın korkmayın...”

“Mary ne oldu?” Elisha daha fazla devam edemediye soluğu kesildi, boğulur gibi bir ses çıktı boğazından. Daha ilk andan beri biliyordu. Onu kaybetmişti...

“Hanımım...” genç hizmetçinin tutmayı başaramadığı hıçkırıkları odayı doldururken Elisha'nın bedeni titremeye başladı. Artık ağladığı bile söylenemezdi. Sanki can çekiyordu. Sanki ölüyordu. “Hayıııııııı!” diye haykırırken acı çekiyordu...

Çalışma odasının karanlığında, sönmeye yüz tutan şöminenin karşısında brendisini yudumlarken Connor biliyordu. Elisha'nın acı haykırışı devasa Grandoor'da yankılanırken herkes biliyordu aslında. Genç adam elinden gelen hiçbir şey olmayışının ümitsizliğiyle gözlerini sımsıkı yumdu ve kadehini fırlattı... Onu kaybediyordu.

Otuzuncu Bölüm

Mary sessizce hanımının valizini toparlarken, Elisha dalgın gözlerle, yeni yağmaya başlayan karı izliyordu. Uzun yatak istirahatinden kalkışının üzerinden sadece bir gün geçmiş olmasına rağmen gitmek için hazır ve son derece istekliydi. Hayır... Aslında hiçbir şey için istekli sayılmazdı. Bundan sonra hiçbir şeyi isteyebileceğini sanmıyordu.

Yorgun değildi çünkü günlerdir uyutuluyordu. İşin kötü yanı uyuşturularak geçirdiği günlere dair her şey silikti ve hissettiği acı daha ilk andaki gibi taptaze ve öldürücüydü. Haykırışını, arkasından kısa süre içinde odaya giren doktorun verdiği bir ilaçla uyuşturulduğunu hatırlıyordu. Aklından çıkmayan bir diğer şey de Connor'ın acı dolu ifadesiydi ki Elisha bunu hatırladıkça göğsünü delen bir sancı hissediyordu. Ancak bu yeterince önemli değildi. Artık her şey değişmişti, Elisha da öyle. O artık kocasının aşkını dilenen kız değil, çok kısa bir süre için bile olsa anneliği tadan fakat acı bir şekilde kaybeden bir kadındı. O artık eski Elisha değildi... Bitmişti.

“Valiziniz hazır hanımım... Keşke daha çok şey alsaydınız. Ah ne diyorum ben? Tabii çok fazlasına ihtiyacınız yok. Yankında geri döneceksiniz.”

Elisha başını dışarıdaki manzaradan çevirmeden sakince “Daha fazlasına ihtiyacım yok Mary,” dedi. Bir daha geri dönmeyeceğini eklemeye lüzum görmese de Mary'nin bunu bildiğinin farkındaydı.

"Yolculuk için birkaç gün daha bekleseniz olmaz mı hanım? Hâlâ iyileşmiş sayılmazsınız, hem kar da başladı."

Elisha bu sefer sevecen bir ifadeyle hizmetçiye dönerek tırma," deyince Mary birden ağlamaya başladı ve koşarak Elisha'ya sarıldı.

"Gitmeyin lütfen. Gitmeyin. Ben ne yaparım siz olmadan? Beni boş verin... Kocanız ne yapar siz olmadan?"

Elisha derin bir nefes alıp Mary'den uzaklaştı. "Artık konuşmayalım Mary. Bugün yola çıkıyorum." Genç kadın tekrar pencereye döndüğünde Mary için üzülmeyle kesmişti. Her ne kadar soğuk ve kararlı görünse de içi korkuyla doluydu. Gitme kararını vermek çok kolaydı fakat kabullenmek için uyanık olduğu kısa zamanlar yetersizdi. Yine de olması gerekenin bu olduğuna inancı tamdı. Tanrı biliyor ya, Connor'a karşı hissettiklerinde zerre kadar bir değişiklik yoktu. Onu hâlâ deli gibi seviyordu fakat onu görmenin kendisine verdiği acı, alışamayacağı kadar fazla ve sıra dışıydı. Aşkına karşılık alamayışının gururu ve inancı üzerindeki kötü etkilerini, bebeğini kaybetmiş olmasında Connor'a biçtiği pay ile karşılaştığında sonuç hiç de adil görünmüyordu. Elisha bugüne kadar çok acı çektiğini düşünmüştü fakat şimdi hissettiklerinin hiçbir tarifi yoktu. Ağlayarak, bağırarak ya da birilerine zarar vererek içindeki fırtınanın sakin bir yelini bile dindiremezdi.

"Annenizle mi döneceksiniz hanımım?"

Elisha cevap vermeden önce duraksadı. Annesi geleli birkaç gün olmuştu ki kalmak istiyorsa onu engelleyecek değildi fakat kadının buna razı gelmeyeceğini biliyordu.

"Sanırım onunla döneceğiz."

"Ama kadın geleli birkaç gün oldu, daha yol yorgunluğunu bile atamamıştır." Elisha komik bir çabayla gidişini engellemeye çalışan hizmetçisine ters ters bakmaktan başka bir tepki vermedi. Şu anda hiçbir şeyle uğraşacak hali yoktu. Bir süre daha uyuyup sonra da yola koyulmak ve uzunca süre sadece yalnız kalmak istiyordu.

Ayakta durmak gücünü tüketiyormuş gibi yatağına oturmuştu ki oda kapısı açılınca hızla yerinden kalktı. Onu görmek için hazır değildi... Lanet olsun ki bunun için çalışması gerekiyordu fakat şimdi ona bakarken buna hiçbir zaman hazır olamayacağını görebiliyordu...

"Dinlenmeliydin Elisha..."

Elisha Connor'a hiç de benzemeyen, onun gibi konuşmayan adama bakarken bir süredir içinde tuttuğu gözyaşlarına yenilmek üzere olduğunu hissetti. O öyle zayıf öyle mutsuz görünüyordu ki genç kadının ona sarılmasını engelleyen tek şey, gözünün önüne gelen minik eller ve ayaklardı... Bebeğinin gittiğini hatırlamak için ona bakması yeterliydi ve Elisha bunla yaşayamazdı... *Tanrı aşkına o kadar güçlü değildi.*

Bebeğini kaybettiğini öğrendikten sonra onunla hiç konuşmamışlardı. Birincisi, Elisha neredeyse her an uyuyordu ki uyandığı zamanlarda olanları hatırlamıyordu bile... İkinci neden de birbirlerinden kaçma istekleriydi. Elisha açık bir biçimde Connor ile yüzleşmeye cesareti olmadığını kabullemişken, şimdi Connor'ın çekingen ifadesine baktığında onun da farklı nedenlerden de olsa aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

"İyi misin sevgilim?"

'Bana sevgilim deme lütfen,' dedi içinden Elisha. Sicim gibi bir yaş yanağını ıslatırken 'Senden nefret etmem için bana başka nedenler ver Connor... Seni deli gibi sevmeme engel ol ki gitmek daha kolay olsun,' dedi aynı iç sesi.

"Elisha... Ben böyle olmasını isteme. Bu da ne? Bu bavul da nereden çıktı?" Connor'ın yumuşacık çıkan sesi, Elisha'nın bavulunu gördüğü an katılaştı fakat Elisha gerisindeki başka bir hissin farkındaydı. Korku.

Genç kadın bir şey söylemeden başını dikleştirip kocasına baktığında son derece duygusuz ve ruhsuz görünüyordu fakat suskunluğu sadece korunmaydı. Eğer tek bir kelime dahi söylerse, dağılacığını, onun kollarında teselli arayacak kadar düşeceğini bilecek kadar yüzleşmişti kendisiyle...

Connor "Gitmekse niyetin aklından çıkart bunu Elisha... İzin vermem," derken tek bir adımda Elisha'nın yanına gelip, onu sımsıkı sardı. Elisha'nın kolları iki yanında sabit, bedeni oyuncak bebek gibi kocasının kollarında cansızca duruyordu. Oysa içinden geçenler öyle farklıydı ki. Bunu onunla atlatmak istiyordu... Onunla teselli bulmak istiyordu. Daha da önemlisi buna ihtiyacı vardı ama yapamazdı. Elisha, sevgisinden güçlü olmayan ama onu gölgeleyen başka bir duygunun esiriydi şu anda. Nefret. Ondan nefret ediyordu çünkü o yalan söylemişti. O Carla'nın zarar vermeyeceğini söylerken aslında Carla'ya cesaret vermişti. Bebeğini öldüren kadını azmettirmişti. Onu çıldırtmış ve üzerine salmıştı. Ona asla tam anlamıyla karşı koymadığı için o katilin buraya kadar gelip, dünyasını karartmasına neden olmuştu... Connor'ı sevmek dedi içinden. *Keşke bu kadar çok canını yakmasaydı...*

"Gitme Elisha, Gitme sevgilim."

Elisha direnemeyeceği, gücünün kalmadığı bir noktaya çekildiğini hissettiği an tüm kuvvetiyle onu iterek, uzaklaştı. Yüzünde, kontrolünü kaybetmeye yaklaştığının izleri ve az önce kafasından geçenlerin yarattığı öfke vardı.

Gözyaşları arasından "Gitmezsem katlanamam," diye haykırdı. "Artık dayanmaya halim yok."

Connor sarılmak ister gibi kollarını uzatınca Elisha bir adım daha geriye gitti ve Mary'ye "Sen çık," dedi. Kızın gi-dişini gözleriyle takip ederken sabırsızca yerinde sallanıyordu. Saatlerdir süren sahte sükûneti anlık bir patlamayla son bulmuştu ve Elisha bunu için rahatsız değildi. Genç kadın Mary'nin çıkışını takip eden ilk saniye tekrar Connor'a döndü ve kısıp ama etkileyici bir tonda "Benden artık ne istiyorsun Connor? Sana daha ne verebilirim?" diye sordu. Kocasının değişen yüz ifadesi içini parçalıyordu fakat engellenemez bir şekilde içindekini kusmaya ihtiyacı vardı.

"Bana yalan söyledin. Carla'nın bize zarar vermeyeceğini söylerken sana güvendim."

"Böyle olmasını istemedim sevgilim."

Elisha Connor'ın duygu yüklü sözlerine karşın çileden çıkmış gibi "Bana sevgilim deme lanet olası," diye haykırdı. "Bana aşk sözcüklerinden bahsetme Connor. Yeterince acı çekiyorum."

Connor Elisha'nın engellemesine izin vermeden onu kolları arasına alıp, göğsüne bastırdı. Bu sefer kaçırmamak için içine sokacakmış gibi sıkıyordu. Elisha soluğunu kesen bu yakınlıkla tarifsiz bir huzura ermişti ancak bu rehabetin sonu olacağını biliyordu. Bu yüzden debelendi, kurtulmayı denedi. Connor'ın "Seni seviyorum Elisha, lütfen affet beni. Lütfen... Gitme, bırakma beni," sözleri tüm direncini yok edip, gücünü alırken genç kadın hâlâ boşa bir çabayla ondan uzaklaşmayı denedi. Öfkesi sadece ona değildi. Hırsı düzgün bir çizgi izlemiyordu. Etrafındaki herkesin bir kabahati vardı ama en çok da kendisine kızıyordu. Nasıl olmuştu da o kadınla görüşebilmişti? Onun şeytan olduğunu bile bile ona nasıl da evinin kapısını açabilmişti. Hayır. Connor yüzündendi. Hepsisi onun hatasıydı. Önünde sonunda suçlu olan oydu.

Dengesiz hisleri ve çılgın öfkesinden güç alarak Connor'ın inatçı, sevecen sarışından kaçmak için çabaladı fakat kıpırdayamayınca çığlık attı. Gürültülü hıçkırıkları kocasının göğsünde boğuluyor, gözyaşları gömleğini sırlıslam ediyordu. "Bırak beni, bırak Connor. Bırak..."

Connor "Yapamam... Yapamam... Gitmene katlanamam," derken karısının saçlarını öpücüklerle boğuyordu.

Elisha ise acı içinde "Hepsi senin suçun... O yılanı sen soktun buraya. Ona cesaret verdin. Beni üzme için bile onu kullandın. O da senden alacağı intikamı benden aldı," diye sayıklıyordu.

"Bunu istemedim. Carla'nın bu kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum."

"Bilmeliydin... Bilmeliydin" Elisha Connor'ın gayri-ihtiyarî gevşeyen kollarından sıyrılıp öfkeyle devam etti. "Beni sevdiğini söyleme sakın. Benimle âşık olduğun kadı-

nın intikamını almak için evlendiğin ve o kadının hayalle-
rimi yıktığı gerçeğini hatırlatıyor bana.” Connor’ın kendisi-
ne ulaşmasını engelleyip “Seni sevmek bana felaket getirdi
Connor... Acı çekiyorum, hem de aşkıma karşılık alamadı-
ğında hissettiğimden çok daha fazla. Sen bana zarar verdin
ve vermeye devam ediyorsun.”

Connor çökmüş görünüyordu. Elisha onu teselli etme
isteğini zorlukla bastırarak başını kaldırıp, yaşlarla ışıldayan
gözlerini doğrudan ona dikti. Bir şey söylemesini beklediği-
nin kendi bile farkında değildi fakat Connor titreyen sesiyle
konuşmaya başladığında beklediğinin ama istemediğinin bu
olduğunu anladı.

“Sana zarar vermeyi ister miyim sanıyorsun? İnan bana
sevgilim, bunu düşünmeye bile katlanamıyorum. Onu sev-
miştim ya da sevdiğimi sandım. Onu yeniden görene kadar
da hep böyle düşündüm ama sonra... Sonra hiçbir şeyin aynı
olmadığını anladım. Sebebi üzerine yanlış fikirlerim oldu
Elisha. Senden saklayamam, bunun seninle ilgili olabileceği-
ni hiç düşünmedim bile... Sana olan aşkımla...”

“Bana âşık bile değilsin ki sen?”

Elisha küskün bir çocuk gibi arkasını döndü ama Connor
hiç beklemeden arkadan kollarını ona sarınca, farkında ol-
madan başını Connor’ın omzuna dayadı. Buna öyle çok ihti-
yac vardı ki. Hele de kocasının sözlerinin verdiği mutluluğu
tatmaya...

“Sana âşık olmadığımı söyleme Elisha. Biliyorum bunu
kanıtlamak için hiçbir şey yapmadım. Her zaman bir pislik
gibi davrandım ve kırdım seni. Şu anda bile aynı şeyi yapı-
yorum ama ihtiyacım var. Tatlı sözlerini duymaya ihtiyacım
var.”

Elisha belini saran kolları çözüp kocasına döndü. Göz-
yaşları sel gibi çenesine yuvarlanıyordu. “Seni seviyorum...
Seni hâlâ deli gibi, canımdan çok seviyorum. Hiç düşün-
meden senin için ölebilirim. Fakat yaşadığım müddetçe, se-
ninle olduğum müddetçe, o merdivenlerin dibinde olan şeyi

düşünmeden yüzüne bakamam Connor. O zaman ölürüm,
bana avunacak bir şey kalmaz. Seni suçlarken, sana duyduğum
aşkın verdiği gücü de kaybederim. Benden bunu isteme. Git-
meme izin ver ya da vermeyeceksen de sana karşı koyabile-
ceğim kuvvetimi daha fazla konuşarak tüketme.” Genç kadın
üşüyormuş gibi titremeye başladı. Savunmasızlığına rağmen,
halinde Connor’ı uzak tutan bir şey vardı.

“Birbirimizi seviyoruz, bunu atlatabiliriz.”

Elisha hızla başını iki yana sallayarak “Hayır... Sen atlata-
bilirsin ama ben asla,” diye karşılık verdi. “Artık konuşmak
istemiyorum,” derken korkutucu bir şiddetle ağlıyordu fakat
Connor ona yanaşmadı.

Sadece “Gitme,” diyebilirdi... Elisha’nın hıçkırıkları daha
da şiddetlenirken, genç kadın koşarak bavulunu yanına gitti
ve ağzı açık olan çantayı kapatmaya koyuldu. Connor’sa buna
katlanamıyormuş gibi yatağın üzerindeki bavulu şiddetle yere
savurdu ve tekrar “Gitme!” dedi... Sadece bir kez daha aynı
şeyi dilerse ona mani olamazdı Elisha, gitmezdi ama bunu is-
temiyordu. Tanrı’ya kurtarıcı bir mucize için dua ederken oda
kapısı hızla açıldı ve Catherine içeri girdi.

Kadın “Gitmek niyetinde misin çocuğum?” deyip,
Elisha’nın buna ihtiyacı olduğunu bilerek kollarını ona doğ-
ru açtı. Elisha da hiç düşünmeden kendisini bekleyen kollara
minnetle sığındı ve heybetli kadının omzunda ağlamaya de-
vam etti. Dakikalarca hiç susmadan, hiç konuşmadan ağladı.
Catherine’in sessizce kendisine eşlik edişini hissedene kadar
ağlamaya devam etti. Öte yandan Connor yatağa çökmüş ha-
reketsizce oturuyordu.

“Biliyorum yavrum, bu hiç kolay olmayacak ama biz ya-
nındayız... Birlikte atlatacağız.” Catherine yatıştırır bir tonda
konuşurken Elisha’nın saçlarını okşuyordu. Fakat gözleri, pe-
rişan haldeki üvey oğlunun üzerindeydi. Onu ilk defa böyle,
hatta Carla gittiğinden de kötü halde görüyor olmanın üzü-
tüsü içindeydi. Elisha için endişeleri had safhada olsa da Con-
nor adına korkuyordu.

Kadın "İkiniz birlikte bunu atlatacaksınız... Eğer ister-
seni," deyince Elisha sakince "Yapamam Catherine, gitmek
zorundayım," diye karşı koydu.

"Gitmenin çözüm olacağına emin misin peki?"

"Hayır... Fakat kalırsam dayanamam."

"Eğer gidersen senin için endişeleneceğimizi biliyorsun,
değil mi?"

"Biliyorum Catherine..."

"O halde kararlısın."

Elisha cevap vermeden önce birkaç saniye duraksadı ve
sonunda fısıldadı. "Evet."

O an Connor oturduğu yerden fırladı ve daha kimse ne
olduğunu anlamadan Elisha'yı kollarına alıp sertçe dudakla-
rına kapandı.

Elisha karşı koyamayacağı kadar kapılmış ve şaşırmıştı.
Günlerdir hasret kaldığı dudakların yaşattığı sıcaklık, içinde-
ki buzlara işliyordu sanki. Genç kadın biliyordu ki ona kar-
şı zayıftı ve anbean bu zayıflığı artıyordu. Eğer kabullenirse
şimdi gitmemeyi yapamazdı, yaşayamazdı... Sadece çekti-
ği acı değildi mesele. Bir zamanlar sahip olduğu tek şeyin
gururu olduğunu söyleyen idealist kız, şimdi sahip olduğu
servetle gururundan vazgeçmiş olmamalıydı. İsteği, huzur
ve eski sıradan günleriydi. Unutmaya ihtiyacı vardı. Kaygısız
günlerine dönmeliydi ama burada, Connor'a bu kadar yakın-
ken, ona her bakışında Carla'nın yaptıklarını görürken ona
duyduğu aşkla yetinemezdi. Yine de karşı koymadan önce bir
daha öpemeyeceğinden emin olduğu karşı konulmaz dudak-
lara, istediği gibi, gönlünden geçtiği gibi şevkle karşılık verdi.
Connor'ın şaşkınca duraksamasını umursamadan ateşle ka-
rıştı ruhuna, derinlerine. Açlıkla öptü, öptürdü ve içindeki
isyan yeter diye bağırdığında başladığı gibi bitirdi her şeyi.
"Gidiyorum."

Connor darmadağın görünüyordu. Elisha'ya bakan göz-
lerindeki kıvılcım donuyordu sanki geçen saniyelerle. Elle-
ri iki yanında yumruk halinde, sımsıkı kastığı çenesinde bir

seğirme tehlikeli bir tempoyla vuruyordu. Birden çenesini
dikleştirirken derin bir soluk aldı ve çıkmadan önceki son
sözlerini sarf etti.

"Git Elisha... Git..."

Elisha birkaç saat sonra gitti. Giderken ne Connor var-
dı ne de umutları. Catherine'in nemli gözleri, Mary'nin hiç
dinmeyen hıçkırıkları, diğer hizmetkârların hüznü ve bir
sürü başka detay kazınmıştı aklına. Öyle donuk ve soğuk-
tu ki kimse kararlarını sorgulamak hatasına düşmemişti....
Annesi bile. Aksine, hiçbir zaman olmadığı kadar Elisha'nın
yanındaydı. Fakat Connor yoktu... İyi ki de yoktu. İyi ki de
kızgındı. Böyleyken Elisha'nın ondan nefret etmesi ne kadar
da kolaydı... Öyle miydi?

Genç kadın arabaya binmeden önce, bir daha gelmemeye
yemin ettiği Grandoor'a son bir kez bakmıştı. Soğuk Aralık
rüzgârı gürültüyle burnunun ucundan geçerken hafifçe tit-
remiş ve sonra usulca Grandoor armalı arabaya binmişti. Her
şeyini geride bırakarak. Kayıplarını, umutlarını, mutluluğu-
nu. Ama aşkını asla...

Connor elindeki brendi kadehini birkaç kez çevirip dal-
galandırdı. Bakışları dalgın ve soğuk, yüzü kusursuz bir katı-
lıktaydı. Gideli ne kadar olmuştu, bakmaya korkuyordu. Ge-
çen her saatte aralarını açan mesafenin katlandığını bilmek
delirtiyordu. Onun için endişeliydi. Belki milyonuncu kez,
gitmesine izin verdiği için lanet etti kendisine ama böyle dü-
şünürken bile her durumda gideceğini biliyordu.

Acısını yüreğinde hissediyordu, çünkü onunla aynı şeyi
hissediyordu. Tek farkla, bir bebek ihtimaline kendisini alış-
tırmaya fırsat bulamadan onu kaybetmiş olma gerçeğiyle yüz
yüze gelmesiydi. Daha doğmamış, varlığından bile habersiz
olduğu, bebekleri için geçirdiği uykusuz gecelerin kâbusuyla
derinden sarsılmışken, Elisha'nın neler hissettiğini tahmin

etmeyi bile denemek acı veriyordu. Connor acı çekiyordu. Birlikte yaşayacakları ihtimalleri sonsuza dek kaybetmiş gibi, sanki onlara bir daha sahip olamayacakmış gibi acı içindeydi. Fakat en çok o gittiği içindi acısı. Elisha'nın karısı olduğu gerçeğini hiçbir gücün değiştiremeyeceğini bilmek, onun gerçekten gittiği gerçeğinin verdiği acıyı hafifletmiyordu.

Giderken pencereden bakmıştı ama varlığından kimse- nin haberi olmamıştı. Karısının ifadesiz yüzüne doğrudan bakıp, bir yabancıyı görmeye katlanamayacak kadar hassas- tı. Son öpücüğe kadar onu göndermemeye kararlıydı fakat Elisha konusunda kendine güvenini kıran bir darbe olmuştu bu. Connor o ana kadar Elisha'nın zaaflarından faydalanma- ya niyetli olduğunu göremese de karısının meydan okuyan öpücüğüyle birlikte, zaaflarından arındığını fark edebilmişti.

Yavaşça yerinden kalkıp pencereye yürüdü. Kar henüz dinmişti ama yollar iyi durumdaydı. Onun için tekrar endi- şelendi. Giderken yanına iki arabacı ve bir de uşak vermişti kendisi onunla olamayacağı için...

Devasa Grandoor'un bu kadar küçüleceğini kim bilebilir- di ki? Üstelik o gittiği için her yer bomboşken. Genç adam şimdi onunla, burada ne kadar az zaman geçirdiğini göre- biliyordu. Oysa bunun için bir sürü fırsatı olmuş, fakat o hiçbirini değerlendirmeyi denememişti bile. Bir davet vardı aklında... Elisha çekinerek demişti ki "Eğer gelmek istersen, kendim için hazırladığım oturma odamda seni ağırlamak is- terim... Hem görmeni istediğim iki resim var."

Connor o an bu teklifi değerlendirmeyi istediğini çok iyi hatırlıyordu ama her ne olursa bu fikri kafasından atması çok sürmemişti. Onu mutlu etmek için hiç çabalamamıştı ve bunu o zaman da biliyorken, o gidene kadar nasıl bir hata yaptığını idrak edememişti bile. Connor artık kendisiyle ilgili her şeyi sorgular durumdaydı. Onu ne için suçlayacaktı ki? Kurduğu tuzak için mi? Hani üzerinde düşünülmemiş, ace- mice hazırlanmış kasıtsız tuzak için mi? Connor batağa sap- lanmış ruh haline rağmen gülümsedi. Elisha ancak bir bebek kadar düzenbaz olabilirdi.

Genç adam elindeki kadehi başına dikip tek seferde içtiği sırada çalışma odasının kapısı tıklandı ve içeri avukatı Daw- son girdi.

Orta yaşlı, cin bakışlı avukat, alışkın olduğu gibi derhal konuya girerek "Majesteleri, sizi Ashbourne serveti ile ilgili mesele hakkında bilgilendirmek için geldim," dedi. Connor boş kadehini sehpaye bırakıp avukatı başıyla onayladı ve ça- lışma masasına geçti.

"Emrettiğiniz gibi Ashbourne Kontunun gayrimeşru oğ- luna ulaştım. Bay Mallory babasının serveti konusunda ol- dukça heyecanlı fakat ümitsizdi, ama ben bu konuda içini rahatlattım emir verdiğiniz gibi. Konuşmamız bittiğinde ser- vetin tamamına yakınına sahip olacağına fazlasıyla inanmıştı ve size şükranlarını iletmemi istedi."

Connor tekrar başını sallayarak "Teşekkürler Dawson, sana bu konuda tam yetki veriyorum," dedi ve aklına yeni gelmiş gibi ekledi. "Şimdiki kontesin asgari aylık geçimini sağlayacak nafaka dışında hiçbir kuruşa dokunamayacağı- dan emin olman gerekiyor. Anlaşıldı mı Dawson?"

Zeki avukatın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oy- naştı ama hislerine dair bir yorum yapmak yerine efendisini başıyla onayladı ve kendisinden herhangi bir beklenti olma- dığından emin olduktan sonra dışarı çıktı.

Öte yandan Connor, yüzündeki hesapçı ifadeyle kapanan kapının ardından bakıyordu. Carla ile ilgili planları Elisha daha uyurken alınmıştı. Aslında hislerine kapılıp ona hak ettiğini vermeye niyetlenseydi, onun ince boynunu elleriyle kırar ve sonra da bunu tüm dünyaya ilan ederdi. Tanrı aşkına hisleri konusunda bu kadar çok yanılması inanılır gibi de- ğildi. O kadını sevdiğini sanmıştı ve var olduğunu düşündüğü aşk yüzünden bir sürü hata yapmıştı. En kötüsü de Elisha'yı kırmış olmasıydı.

Derin, sıkıntılı bir nefes alıp saçlarını karıştırdı. Perişan hissediyordu. Odanın yüksek duvarları tehlikeli bir hızla üzerine yaklaşıyorlardı sanki. Connor alışkın olmadığı bir

kaçma isteğiyle kendisini odadan dışarı attığında soluk bile alamayacak bir haldeydi.

Merdivenleri hızla tırmanıp bir üst kata çıktı. Ayaklarının kendisini sürüklediği yerin Elisha ile kaldıkları oda olacağını düşünürdü ama odalarının tam aksi istikametine, Elisha'nın oturma odasına doğru yürüdü.

Buraya bir kere girmişti, *ne acı!* O zaman da Elisha'yı suçlamıştı. Tony'nin Elisha'ya olan aşkını keşfetmişti ve bunun için de karısını suçlamıştı. Kıskançlıktan gözünün kör oluşu adil bir mazeret miydi peki? Hayır, Elisha'ya yaptıkları için hiçbir mazereti yoktu. Onu kırmıştı ve o her direndiğinde, her kendini tamir edişinde de kırmaya devam etmişti.

İçerisi pembe ve sarı renklerin yoğunlukla kullanıldığı perdeler, koltuklar ve minderlerle süslenmişti. Krem rengi mobilyalar odaya aydınlık bir hava katmış, içerisi her daim güneşliymiş gibi görünüyordu. Connor'ın yüzünden buruk bir gülümseme geçti fakat odadaki belli belirsiz lavanta kokusunu alınca gülümsemesi donduğu gibi, kendisini en yakındaki çiçekli koltuğa bırakmak zorunda kalacak kadar güçsüz hissetti. Genç adam başını elleri arasında sıkıştırıp dirseklerini aralık bacaklarına yasladı. Buna katlanamıyordu. Birkaç gün önce Elisha merdivenlerin dibinde ölü gibi yatarken, sadece yaşaması ve iyi olması için her şeyi yapabileceğini, bunun kendisi için yeterli olacağını düşünmüştü ama şimdi onsuzluğun katı gerçeği ile acımasızca yüzleşirken bununla yetinemeyeceğini biliyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onunla ilgili her şeye...

Genç adam Grandoor içinde Elisha'yı en çok anlatan odayı dalgın gözlerle incelemeye devam etti. Duvarlar pembe çiçekli duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. Connor'a baharı hatırlatan bir sürü detaydan birisiydi o da. Tıpkı Elisha gibiydi her yer.

Daha önce girdiğinde odanın detaylarını fark edemeyecek kadar öfkeli olduğu doğrudu fakat aksi bile olsaydı, şimdi gördüklerini göremezdi çünkü Elisha'ya şimdi baktığı gibi bakmazdı.

Connor iç hesaplarına ayıracak bir sürü vakti olduğunun

bilinciyle sıkıntılı bir soluk daha alıp yavaşça yerinden kalktı. Çıkmak istiyordu fakat gitmek, düşüncelerinde bile ondan daha da uzaklaşmak kadardı. Bu yüzden yanından geçtiği her eşyaya dokunarak turlamaya başladı odayı ve orada olması gerekiyormuş gibi, iki tablonun asıldığı duvarın önünde durdu.

Boş ve hatırlanmayan birkaç saniye boyunca resimleri inceledi. Tanıdık bir şey vardı. Çizgiler, renkler, modeller. İki resimdeki kız da aynıydı. Küçük kız ilk resimde devrilmiş bir ağacın gövdesine oturmuş, hüznünlü ifadesiyle ilerideki manzarayı izliyordu. Uzun kahverengi saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Diğerinde ise omzunun üzerinden geriye doğru bakıp, ressama göz kırpmıştı ve yüzünde aydınlık, yaramaz bir gülümseme vardı... Tek yanağındaki gamzesiyle öyle sevimli, güzel ve tanıdıktı ki. Connor o an içinde yanan bir ateşle aydınlandı ve boğazından şaşkınlık dolu bir nida döküldü. "Tanrım, Elisha!"

Elisha'nın çocukluğuna baktığına inanamıyordu. Sanki rüyada gibiydi. Sanki ona tekrar sahip olmuştu...

Genç adam tasasızca gülümsedi ve parmaklarını nazikçe Elisha'nın gülümseyerek poz verdiği resmin üzerinde gezdirdi. Bu gülümsemeyi ne kadar da çok özlemişti. Ona bakmanın bu kadar huşu vermesi ne kadar da garipti. Connor şimdiye kadar Elisha'nın sadece varlığıyla bile aydınlandığını idrak edemediği için nasıl da aptaldı. Tanrı aşkına o kızı seviyordu hem de uzun zamandan beri. Onunla huzur buluyordu fakat garip bir şekilde huzursuzluğu ve öfkesinin nedeni de oydu. Ancak şimdi gülümseyen Elisha'ya bakarken hissettiği tek şey, mutsuzluktan arınmış salt bir ferahlamaydı son derece tanıdık bir şekilde. Bildiği ve her zaman yaptığı bir şeyi yapmaya benziyordu bu. Şaşırtıcı bir şekilde bu hissi daha önce yaşadığını hatırlıyordu.

Genç adam ikinci bir fark edişle kaskatı kesildi ve sadece saniyeler sonra yüksek sesle gülmeye başladı. *Aman Tanrım aşkına bunu nasıl da görememişti?*

Hiç beklemeden resimlere biraz daha yaklaştı ve tuvalin köşesinde görmeyi beklediği imzayı aradı. Evet, oradaydı... M.C. harfleri, önceden hiçbir anlam ifade etmezden şimdi biliyordu. Martin Clewland'e ait resme baktığını biliyordu... Onun Elisha olduğunu anlayamamış olması körlüğündendi ya da aptallığından. Fakat buna şaşırmadı bile zira Elisha konusunda aptallık yapmak onun için çok sıradandı.

Çalışma odasındaki isimsiz ressamın küçük modeli Elisha'nın ta kendisiydi. Sedgwicklerin evinde karısını ilk kez gördüğündeki şaşkınlığı, sonrasında ona her bakışında bilinçaltından gelen o aşinalık hissi şimdi anlam kazanmıştı. Kaderlerinin daha yıllar öncesinden kesişmesi bir tesadüf olamazdı, Connor kaderine bakıyordu. Onlar için başka son yoktu, Connor biliyordu.

Odadan çıkmadan önce Elisha'nın rüzgârla dalgalanan saçlarına ipek gibi dokunmayı ihmal etmedi.

Otuz Birinci Bölüm

"Phoebe yerine oturur musun lütfen," dedi Elisha sahte bir kızgınlıkla.

Yedi yaşındaki sarışın kız isyanla "Ama Bayan Tracey, James saçına çekirge yapıştırdı," derken, hainlik yapan arkadaşının suratına okkalı bir tükürük yapıştırmayı uygun görmüştü. Elisha büyümesi muhtemel kavgayı engellemek için, üç aydır iç içe yaşadığı öğrencileriyle baş etmede kullandığı ustalığını göstererek araya girdi. İki ufaklığı alınlarından bastırmak suretiyle birbirinden uzaklaştırdı ve "Tanrıya şükür çekirge denen canlının koyulduğu yere yapışmak gibi kötü bir alışkanlığı yok Phoebe ama aynı şey tükürük için geçerli değil," dedi ciddiyetle.

Phoebe çokbilmişlikle "O bunu hak etti efendim," diye cevap verince James isimli kızıl saçlı çocuk homurdanarak, kıza saldırmayı denedi. Çocuk, alnına bastıran Elisha yüzünden suratına tüküren kıza ulaşamasa da Elisha'nın uçuk pembe elbisesinin eteğine uzanacak durumdaydı. Phoebe'nin tiksindirici büyüklükteki tükürüğünün isabet ettiği gözünü temizlemek için genç kadının eteğini kullanmakta hiçbir sakınca görmediği gibi, bu işi yaparken Elisha'nın çıplak bacağının görünmesini umursamamıştı bile.

Öte yandan Elisha gülmesini zorlukla bastırıyordu. Çocukların yaramazlıklarına alışkın olmakla birlikte kendisini onların arasında canlanmış hissediyordu. Bazen kendisini

öyle kaybediyor, onlarla ilgilenmeye öyle kapılıyordu ki birkaç ay önceki acı hatıraları hatırlamıyordu bile. Tabii geceleri saymazsa...

"Şimdi kavgayı kesmenizi istiyorum çocuklar. Eğer direnirseniz sizi pikniğe götüremem" Bu taktiğin işe yarayacağından emindi ve düşündüğü gibi de oldu. İki çocuk, sanki az önce didişen onlar değilmiş gibi bir kutlama çılgınlığına girmişler, sınıfın kalanıyla birlikte sevinç çığlıkları atmaya başlamışlardı.

Elisha için onları mutlu etmekten öte hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü onların yaptığını hiç kimsenin yapabilmesine imkân yoktu. Genç kadın birkaç adım geride, piknik haberiyle coşan sınıfın mutluluğunu izlerken en az onlar kadar mutluydu.

"Sana bayılıyorlar biliyorsun değil mi?"

Genç kadın omzunun üzerinden arkaya bakıp, sesin sahibine gülümsedi ve "Ben de onlardan farklı değilim Lily," dedi.

Kızıl saçlı güzel öğretmen Lily samimiyetle "Sen geldikten sonra her şey çok değişti Elisha... Sadece çocuklarda bahsetmiyorum inan bana," deyince Elisha utangaçça gülümsedi.

"Biliyor musun bu ayki bağış hepsinden de fazlaydı. Tanrının unuttuğu bu kasabanın izbe okuluna böylesine büyük bağış yapabilecek kim olabilir, aklım almıyor doğrusu."

Elisha kaşlarını kaldırıp "Hayırsever birisi olduğu kesin," dedi sadece.

"Elbette hayırsever... Her ay iki yüz pound azmış gibi bir de kıtlık ihtiyaçlarımızı da karşıladı. Asıl şaşırtıcı olan da şu. Bu ay ne kadar bağış geldiğini biliyor musun?"

Genç kadın hayır anlamında başını sallayınca Lily heyecanla devam etti. "Tam tamına beş yüz pound... İnanabiliyor musun beş yüz pound. Sence kim bu kişi?"

Elisha sadece bir omuz silkip gülümsedi ve iki kadın okulun bahçesine doğru yürümeye başladılar. Elisha için bu sorunun bir yanıtı vardı elbette fakat bu yanıt gönlün-

den geçenden öte de olmayabilirdi. Aylardır Connor'dan ne bir mektup ne de onunla ilgili herhangi bir haber almamıştı. Catherine'in mektuplarında ya da Grandoor'dan ayrılışını takip eden dört ay içindeki ziyaretleri esnasında özellikle ondan bahsedilmemişti fakat Elisha merak içindeydi ve endişeleri vardı.

Bir süre sonra Lily, konuyu kapatmak ister gibi heyecanla "Her kimse cennete gideceği kesin. Şimdi çocuklara bir piknik sözüümüz var. Onları bekletmek olmaz. Ben yiyecekleri hazırlarken sen de çocukları organize et," dedi ve koşarak okula girip Elisha'yı bahçede yalnız bıraktı.

Sadece bir saat kadar sonra, yaklaşık otuz kişilik öğrenci kalabalığı ve başlarındaki üç öğretmen erken çiçeklenen ağaçların gölgelediği, gürüldeyen derenin kenarındaki açıklıkta, beklenmeyen güzellikteki Nisan gününün tadını çıkarıyorlardı.

Lily ve diğer öğretmen Sarah piknik alanından biraz uzakta, okuldan aşındıkları şarabı keyifle yudumlarken Elisha pembe çiçekleri kar gibi yağın bir erik ağacına yaslanmış, huzurla çocukları izliyordu ve aklından, onlara ne kadar çok şey borçlu olduğunu geçiriyordu.

Dört ay önce Newland'e ilk geldiğinde bir hayaletten farklı değildi. Belki de gerçekten ölmüştü o aralar. Günlerce odasından çıkmamış, doğru dürüst yemek yememişti. Kimseyle görüşmek gibi bir isteği yoktu. Hatta Claire ile bile. Geceleri birlikte uyudukları Mathew dışında yakınlık kurduğu hiç kimse yoktu.

Delirmek üzere olduğunu düşündüğü bir sürü an hatırlıyordu. Karanlık ve soğuk gecelerde Mathew'nun huzurlu soluklarını dinlerken tavandaki her bir detayı aklına kazımişti. Uykuya kavuşmanın zaman alacağını biliyordu ama geçen her gün bu fikri kafasından atacak kadar kötüye gitmişti. Gerçi uykuya daldığı ender zamanlar da korkunç kâbuslarla son bulur olmuştur. Elisha durumunun düzelmeyeceğini, kayıplarının hiçbir şekilde telafi edilmeyeceğini iyice kabullenmiş-

ti. Çoğu zaman doğru yapıp yapmadığıyla ilgili tereddütleri olmuştı. Bebeğini kaybettiği için hâlâ Connor'ı suçlasa da ondan ayrılarak kendisini cezalandırdığı gerçeğine gün gibi bakarken bu işin adaletini gözden kaçırmış olduğunu düşünmüştü çoğu zaman.

Geride bıraktığı kâbus dolu günlerde yüzünü güldüren ilk şey sonunda ailesini yola getiren Peter ve Calire'in evlilikleri olmuştı. Hatta genç kadının ilk defa dışarı çıkmasına vesile olan bu olay, aydınlık günlerinin de bir başlangıcıydı.

Tüm köy bir şekilde neler yaşadığından haberdardı ve işin dedikodu yönüyle değil de, genç kadının yaralı ruhunu kurtarmakla ilgilenmişlerdi o dönemde. Claire'in düğünü sırasında köyün tek okulunun müdiresi olan Petty Longer da, hamileliği nedeniyle okuldan ayrılan bir öğretmeninin yerine geçmesini Elisha'ya teklif ederken muhtemelen genç kadının ruhunu kurtarma düşüncesindeydi.

Elisha aldığı teklifi hiç düşünmeden kabul ettiğini hatırlıyordu. Oysa kafasından geçen aynı hızla reddetmek olmuştuk fakat sözler dudaklarından döküldükten hemen sonra verdiği kararın ne kadar da yerinde olduğuna karar vermişti.

Teklifin akabinde ilk hafta, okuma yazma ve temel matematik konularında eğitim vermek üzere okulda çalışmaya başlamıştı. Aslında gönüllü öğretmenlik yaptığı söylenebilirdi ki Elisha kısıtlı imkânları olan köy okulundan maaş talep edemeyecek kadar varlıklı sayılırdı. Kendisi Connor'ın maddi yardımlarını geri çevirmek için can atsa da gönlü annesinin halinden memnuniyetine mani olmaktan yana değildi.

Çocuklar büyüleyici yaratıklardı. Elisha oldum olası onlarla vakit geçirmekten zevk almıştı fakat son yaşadıklarından sonra, onlara birer kurtarıcı gözüyle bakar olmuştuk. Neşelerinden beslenmişti uzunca süre. Didişmeleri, sevinçleri ve yaramazlıklarıyla kaygılarından uzaklaşmıştı.

Bazen sabahlara kadar onlar için çalıştığı oluyordu. Okul içi organizasyonlardan, her bir öğrencinin doğum günü kutlamalarına kadar hiçbir detayı atlamadan, aslında onlara yar-

dım ederken kendisine de yardım ediyordu. Bu bir avuntuydu, biliyordu.

Bebeğini unutmamıştı. Tanrı biliyor ya her gece onun için gözyaşı döküyordu. Onu kaybetmenin yok edici acısı, ona sahip olmanın heyecanı ve mutluluğuna öyle hızla karışmıştı ki Elisha bazen neyin gerçek neyin hayal olduğunu karıştırır bir haldeydi. Öyle ki, içi boş rahmini okşarken kendine geliyor ve tıpkı bir meczup gibi hissediyordu çoğu zaman.

Yalnızdı. Etrafında olmak için can atan bir sürü insana rağmen yalnızdı. Kaybettikleri sanki her şeyiydi. Bebeği. Connor... Keşke ondan bir haber alabilmiş olsaydı bu zamana kadar. Biliyordu ki herkes ismi mühürlenmiş gibi Connor'ın bahsini açmıyordu ve sebebi kesinlikle Elisha'nın iyiliğiydi ama Elisha öylesine sağlıksız düşünürken fikirlerini sorgulamayı kimse neden düşünemiyordu ki?

Catherine'e özellikle Connor hakkında konuşmak istemediğini söylemiş ve Catherine de birkaç denemeden sonra vazgeçmişti. Elisha bundan nefret ediyordu. Herkesin, isteklerini yerine getirmesinden nefret ediyordu. Ona kırılacak bir eşya gibi davranmalarından ölesiye nefret ediyordu. Tanrı aşkına ne istiyordu?

Genç kadın bastıran huzursuz düşünceleriyle karamsarlığa sürüklenirken yanı başından gelen ince bir kız çocuğu sesi ile toparlandı.

"Bayan Tracey, ileride çok güzel çiçekler gördüm ama toplamadan önce size sormam gerektiğini düşündüm."

Elisha, kumral saçları iki örgüyle toplanmış, tombul öğrencisi Candy'ye sıcak bir gülücük gönderip, ayağa kalkmasına yardımcı olsun diye eliniz uzattı ve "O halde o güzel çiçekleri birlikte toplayalım Candy... Hadi yardım et de kalkayım," dedi. Küçük kız sevinçle Elisha'nın elini tuttu ve ikili altın gibi çiçeklerin parladığı açıklığa doğru yürüdüler.

Erken gelen bahar doğayı coşturmuştu deyim yerindeyse. Elisha, öğrencisinin rengârenk kır çiçeklerinden kendisine buket yapışını izlerken, baharın canlılığı ve etrafındaki huzurun etkisiyle ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

"Bayan Tracey ilk buket annem için ama sizi unutmadım. Anneme söylemeyin ama sizinki biraz daha büyük ve renkli olacak." Elisha sevimli kıza bir öpücük gönderdikten sonra, elindeki dantelli, beyaz güneş şemsiyesini açıp yere çömeldi. Kendisi için daha renkli çiçeklerden oluşan bir buket hazırlarken, elini gözüne siper etmişti.

Kızın bir bal arası gibi çiçekten çiçeğe koşuşu, bunu yaparken komik sesiyle şarkı söylemesi sanki Elisha'ya özel bir tiyatro gösterisiydi ki genç kadın artık açıkça kahkaha atıyordu... Uzun zamandan sonra ilk kez.

Ancak keyfini kaçıran şey Elisha'nın düşüncelerindeydi. Aniden bastıran izlendiğine dair his, yüzündeki gülümsemeyi alıp götürürken genç kadın hızla başını ağaçların olduğu dere kenarına çevirdi ve bir huş ağacının yanında, kıpırtısızca kendisini izleyen adamı fark etti. Her yer sessizleşmişti sanki. Sadece Elisha'nın yüzeysel solukları ve kalbinin çırpınışları duyuluyordu. Bunu o kadar çok istemişti ki. Geldiğini ve her şeyin değiştiğini düşlediği o kadar çok an vardı ki... Ne var ki toparlanması çok sürmedi. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından hiç düşünmeden Candy'ye koşarak kızı elinden tuttu ve tatlı tatlı "Artık dönmemiz gerekiyor hayatım, bence her iki buketin de birbirinden güzel," dedi.

Koşar adımlarla piknik alanına giderlerken bu kadar telaş etmesine neden olmadığını tekrar ediyordu kendi kendine fakat içinde bir şeyler hareket ediyordu sanki. Kalbi çılgınca, deli gibi atarken heyecan soluşunu kesiyordu. Gözlerindeki yaşlar da neyin nesiydi?

Hayal mi görmüştü? Saplantısı bir hastalığa mı dönüşmüştü yoksa? O muydu gerçekten? Elisha bastıran ağlama isteğini içine atarak önce Candy'yi diğer öğrencilerin yanına bıraktı ve sonra Lily'nin yanına giderek "Lily gitmeliyim çocuklara göz kulak ol lütfen," deyip, cevap almayı beklemeden koşarak uzaklaştı.

Hangi ağaç olduğunu biliyordu. Hızla dere kenarında

ilerlerken hatırlamaya çalışır gibi ağaçların hepsini bir bir gözden geçirdi. Nihayet bulduğunda iradesi dışında duraksadı. Kalbi çarpmıyordu artık. Hayati her bir işleyişi sekteye uğramıştı sanki.

Ağır ağır, ağaca yürüdüğü sırada korkuları had safhadaydı. Orada ne bulmayı bekliyordu ki? Ağacın grimsi gövdesini parmaklarıyla hafifçe okşadı. Gözyaşları yanaklarından çenesine doğru yuvarlanıyordu ama farkında bile değildi. Tıpkı adını sayıkladığını fark etmediği gibi... "Connor."

Bir açıklaması yoktu. O olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu ama biliyordu. Evine giden yolu koşarak kat ederken sadece hislerine olan güvenci vardı. Öyle güçlü bir histi ki bu, diğer her şeyi önemsiz kılıyordu.

Evin girişinde Connor'ın arabasını göremeyişi büyük hayal kırıklığıydı ama Elisha yılmadan evin aralık kapısından içeri girdi ve "Anne!" diye haykırdı.

"Anne o burada mı?"

Genç kadın oturma odasında annesinde ait hiçbir iz bulunmadığından emin olunca üst kata, annesinin odasına yöneldi. Düşündüğü gibi kadın oradaydı.

"Anne... O geldi değil mi?"

Margaret Clewland ilk bakışta pencereden dışarıyı izliyormuş gibi görünse de sarsılan omuzları büyük bir kederle ağladığına delildi. Elisha korkuyla "Anne ne oldu?" diye sordu ve kadının sandalyesinin yanına oturup başını ona doğru kaldırdı. "Neyin var?"

Margaret Clewland bir şey söylemeye lüzum yokmuş gibi pencereden dışarıyı izlerken, elinde tuttuğu, Elisha'nın fark etmediği kâğıdı kıza uzattı ve gözlerini yumdu.

Elisha cevapları barındırdığını tahmin ettiği kâğıdı tereddütlerle annesinden aldı. Göreceklerinden öylesine korkuyordu ki hiçbir şey söylemeden çekip gitmek bile seçenekleri arasındaydı... Yine de yaşlarla buğulanan gözlerini birkaç kez kırptırdı ve yavaşça şekillenen el yazını yüksek sesle okudu.

"Sevgili eşim, Grandoor Düğesi Elisha Tracey'nin kıymetli babası Martin Clewland'ın benzersiz resimlerinin gösterileceği 'Bahar' sergisine tezriflerinizi beklerim..."

Kayboluşuna müsaade edilmemesi gereken bir değeri sizlerle paylaşmaktan onur duyarım.

Sergi, 27 Nisan 1820 tarihinde Grandoor Malikânesi sergi salonunda gerçekleştirilecektir...

XI. Grandoor Dükkü Connor Solomon Tracey..."

Connor onsuzluğa katlanamadığı zamanlarda onu uzaktan izlemeye alışkındı. Ayrı kaldıkları ayların acısını hafifletmek için ihtiyacı vardı buna. Fakat yeterli değildi. Elisha'nın onunla ilgili hiçbir şey bilmek istemiyor oluşunun verdiği çekingenlikle ondan geri durmuş, fark ettirmeden gizlice izlemişti onu aylarca. Bu zavallıcaydı belki ama o yokken bir zavallıdan öte olduğunu kim söyleyebilirdi ki?

Acısını onunla birlikte yaşamıştı. En kötüsü de ayrılıklarının ilk ayıydı. Elisha o zamanlar evden dışarı çıkmadığı gibi, Connor'ın onunla ilgili haber alabileceği tek kişi olan Claire ile de görüşmemişti. Genç adam birkaç kez annesiyle konuşmayı denemişti ama kadının Elisha'dan daha katı olan tavırları yüzünden geri durmak zorunda kalmıştı.

Bazen, onun sadece yaşadığını ve sağlıklı olduğunu bilmenin avuntusunu aratacak kadar perişan hallerini de görmüştü. Öyle kederliydi ki, Connor'ın onu kollarına almasını engelleyen tek şey o kederin arkasındaki soğuk duvardı. O artık eski Elisha değildi ve bir daha eskisi gibi olmayacağını düşünüyordu Connor. Keşke Carla'ya hak ettiği dersi vermekle her şeyi düzeltebilmiş olsaydı. Kadının şu anda hangi cehennemde yandığının ya da bir daha Elisha'yı üzemeyecek

olmasının da bir önemi yoktu. Zira bu, olanları değiştirmiyordu. Kocasının mirasından yasal hiçbir şey alamamasını sağlamış olmak Connor'a ufakık bir huzur bile vermiyordu.

Elisha'yı olanlardan sonra ilk kez Claire'in düğününde gülmüştü. O gün kiliseye tören başladıktan sonra kolum serken görmüştü. En arkaya, Elisha'nın çaprazında kalıp onu gözlemlemişti. Yeminler edilirken hafifçe gülümsemişti karısı. Öyle çok büyük değil, buruk bir gülümsemedeydi ama Connor, alev gibi yanan kalbine su serpen o hissi hiçbir zaman unutmuyacaktı. Bir kurtuluştı sanki...

Sonra onu gülerken görmeye alıştığını fark etmişti. Çocuklarla kendini paralarcasına ilgilenişinin altındaki nedeni en iyi bilen kişiydi Connor. Bu canını acıtırıyordu elbette ama Elisha'daki değişimin verdiği ferahlama her şeyin üzerindeydi. Kaybettikleri bebeklerinin acısı hiçbir zaman kaybolmayacak olsa da bir gün hafifleyecekti.

Ne yaparsa yapsın, suçunu hafifletemeyeceğinin farkındaydı. Asla yaptığı hatalarının bedelini ödeyemeyecekti ama bu mümkünmüş gibi çabalayacaktı. Bu yüzden kendisi için önemsiz fakat Elisha'yı mutlu edecek yüzlerce fikir vardı aklında. Okula yaptığı bağışların nedeni kendini affettirmek değil, onu mutlu edecek detayları sağlamaktı.

Bugün Newland'e gelmesinin, onu görmekten öte bir nedeni de atmak üzere olduğu cesur adımdı. Daha doğrusu birkaç aydır titizlikle uğraştığı şeyin haberini vermektir... Tabii Elisha'nın karşısına çıkmaya cesareti olmadığı için doğrudan Margaret Clewland'e uğramıştı. Pek de hoş geçmeyen karşılaşmanın ardından da alışkın olduğu gibi karısını görmek için okula gitmiş, oradan da Elisha ve öğrencilerinin piknik yaptıkları yere gelmişti.

Şimdi onu, bir ağaç kalabalığı arasından izlerken oldukça tedbirsiz davrandığının bilincindeydi ve ne yapmaya çalıştığının da öyle. Artık gizlenmeye ve onu, uzaktan sevmeye dayanamıyordu. O öylesine güzel, büyüleyici ve tatlıydı ki...

Bir erik ağacına yaslanmış, dalgın düşüncelerle boğulmuş

ama yine de huzurlu görünüyordu. Derken bir şey onu eğlendirdi. Elisha'nın gülen yüzüne bakınca farkında olmadan Connor da gülümsemişti. Ancak genç kadın yerinden kalkıp ince bedenini salına salına yürümeye başlayınca gülümsemesi dondu ve o çok bildik arzu, içinde alev gibi parladı. Onu o kadar çok özlemişti ki. Onunla sevişmeyi, onu koklamayı, içinde olmayı... Sadece hayalleri ve rüyaları vardı çıplak bedenlerini kavuşturan.

En çok da seviştikten sonra tatmayı ihmal ettiği yakınlıklarının hasreti içindeydi. O huzurun, o mutluluğun hayalindeydi genç adam. O mahremiyeti istiyordu.

Connor düşüncelerinin aldığı yönün verdiği vicdani rahatsızlığı savuşturmak ister gibi başını iki yana salladı. O sırada Elisha ve öğrencisi, oldukça yakındaki kır çiçekleriyle dolu bir açıklığa gelmişlerdi. Genç adam aslında gitme vaktinin geldiğini biliyordu ama kıpırdamasını engelleyen bir büyüünün kaynağına bakıyordu sanki.

Karısının minik öğrencisine öpücük gönderişi her bir detayıyla aklına kazınmıştı. Tıpkı bir meleğe benziyordu. Üzerindeki, su gibi uyumlu uçuk pembe elbisesiyle harikaydı. Beyaz şemsiyesinin gölgesinde, olduğu yere çömelip, bir elini de gözüne siper etmişti. Uzun, dalgalı kahverengi saçlarını sol omzunun üzerinden atmış ve şemsiyenin korumasından kurtulan akıllı bir huzmenin buklelerinde oynamasına izin vermişti... Tatlı kahkahaları melodi gibiydi. Sanki cennetten bir melek şarkı söylüyordu. Ya da Connor aklını yitirmek üzereydi.

Derken gözlerini üzerinde hissetti. Kıpırdamak aklına bile gelmiyordu. Dudakları adını söyler gibi kıpırdandı ancak tek bir ses bile çıkmadı. Solukları hızlandı. Eğer Elisha kaçır gibi oradan uzaklaşmasaydı saatlerce onu izleyebilirdi.

Ne yapmalıydı? Yanına gitmesine ne manisi vardı? Sarılmayı denese, seni seviyorum dese şimdikinden daha kötü hissedebilir miydi? Cesur muydu o kadar? Elisha açıkça kendisi hakkında tek bir şey duymak istemediğini söylemiş ol-

masına rağmen karşısına çıksa hata mı ederdi? Kendisi değil-di mesele... Onu üzmeye katlanabilir miydi tekrar?

Connor kendisine tahammül edemiyordu artık. Bencilliğine katlanamıyordu. Şu anda onu görmek için yanıp tutuşsa da Elisha'nın bunu istediğinden emin olmadığı sürece ona yaklaşmayacaktı. Genç adam hayatının en zor şeyini yapıyor-muş gibi ağır adımlarla oradan uzaklaşırken, sürekli yinelediği gibi içinden sabır diledi. Biliyordu ki ihtiyacı olacaktı...

Otuz İkinci Bölüm

Araba Grandoor'un taş yolunun sonuna vardığında Elisha pencereden dışarıya baktı. Kapıdaki kalabalığın tanıdık, gülen yüzlerine karşı dayanılmaz bir gülme isteğiyle dolsa da ciddiyetini bozmamıştı.

Arabacının açtığı kapıdan son olarak inmeyi tercih etti. Herkes oradaydı. Bernard, Edmund, Mary ve diğerleri... Hiç beklemediği anda gelen duygusallık, gözlerini tehlikeli bir hızla doldurmuştu.

Elisha derin birkaç soluk alıp kendisini ve ailesini karşılamak için hazır kıta bekleyen hizmetkârlara gülümsedi ve hepsini başıyla selamladı. İçeri girmesi için açılan yoldan yavaşça ilerlerken herkesi sakince selamlamaya devam etti ancak eski oda hizmetçisi Mary'nin önünden geçtiği sırada, genç kızın "Hanımım!" narasıyla boynuna sarılmasıyla ciddi görünmek adına gösterdiği tüm çabaları suya düştü...

"Hanımım, sizi çok özledim."

Elisha boynuna sımsıkı sarılan kıza bir şey söylemeye fırsat bulamadan Catherine tok ve yüksek sesiyle "Bir düşesle konuşuyorsun aptal çocuk," diye araya girince Elisha korkudan taş kesilen Mary'nin yanağına sıcak bir öpücük kondurup Catherine'in karşısına dikildi.

"Bay ve Bayan Clewland'e odalarını gösterin lütfen. Düşesle ben ilgileneceğim," dedi Catherine Elisha'nın gözlerine dik dik bakıp.

Hizmetkârlar emri anında yerine getirmeye koyulurken Elisha ve Catherine birbirlerine bakmayı sürdürüyorlardı. Nihayet ilk tepki Catherine'den geldi ve kadın "Evine hoş geldin yavrum," diye fısıldayıp Elisha'ya kollarını açtı. Buna nasıl karşı koyabilirdi ki? Genç kadın iri gözyaşlarını sakınmadan tek adımda düşese ulaştı ve kadının kollarına sığındı hıçkırıqlarla.

"Kızım benim... Seni o kadar çok özledik ki."

"Ben de sizi özledim Catherine... Sana York'a son gelişinde, varlığının kafamı karıştırdığını söylediğimde ciddi değildim biliyorsun değil mi?"

Catherine Elisha'nın saçlarını okşayarak güldü ve "Elbette biliyorum. Bunu itiraf edecek kadar kendini toplamana memnunum çünkü o sözlerinin hesabını verme vaktin geldi," dedi. "Hadi içeri gir, uzun yoldan geldin."

Yolculuk, planladıklarından uzun sürdüğü için, sergi sabahı değil de sergiye sadece iki saat kala Grandoor'da olmak, Elisha'ya düşünmek için fazlaca zaman bırakmamıştı. Aslında bundan şikâyetçi sayılmazdı zira her ne kadar Connor'ı görmek istese de onunla yüzleşmenin fikrine kendisini alıştırabilmiş değildi. Üstelik sergi bitiminde yapacağı açıklamayı ne kadar geciktirirse o kadar iyiydi. Kimseye, buraya kalıcı olarak gelmediğini söylemek için can atmıyordu.

Connor'ın bıraktığı davetiyenin, üzerindeki etkisi annesinininkinden farklı olmamıştı. Uzunca süre ağlamıştı fakat sebebi sadece babasının hatıraları değil, Connor'ın inceliği idi de... Her ne kadar bir sergi açmak için yeterince resim olmadığını tahmin etse de, kocasının bunu düşünmüş olması bile, bu fikre hiçbir zaman sahip olmayan Elisha için altın kadar kıymetliydi. Belki de ona karşı direnci kırılmak üzereydi.

Sergi için hazırlanmak Elisha'ya tuhaf bir şekilde dokunmuştu. Bu, hem Grandoor'daki akşam yemeklerine hazırlanmak gibi tanıdık, hem de bir o kadar yabancıydı. Mary'nin hazırlanmasına yardım ederkenki, sanki her şey normalmiş tavırları, genç kadının gardırobundaki elbiselerinden gelen

mis gibi lavanta kokusu. Tanrı aşkına hepsi çok tanıdıktı fakat sorun da buydu. Elisha burada kaldığı süre içinde bu aidiyeti hiç hissedememişti, şimdi birisinin elinin değdiği izlenimini veren, tanıdık olması gereken detaylar, gözüne büyük ve korkutucu geliyordu. Sanki birisi Elisha'ya sessizce 'Evine hoş geldin Elisha' diyordu. Sanki...

Elisha etek uçları ve karpuz kollarından geçen beyaz saten kurdelelerle hareketlenen siyah elbisesinin üzerindeki duruşunu son kez aynadan kontrol ederken aklı Connor'daydı. Neden hâlâ gelmemiştir? Neden giderken olduğu gibi geldiğinde de yalnız bırakmıştı onu? Artık umursamıyor muydu yoksa? Genç kadın öfkeyle kaşlarını çatı. Onun hiçbir şeyi hak etmediğinden artık hiçbir şüphesi yoktu.

Hazırlığını tamamladığında en büyük korkusunun kalabalığın arasına karışmak olduğunu düşünen Elisha, Catherine'in kolunda, sergi salonuna giderken merdivenlerden inmesi gerektiğini fark edince asıl korkusuyla yüzleşmek zorunda kaldı. Bu noktaya bir daha geleceğini hiç düşünmemişti oysa. Grandoor'u terk ederken o merdivenleri son kez indiğine olan inancıyla sınavını vermiş ve belki de tek avuntusuyla evi terk etmişti.

Catherine aklından geçenleri anlamış gibi "Korkma hayatım, yanıdayım ben..." deyince Elisha tüm korkusuna rağmen kadına gülümsedi ve ilk adımını atmak için kıpırdandı. Ancak hafif bir rüzgâr gibi kulağına değen tanıdık sesin sözleriyle, eylemleri ve düşünceleri donup kaldı. "Karıma eşlik etmekten onur duyarım."

Elisha ona bakabilmek için cesaretini toplamaya çalışırken, önce Catherine'in uzaklaştığını, sonra da eline değen kor gibi parmakların sıcaklığını hissetti. Dudaklarından dökülen kısık mırıltıyı engelleyemeyince yüzü hafifçe ısındı ve ona bakma fikrinden vazgeçti. Hazır olmadığı yakınlığı kabullenmeye bu kadar meyilli olmanın utancı, içinde bulunduğu zor durumun gücünü artırıyordu. Bu kadar mı zayıftı ona karşı? Yine de belli etmeden, Connor'ın güçlü kollarının belindeki

baskısını kabullendi ve merdivenleri güvenle indi. Bu süreçte tek bir kelime bile etmedikleri gibi birbirlerine bakmamışlardı bile fakat Elisha onu resmetmişti zihninde... Her zamanki gibiydi. Güçlü, mağrur, yakışıklı. Âşık olduğu adamdı o, her ne yaşamış olursa olsunlar.

"Seni çok özledim," dedi Connor nefes gibi bir sesle... Elisha sadece gözlerini yumdu. Kocasını "Sana dokunabildiğime inanamıyorum," diye devam edince genç kadın derin bir iç geçirdi ve uzaklaşmayı denedi. Ne var ki Connor buna izin vermedi. "Bu sefer gidemezsin Elisha... İzin vermem," diyerek, genç kadının belini sımsıkı sardı ve sergi salonun kalabalık girişine kadar bir santim bile uzaklaşmasına izin vermedi.

Kalabalık, ev sahiplerinin gelişleriyle birlikte tek bir noktada toplandı. Elisha ve Connor daha içeri girmeden herkes merakla beklenen çiftin etrafını sarıp, tebriklerini sunuyordu. İlgi o kadar yoğundu ki Elisha gelenlerin çoğunun geliş nedeninin sergi olmadığını anlamakta gecikmedi. Grandoor çifti kıymetli bir dedikodu malzemesiydi hiç şüphesiz.

Elisha, serginin neye benzeyeceğini ya da orada neyle karşılaşacağını bilmiyordu fakat Connor'dan ayrılıp salondan içeri adımını ilk attığı an, göreceklerinden bu kadar sarsılacağını düşünmemişti. Büyük salon boydan boya babasına ait resimlerle donatılmış, muazzam bir kalabalığın gerçek ilgisiyle kuşatılmıştı. Genç kadın onları sayamıyordu bile. Öyle çok ve öyle tanıdıklardı ki.

Hiç düşünmeden en yakınındaki tabloya koştu. Resmin önündeki kalabalık Elisha'nın gelişleriyle iki yana ayrıldılar ve sanki bir gösteri bekliyorlarmış gibi dikkatle onu izlemeye başladılar.... Elisha umursamadan resme iyice yaklaşırken yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Yine Elisha'nın modellik yaptığı bir tabloydu bu. On yaşındaydı. Oturma odasındaki tekli koltukta sızıp kaldığı bir gün babası sabırla resmetmişti onu. Zavallı adam Elisha'nın en iyi pozlarını uyurken verdiği söyler dururdu her zaman.

Elisha gözyaşlarına rağmen kıkırdayınca elini ağzına bas-

tırdı fakat gülme isteğini bir türlü engelleyemiyordu. Komik olan, gülüşüne ve gözyaşlarına aynı anda müdahale etmek zorunda kalıyordu. Genç kadın bir yandan gülerken öte yandan ıslak gözlerini kuruluyordu. "Bu siz misiniz?"

Elisha kibar sesin sahibi kadına dönüp sıcacık gülümsedi ve onaylarcasına başını salladı. "Tıpkı bir meleğe benziyor-muşsunuz."

"Babam hiç öyle düşünmezdi ama."

"Ah ben öyle düşünmüyorum. Babanızın çalışmalarında çoğunlukla sizi kullanması bir tesadüf olamaz değil mi?"

Elisha tekrar gülümsedi ve "Bunu ona sormayı çok isterdim," dedi utangaçça...

"Eşiniz mükemmel bir iş yapmış. Bu yeteneği sanatseverlerden saklamak cinayet olurdu." Elisha'nın bir şey söylemek yerine sadece başını sallarkenki niyeti, hıçkırıklarını engellemekten başka bir şey değildi. Aylardır hiç eksik olmayan yaşları, bu sefer mutluluğuna özeldi. Elisha uzun zamandan beri ilk kez gerçekten mutluydu...

Salonda tam otuz iki tane resim vardı ve hepsi babasına aitti. Çoğunun yapıldığı günü hatırlıyordu Elisha. Ve yine aynı şekilde elden çıkartılışlarını da. Connor onları nasıl bulabilmişti aklı almıyordu. O kadar önemli miydi hepsine ulaşmak? Gerçekten o kadar kıymet veriyor muydu hislerine? *Seviyor muydu gerçekten?*

Onu bir an önce görmeliydi. Sadece teşekkür etmek için bile olsa, onunla konuşma isteğiyle salonu hızla taradı. Kalabalık yüzünden onu bulamayacağını düşünmeye başladığı an, bir resmi dikkatle incelerken gördü onu. Çok uzak olmayan mesafeyi tebrik ve beğenilerini sunan onlarca insanı birer baş selamıyla geçiştirerek kat etti ve kocasının tam arkasında durdu.

Niyeti bir şeyler söylemekti fakat sözler kafasından geçenler için yetersiz, ya da akli fikir üretemeyecek kadar durgundu. Yavaşça yana doğru birkaç adım attı varlığını belli etmek için. Connor hâlâ hiç kıpırdamamıştı.

Elisha başını eğip iki elini birleştirdi. Solukları hızlanmıştı ama Connor'da herhangi bir yaşam belirtisi bile yoktu. Genç kadın kenetli ellerini birbirinden kopartırken cesurca, kocasının serbest eline dokundu fakat ona bakmaya cesareti yoktu. Derken parmaklarına dolanan güçlü, sıcak parmaklar mengene gibi sarmaladı, Elisha istemsizce gülümsedi ve dokunuşunu kesmeden genç adamın arkasına doğru geçti. Bunu yaparken omzunu, tüy gibi bir temasla Connor'ın geniş sırtına değdirmişti. Bu öyle bir ihtiyaçtı ki, bundan sonra ona dokunmazsa yaşayamazmış gibi hissediyordu. Eksikliği buydu... Ne geçmiş olursa olsun aralarında Elisha ona bağımlıydı, ona deli gibi muhtaçtı. Yaralarını deşen keskin bir bıçaktı o ama aynı yaralarını dağlayan da oydu.

Kalabalık gittikçe artarken Elisha kocasının etrafında dolanıp diğer elini hafifçe okşadı. Sonra gitmekti niyeti ama parmaklarını almaya fırsat bulamadan Connor'ın sert çekişiyle vücudunu ona yasladı. Elisha Connor'ın geniş gövdesi ve duvardaki tablo arasında, meraklı bakışların göremeyeceği bir korumadaydı şimdi. Yüz yüzeydiler... Âşık olduğu altın rengi gözler her zamankinden daha akışkan ve sıcaktı sanki. Yüzü süzülmişti fakat hiç olmadığı kadar güzeldi. Bakışydı böyle düşündüren. Tutkulu, sevecen ve şefkatli. *Ne mükemmel bir karışımды bu!*

Elisha hızlı soluklarını kontrol edemez bir halde, yüzünü ona kaldırmış yalvarır gibi bakıyordu. Kendi yansıması vardı onun yüzünde. Her soluğuyla gözlerinde bir ateş titreyordu sanki. Arzudan öte, çok daha derin bir şeyler... Heyecandan ağzını kuruturken, gözlerini nemlendiren şeye bir isim veremedi, sadece hissetti. *Onu o kadar çok seviyordu ki.*

Öpüşmeyeli ne kadar da çok olmuştu? Elisha hissettiği arzusunun ne zaman her şeyin önüne geçtiğini bilmiyordu ama bunun için kendisini suçlamıyordu. Connor kafasından geçenlere paralel olarak birden bire genç kadını duvara doğru çevirdi ve sadece birkaç saniye için onu sımsıkı kendisine bastırdı. Elisha işte o zaman yanağından bir yaş süzüldüğünü fark etti. Saçlarını kokladığını duyumsadı, sessizce hıçkırdı.

Kocasının eli, o gece özellikle serbest bıraktığı uzun saçları arasına dalıp ense kökündeki bir tutamı hafifçe çekti ve genç kadının başı geriye doğru meyledip, adamın geniş omzuna değdi kısacık bir an. Saçlarına değen dudakların temasını o kadar yoğun hissediyordu ki bu, çıplak tenlerinin karışması gibiydi...

Elisha hızla arkasını döndüğünde tek istediği onu görmektir. Birkaç adım uzaklaşarak kocasının dağılmış yüzünü inceledi. Ondan farklı mıydı sanki?

Eğer sesini çıkartabiliyor olsaydı 'Seni seviyorum' derdi fakat yapamadı... Yine de Connor hislerini anlamış gibi, hiç olmadığı kadar aşkla "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve kalabalığa karışmadan önce, genç kadının avucuna sıcak bir öpücük kondurdu.

Sergi tahmin edilenden bir hayli geç vakitte bitti. Elisha Grandoor'a adım attığında buradaki varlığının bir nihayeti olduğunu düşünürken şimdi ev sahibesi rolünü üstlenmişti son derece bilinçli olarak. Bunun tek nedeni Connor değildi zira bu akşam yaşadığı en fevkalade şey Connor'la olanlar da değildi. Annesi hiç olmadığı kadar mutluydu. Elisha'nın hiçbir zaman görmediği tatlı gülücüklerini saçıyordu, kocasıyla ilgili her bir övgüde. Her zaman yediği adamın başarısıyla gururlanırken bir şeylerin diyetini ödüyordu belki de. Huzurluydu, ferahlamıştı.

Sergiden sonra, içlerinde Main ve Gaven Dükleriyle eşlerinin de bulunduğu, çoğunlukla yakın tanıdıkların katıldığı küçük bir toplantı düzenlenmişti. Elisha, kalan kişilerin, evliliğin ilk zamanlarında Catherine tarafından davetlerine katılması uygun görülen kişiler olduğunu görünce istemeden gülmüştü. Catherine kesinlikle iyi ve merhametli bir kadındı ancak züppeliği için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Elisha bu küçük parti boyunca Connor ile bir araya gelme şansı yakalayamamıştı çünkü kocası, White Kulübünden arkadaşlarının yanından hiç ayrılmamıştı. Başka bir deyişle esir alınmıştı. Elisha çok şikâyetçi sayılmazdı zira düşünmeye

ihtiyacı vardı. İlerleyen saatlerde Connor'ın aynı arkadaşları tarafından sürüklenircesine dışarı çıkartılması genç kadının canını sıkırsa da düşünmeye olan ihtiyacı hakkında hâlâ aynı fikirdeydi.

Her şeyin bir anda değişmesi ne derece mümkündü? Bir anlık bir heves miydi Connor'a yaklaşması yoksa bir karar mıydı? Genç kadın, bir zamanlar Connor'la kaldıkları odadaki yatağında uzanmış ne yapacağı düşündüğü sırada, aşağıdaki sıcak dakikaların hatırasıyla gülümserken, aslında hangi kararı verdiğini biliyordu. Artık acı çekmek istemiyordu. Eğer bunun bir sınırı varsa taşmasına ramak kalmıştı. Ona olan ihtiyacını fark etmek bile içini rahatlatıyordu. Çünkü biliyordu ki kâbusunun sonu oydu hem de en başından beri. Fakat bunu anlamak için geride bıraktıklarını yaşaması gerekiyordu. Düşünceleri, ona iyice yoğunlaşmıştı. Gözleri ağır bir yük altında, uykuyla giriştikleri mücadeleyi kaybederken son kez sevdiği adamın ismini fısıldadı genç kadın ve huzurlu karanlığına gömüldü.

Onu böyle saatlerce daha izleyebilirdi. En son huzurlu görüşünün üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Dudakları, tıpkı babasının çizimlerindeki gibi tasasızca kıvrılmış, sanki gülümsüyordu. Yastığın üzerine bir meşenin dalları gibi yayılan saçları gaz lambasının ışığında kızıl alevler saçıyordu. Bir an için bile olsa o saçları sevmediğini nasıl düşünebilmişti ki? Belki de hiç düşünmemişti. Bedeninden geçen tuhaf ürperti beraberinde bir görüntüyü de getirdi. Görüntü değil de histi belki... Karanlıkta ona dokunduğunu hatırlıyordu. Saçları parmak uçlarını gıdıklıyordu ama dudakları içini yakıyordu. Tezat hisler şaşırtıcı derecede çarpıcıydı. Başka bir isimle seslenmişti ona ama sonra kafasından atmıştı o ismi. Önemsiz diye geçirmişti aklından fakat o zaman da önemliydi en az şimdi olduğu gibi. Neyi istediğini, kime dokunduğunu

daha ona ilk dokunduğu anda biliyordu. Kimi öptüğünü biliyordu, erkek saçlı kızı öptüğünü biliyordu. Mis gibi kokusunun tanıdık davetini ilk kez o gece almıştı ve hiç tereddütsüz kabul etmişti. Ve bir de sesi vardı aklında kalan. Erotik bir sihire benzeyen etkisi, hep yaptığı gibi o gece de çarpmıştı. Belki de her şeyi unutmaya o sebeptendi. Belki de Elisha'nın büyülediği bu. Tanrı aşkına nasıl unutmuştu olanları ve Tanrıya şükür unutmuştu...

Dağınık buklelerden birisini parmakları arasına alıp dudaklarına götürdü. İpeksi dokusunu hissederek iki dudağının arasında gezdirirken haz içindeydi. Sonra başını eğip yoğun kümeye yaklaştı ve derin derin içine çekti lavanta kokusunu, nefesini bir iniltiyle salıverdi... "Seni seviyorum," diye fısıldadı, defalarca tekrarlardı.

Uyandırmaya kıyamıyordu fakat deli gibi istiyordu uyanmasını. Sadece gözlerine yakından bakabilmek için. Parmaklarının tersini tüy gibi, kadifemsi yanağın üzerinde yaramazca gezdirirken gülmeye başladı.

Derken Elisha'nın gözkapakları isteksizce titredi ve loş odada siyah gibi görünen kahverengi gözler yavaşça aralandı. İlk anda nerede uyandığını anlamamış olmalıydı karısı. Ya da Connor yüzüne değen ifadesiz bakışların bu ilgisizliğine alışkın olmadığı için öyle yorumladı. Fakat o tereddüt anı çok sürmedi ve Elisha açık bir şekilde ferahlayarak "Connor," diye fısıldadı.

Connor "Hiç uyanmayacaksın sandım," deyince Elisha hiç beklemeden "Hâlâ çok uykum var," dedi.

Genç adam parmaklarını Elisha'nın kalkık minik burnunda kaydırıp, sonra dokunduğu yerlere dudaklarını değdirdi. Karısının uyku mahmuru sesi içine işlemişti ama bu ona yakınlaşabileceği anlamını taşııyordu. En azından bir süre daha...

"O halde dinlensen iyi olur. Uzun yoldan geldin." Connor içini basan hayal kırıklığı hissini göz ardı ederek gülümsemi ve yataktan kalktı. İçin için bir mani ile karşılaşmayı istiyordu fakat Elisha tarafında hiçbir hareket yoktu. Genç kadın

iyice irileştirdiği gözleriyle onu izliyordu sadece. Connor "İyi geceler Elisha," derken sanki odasından değil de hayatından çıkıyormuş gibi kederliydi. Bu gece onun sıcaklığına, ilgisine öyle çok ihtiyacı vardı ki...

Niyeti çıkmadan evvel son bir bakışla güzelliğini aklına kazıyordu. Ancak Elisha'nın neredeyse bağırarak adını haykırdığını duyunca gitmek adına tüm isteğiyle birlikte kararları yok oldu ve düşünmeden kollarını davetle iki yana açtı. Elisha da ihtiyacı olan yakınlığa kavuşmak için ona doğru koştu ve bacaklarını genç adamın beline dolayıp şevkle dudaklarına kapandı.

Connor uzun zaman sonraki ilk öpüşmelerinin yumuşak, narin ve aşk dolu olacağını hayal etmişti onun yokluğunda ama birbirlerine hissettikleri özlem, sükûna izin verecek gibi değildi. Elisha ne kadar arzulu ve ne kadar tutkuluydu Connor ondan geri kalır gibi değildi. Dudakları paralar gibi birbirine kenetlenmişken odayı dolduran gürültülü solukları ve iniltileri idi.

Kayıp geçen ayların, günlerin, saatlerin ve hatta dakikaların acısını çıkartmaktı emelleri. Tutku büyük bir baskınlıkla hareketlerini yönlendiriyordu. Elisha Connor'ın yüzünü avuçları arasına alıp dudaklarını, gözlerini, yanaklarını hasretle öperken Connor, kalçalarından ve sırtından desteklediği kadını erkekliğine bastırdı. Elisha'nın belinde toplanan geceliğinin açıkta bıraktığı çıplak bacakları, Connor'ın her yakınlaşma çabasıyla genç adamı daha sıkı sarmıştı ve yakınlıkları bedensel birleşmeye varır gibi artmıştı.

"Tanrım... Elisha sana ihtiyacım var sevgilim." Connor'ın hiç olmadığı kadar istekli ve her zamankinden savunmasızca sarf ettiği sözcükler şimdiye dek yanıp kül olması gereken fitili tekrar ateşlemiş gibi Elisha daha sıkı sarıldı ona ve kalçalarını hareket ettirerek kendi ihtiyacını sözlerden öte bir samimiyetle kanıtladı.

Connor kendini tutan zayıf bağları da işte o an kopardı ve Elisha hâlâ kucağındayken yatağa gidip genç kadını yumu-

şak yatak örtülerinin arasına bıraktı. Büyüleyici görüntüsü-
nü sindirerek izledi bir süre. Teninin, geceliğinin beyazını
gölgede bırakan altın parlaklığını, çıplak bacaklarının tahrik
eden ayrılışını, hızlı soluklarıyla inip kalkan göğsünün kıpır-
danışını hayranlıkla ve tutkuyla süzdü. Fakat tatmin yeterli
değildi.

Elisha'yı yatağa bıraktığı kadar hızla kendine çekip, bir
adımlik mesafede tuttu. Gözlerinin yoğun teması dışında
birbirlerine dokunuyor değillerdi. Connor o hislerin etkisini
taşıyan titrek sesiyle "Seni ne kadar sevdiğimi anlatmak için
ömürüm yetmeyecek Elisha," derken daha fazla konuşması-
na izin vermek istemeyen Elisha elini kocasının dudaklarına
bastırdı ve "Şışt... Konuşma, sadece seviş benimle," diye fı-
sıldadı kışkırtarak.

Önce Elisha'nın geceliği bir çırpıda sıyrıldı üzerinden,
sonra onu iç çamaşırı takip etti. Çırlıçıplak kaldığında Con-
nor sadece "Ohh... Tanrım," diyebilirdi onu izlerken. Bu gü-
zelliğe öylesine hasretti ki...

Elisha tıpkı bir tanrıçaya benziyordu. Gözleri odadaki bir-
kaç mum ve gaz lambasının kısıtlı ışığında yıldızlar gibi parlı-
yor, aralık kırmızı dudakları titriyordu. Dağınık uzun saçları
yüzünün bir kısmını örtmüş ve bukleleri aşağı doğru kıvrıl-
ırken, göğüslerinin kabartısına dökülüyordu. Göğüsleri,
ah o güzelim göğüsleri dipdiri ve dolgun, uçları uyarılmıştı.
Işık, göğüslerini ve belinin kıvrımlarını altına boyamıştı ve
Connor'ın tanrıça düşüncesini destekliyordu. O bu dünya-
dan olamazdı.

Genç adam dokunmamaya katlanamadığı bir noktada
onu kolları arasına aldı ve dudaklarını hapsetti. Etli alt duda-
ğını iştahla emip dilini üzerinde gezdirdi. Öte yandan Elis-
ha genç adamın göğsüne kadar açık olan gömleğinin kalan
düğmelerini açmakla meşguldü. Öyle sabırsızdı ki hareket-
leri Connor güldü ve ona yardımcı olmak için pantolonun
düğmelerini çözerek ağır kumaştan ve iç çamaşırından aynı
anda kurtuldu. Kısa süre sonra gömleği de yere düşünce her

ikisi çırlıçıplak bedenleriyle birbirine dolandılar. Dengelerini
bozan bütünlükleriyle, oldukları yerde birkaç kez sallanınca
aynı anda yatağa devrildiler fakat kimsenin durum üzerine
düşünmek gibi bir tasası yoktu. Tek dertleri hasret kalan vü-
cutlarını tatmin etmekte. Nezaket ikinci hatta daha geri plan-
daydı. Utanç yoktu, endişe yoktu. Sadece ateş vardı, zevk
vardı, ikisi vardı.

Dudakları ayrıldığında bir şeyler söylemeyi aklına getiren
Elisha'ydı. Genç kadın soluğuna tekrar kavuştuktan son-
ra "Seni çok özledim Connor," dedi nefes nefese, Connor
cevap vermek yerine genç kadının boynunu, ıslak öpüşlerle
tattı ve istilasını daha aşağılara sürükledi. Dolgun göğüslerini
avuçlarıyla sıkıştırıp önce birinin, sonra diğerinin ucunu iş-
tahla emdi, dişleri arasında kıstırdı. İki göğsü arasındaki derin
vadinin tuzunu diliyle tattığı sırada parmakları daha aşağıda,
Elisha'nın nemli kadınlığını ilk kezmiş gibi keşfediyordu.

Connor onun iniltilerine bayılıyordu... Parmağı derinle-
rine girerken altında kıvrınmasına deli oluyordu. Karın kas-
larındaki şiddetli kasılmalara, aldığı her soluğun ateşli iade-
sinde, ağzından dökülen titrek mırıltılara çıldırıyordu. Ama
en çok da içine girdiğinde verdiği karşılıkları seviyordu. Kal-
çalarını kaldırışını, uyumla kıpırdanışını, bacaklarını beline
dolayıp birleşmelerini derinleştirmesini seviyordu.... Onu
her şeyin ötesinde seviyordu ve bunu haykırmak istiyordu.

Genç adamın sabrı sınırındaydı artık. Karısını delirtmek
için yaptığı her şey kendi aklını başından alıyordu. Lezzetli
göğüslerine yaptığı işkence ve parmaklarıyla vermeye çalıştı-
ğı tatmin, gelmek üzere olan hazzını körüklüyordu. Elisha da
aynı hisle "Connor dayanamıyorum artık sevgilim. Lütfen...
Lütfen..." diye fısıldayınca Connor ona unutamayacağı pat-
lamadan önce bir hediye daha vermek için aşağıya doğru yö-
neldi ve kalçalarından kavradığı kadının bacakları arasındaki
ıslaklığa dudaklarını değdirdi, diliyle dokundu. Elisha'nın
solukları artık iyiden iyiye hızlanmış, bir eli yatak örtüsünü
pençe gibi kavramıştı. Genç kadın hiç durmadan Connor'ın

adını sayıklıyor, tek eliyle de kocasının başına bastırıyordu daha fazlasına olan isteğiyle.

Connor artan titreyişlerin ne anlama geldiğini iyi bilirdi. Zaten kendisi de farklı değildi. Bu yüzden Elisha'yı bitiren noktadan önce durdu ve yerine geçti. Genç kadının bacaklarını iyice aralayıp ellerini yatağa bastırdı, sırılıklam kadınlığına girmeden önce son kez gözlerine bakıp "Seni seviyorum," dedi...

Oh... Tanrı aşkına bunu o kadar çok özlemişti ki!

İçinde ağır ağır ilerlemek niyetindeydi ama Elisha buna izin vermeden, bir bacağına kalçasına bastırınca Connor ani ve tek bir hareketle kadının derinlerine daldı, bir süre hiç kıpırdamadan orada kaldı. Ufacık bir kıpırdanışlık sabrı kalmıştı tükenmesine. Genç adam iradesini toplayıp derin birkaç soluk aldı ve yavaşça hareket etmeye başladı. Dışarı çıkmak tekrar içeri gireceğini bildiği için güzeldi sanki. Ve sonra yine girmek, her girişinde karısının tatlı mırıltıları, bacaklarındaki kontrolsüz titreyişleri hissetmek mükemmeldi.

Ancak en mükemmeli değildi... Bu düşünceyle temposu hızlandı, vuruşlar çılgın bir seyir aldı. Connor zirveye doğru tırmanırken Elisha'nın omurgası yükselerek yay gibi gerildi, başı geriye düştü. Bedeni şiddetli ve arkası kesilmeyen titreyişlerle sarsılırken genç kadın o son noktada Connor'ı da bitiren çılgınlığını attı ve aynı anda, aynı hızla doruğa ulaşıp tükendiler...

Dakikalar sonra, ayrılmayı düşünebilecek kadar toparlandıklarında kalp atışları ancak durulmuştu. Konuşmak yerine birbirlerinin huzurlu soluklarını dinlemenin ayrıcalığını tadıyorlardı ama söyleyecek o kadar çok şey varken sessizliği ilk bozan Elisha oldu ve genç kadın "Bir daha sana sarılamayacağımı düşünmüştüm," dedi.

Connor ise son derece muzipçe sırıtıp "Bense en çok bir daha sevişemeyeceğimiz için endişeliydim," diye karşılık verdi. Elisha hafifçe gülüp, Connor'ın göğsüne sıcak bir öpücük kondurarak kokusunu derin derin içine çekti.

"Connor her şeyi unutmak istiyorum... Artık acı çekmek istemiyorum."

Bu sefer sevecenlik gösterme sırası Connor'daydı. Genç adam Elisha'yı sımsıkı sarıp saçlarını birkaç kere öptü ve "Sana söz veriyorum sevgilim, bundan sonra üzülmene asla izin veremeyeceğim," dedi. Elisha ona inanıyordu. Sözlerinin anlamı büyüktü fakat hissettirdikleri her şeyin de ötesinde güven veriyordu. İçini aydınlatan huzurla gülerek o da kocasına sarılırken bütün gece ona teşekkür etmek istediği aklına geldi.

"Sana teşekkür etmem gerek sevgilim..."

Connor anlamayarak "Teşekkür mü?" dedi.

"Okul için yaptıklarını biliyorum... Bir de bu akşam... Bu akşam sadece beni değil annemi de çok mutlu ettin. Onu ilk kez öylesine huzurlu gördüm. Ayrıca hayatım boyunca hiçbir şey bana kendimi bu kadar özel hissettirmemişti. Nasıl yaptın bilmiyorum ama sanırım bunu sadece sen başarabilirdin..."

Connor göğsünü titreterek güldü. "Biraz uğraştığımı inkâr etmeyeceğim ama senin gönlünü kazanmak için aklımdan geçen çılgınca, bir sürü fikir arasında en akla yakın olanıydı diyebilirim."

"Onları tekrar görebileceğimi hiç düşünmezdim. Elimde kalan iki tanesine canım gibi bakacağımı düşünürken sen bana onlarcasını verdin." Elisha devam etmeden önce başını kaldırıp mutlulukla Connor'a baktı. "Aşağıdaki tam otuz iki tane tablo saydım."

Elisha Connor'ın mütevazılık yapacağından neredeyse emindi ama genç adam sadece "Otuz üç," demekle yetindi.

Genç kadının tek kaşı şüpheyile kalkarken gözleri araştırır gibi Connor'ın yüzünü inceledi. "Otuz iki olduğundan eminim, defalarca saydım. Acaba gözümünden kaçan özel bir parça..."

Connor sözünü bitirmesine izin vermeden araya girdi ve "Oldukça özel bir parçayı sadece kendim için sakladım," deyince Elisha kafasında hızlı bir taramaya girişti. Babasının resimlerini kronolojik olarak neredeyse kusursuz bir doğ-

rulukla sayabilirdi. İçlerinden Connor'ın dikkatini çekecek kadar özel olanının hangisi olduğunu düşünürken Connor tekrar konuştu.

"Bir resim vardı ki onu benden başka kimsenin görmesine izin veremezdim..."

"Bir saniye, bir saniye... Şimdi sen bir resim daha olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Elisha inanamayarak. Öyle şaşkınlığına aldırmandan doğruldu ve çıplak göğüslerini tüm güzelliğiyle Connor'ın beğenisine sundu.

"Hımm..." Connor Elisha'nın çıplak göğüslerinden birisini avuçlarken, kesinlikle karsının merakını gidermek üzerine kafa yormadığı ortadaydı.

"Connor cevap vermeyecek misin?"

Connor "Son derece meşgulüm," derken Elisha'yı tek bir hareketle altına almış, boynunu sıcak öpücüklerle okşuyordu.

Elisha ise hissettiği tahrike rağmen direnmek konusunda ki kararlılığıyla kocasını üzerinden itti. Yine de bunu yaparken pek de ciddi olduğu söylenemezdi. "Tanrı aşkına Connor beni meraklandırma..."

Connor bir an için, umursamayarak genç kadının üzerine tekrar eğilmişti ki birdenbire karar değiştirerek yataktan kalktı ve mükemmel vücuduyla Elisha'nın karşısına dikildi. "Sana resmi getireceğim ama sonrasında senden bazı sözler almam gerekiyor," derken son derece ciddi görünüyordu.

Elisha gözlerini zorlukla kocasının çıplak vücudundan çekip yüzüne baktı ve üstün körü başını salladı. Ancak Connor odadan çıkmak için geri dönünce, genç adamın sıkı kalçalarını hayranlık ve biraz da özlemle süzmeyi ihmal etmedi. Nereye gittiğini Tanrı bilirdi...

Connor sadece birkaç dakika sonra odaya döndüğünde elinde standart boyutlarda bir tablo vardı ama arkası dönük olduğu için Elisha neye benzediğini bilmiyordu. Merakla tekrar oturur pozisyona geçerken yatak örtüsünü tedbirle göğsüne bastırdı ve heyecanla "Görmek istiyorum," dedi.

Connor'sa Elisha'nın sıkı sıkıya kapattığı göğüslerini işaret ederek "Ben de," diye karşılık verdi.

"Connor lütfen..."

Oyun oynamaya niyetli olduğunu bir süredir açık eden Connor hiç beklenmeyen bir şekilde ciddileşti ve tablonun yüzünü çevirdi. Aynı anda Elisha'nın ağzından çılgınlıkla gülme arası bir ses çıktı ve genç kadın "Tanrım, bunu nasıl da unuttum," dedi. Arkasından, tutmaya uğraşmadığı kahkahalarını serbest bıraktı.

Sadece dokuz yaşındaydı. Oturma odalarındaki soluk yeşil tekli koltuğa ters biçimde yatmış, uzun saçlarını aşağı sarkıtmıştı. Bunu yaparken de bacaklarını koltuğun sırtlığına diktiği için mavi elbisesinin eteği, fırfırlı külotunu olduğu gibi açığa çıkartacak şekilde belinde toplanmıştı. Öyle keyifli ve tasasız bir hali vardı ki, eğer bu poz yüzünden annesinden dayak yememiş olsaydı en güzel günlerinden olmaya adaydı belki de... Bu resmi sattıklarını bilmiyordu bile.

Connor'ın bu resmi nasıl bulduğunu sorgulamak gereksizdi fakat neden sakladığını düşünmek akla oldukça komik ve ilginç şeyler getiriyordu.

"Beni anlıyorsun değil mi?"

Elisha Connor'ın kendisini son derece haklı gören bir ifadeyle sarf ettiği sözlerle karşın ona bakakaldı. "Sen ciddisin öyle değil mi?"

Connor asıl anlamsız olan Elisha'nın sözleriymiş gibi "Elbette ciddiyim," deyip yatağa uzandı ve resmi de büyükçe bir kitap gibi, her ikisinin görebileceği şekilde önlerine tuttu. "Karımın çıplak bacaklarını ve külotunu benden başka kimsenin görmesine izin verir miyim sanıyordun?"

Elisha tekrar kahkaha attı. "Kıskançlığın gururumu okşadı fakat biraz abartmıyor musun?"

"Bunu satın aldığım adamı görseydiniz böyle gülmezdiniz majesteleri."

"Bence abartıyorsun sevgilim..."

“Kesinlikle abartmıyorum. Onu oracıkta benzetebilirdim ama resme sahip olmadan riske girmeyi istemedim...”

Elisha kocasının elindeki tabloyu alıp yatağın diğer tarafından yere bıraktı ve ona sarıldı. Tutmaya çalıştığı kahkahası yüzünden vücudu şiddetle sarsılıyordu.

“Sana çok komik geliyor olabilir ama o şişko herifin karımın resmine bakmasına tahammül edemezdim.”

Elisha son sözlerden pek bir şey anlamamakla birlikte asıl komik olanın Connor’ın ifadesi olduğuna kanaat getirdi ve hiç gürültüyle hiç durmadan gülmeye devam etti.

“İnatçı herifi ikna etmek bana epey pahalıya patladı.”

Elisha’nın gülümsemesi anında kesildi ve genç kadın sahte bir kızgınlıkla “Bana değmeyeceğini söyleyemezsin öyle değil mi,” dedi ama sözlerini bitirmeden kendini Connor’ın altında, yüzleri neredeyse birbirine değerken buldu. Elisha, birdenbire değişen havanın ağırlığını teninde bir ürpertiymiş gibi hissedebiliyordu şimdi... Connor’ın gözlerindeki alev sevişirken yanan ateş gibi değildi. Ciddiydi ama bir yandan da heyecanlı. Parmakları Elisha’nın bel oyuğu ile kalça çıkıntısı arasındaki bölgede tatlılıkla gezinirken, bir eliyle de genç kadının alnına düşen saçları okşuyordu. Sanki konuşmadan önce düşünüyordu.

“Çalışma odamda bir resim vardı. Bir kız. Gülümseyişi huzur veren, sıkıldığım zamanlar beni güldüren küçük bir kız... Biliyor musun? Evlenmeye karar verdiğimde bana daha derinden gülümsemişti o kız. Sanki olacakları biliyordu... Sanki bunun benim hayatım boyunca aldığım en mükemmel karar olduğunu görmüştü. O benden önce biliyordu. Kaderim onunla kesiştiğinde aslında seninle kesişmişti ve o, ben her kederlendiğimde bana gülümseyerek bir şeyler anlatmaya çalıştığı gibi, o gün her ne sebeple almış olursam olayım, evlilik kararımı bir şekilde destekledi...”

Connor bir süre duraksayıp, gülümsedi fakat Elisha tepki verebilecek halde değildi. “O kızın sen olduğuna hiç şaşır-
mıyorum şimdi düşününce... Aynı huzuru senden alıyorum

ve çok daha ötesinde bir mutluluğu da. Elisha sen bana hayat verdin, sevgiyi de acıyı da her şeyin ötesinde tattırdın. Seni çok seviyorum bir tanem. Seni öyle çok seviyorum ki, korkuyorum. Sana bunu kanıtlamak için ömrüm yetmeyecek diye, seni mutlu etmek için zavalıca uğraşırken hata yapıcağım diye...” Genç adam Elisha’nın gözünden süzülen bir damla yaşı dudaklarıyla kuruladı ve zayıf bir sesle “En kötüsü de seni tekrar ağlatacağım diye korkuyorum sevgilim,” dedi sonra.

Elisha itiraz edecekti belki ya da herhangi bir şey söylemek niyetindeydi ama Connor parmağını, genç kadının dudaklarına bastırarak engelledi... “O gece bir hata değildi. O kokunun, o kadife sesin hissettirdiklerini sadece öyle bir hayal âlemindeyken kabul edebilirdim Elisha. Uyandığımda, aslında kimi öptüğümü bildiğimi, kimin sıcaklığını hissettiğimden haberim olduğunu söyleyebilir miydin sanıyordun? O kadar cesur bir adam değilim, olamadım. Yanlışlıkla odasına girdiğim kızın cazibesine, aptal bir sineğin ipek bir ağa takıldığı gibi kapıldığımı itiraf edemedim. Ama şimdi ediyorum...”

Connor’ın kısacık suskunluğunu değerlendiren Elisha “O geceyi hatırlıyor musun?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Bana hata yaptığımı söyledin, seni dinlemedim. Elimi uzattım sana ve ipek saçlarını hissettim. Ne kadar hoşuma gittiğini asla bilemezsin...” Connor aynı o gece olduğu gibi saçlarını okşadı Elisha’nın. “Sesine bayılıyordum, kokuna da öyle... Kulağına fısıldadım, öyle tatlıydın ki. *Korkma, hata değil bu dedim.*” Genç adam sözlerini eylemelere döküyordu özellikle. “Hımm... İşte o zaman da böyle tatlı kokuyordun. Lavanta gibi... Sonra dudaklarına dokundum. İşte böyle...”

“Connor...”

“Elisha... Ah tatlı Elisha. Seni öyle sevdim ki. Birden bire değil, ağır ağır, içime çeke çeke... İçine sine sine. Seni öyle sevdim ki, seni sevmezsem ölürüm gibi. Kanıma işlediğin her anı tüm benliğimle hissettim ve karşı koymayı denedim.

Sana bu yüzden acı verdim ya zaten. Sen benim ezberimi bozduğun için kırdım seni. Ben öyle bencil bir adamım ki sırf seni sevdim diye seni sevmeye katlanamadım. Ama yeter Elisha... Yeter..."

"Connor..."

"O geceyi planlamadım ama Tanrı'nın ikimiz için bir planı vardı, değil mi? O yüzden tatlı tuzağına düşmeme mani olmadı... İkimiz için. Tanrım seni çok seviyorum Elisha, çok seviyorum..."

"Seni seviyorum Connor."

Kelimeler sustuğunda söylenmek istenenler bitmiş değildi fakat hisler karşısında öyle yetersizdiler ki ne Elisha ne de Connor daha fazla konuşmayı denemedi. Dudakları aşkla birleşip, bedenleri tutkuyla birbirine karışırken hisleri dile geldi ve iki âşık ömürleri boyunca söylemekten vazgeçmeyecekleri yeminlerini tekrar ettiler.

Seni Seviyorum...

Son Söz

Uzun ve endişeli bekleyiş bitecek gibi değildi. Connor tekrar saatini kontrol etti ve bir önceki seferin üzerinden sadece birkaç dakika geçtiğini görünce sıkı bir küfür etti. Üstüne üstlük Elisha'nın acı çığlıkları azalacağı yerde artıyordu. Bu, doğumun başladığı ya da çok yaklaştığı anlamına gelse de Connor olayı hiç de o bakımdan göremiyordu. Tanrı aşkına karısı acı çekiyordu...

Genç adam sinirli adımlarla odayı bir aşağı bir yukarı arşınlarken Elisha korkunç bir çığlık daha atınca Connor acı çeker gibi inledi ve yüzünü elleriyle kapadı. Buna artık dayanamıyordu... *Neden bitmemişti hâlâ? Bir sorun mu vardı yoksa?*

Kafasından geçen hastalıklı ihtimaller yüzünden acı çekiyordu. En huzursuz hissettiği sırada omzuna dokunan eli hissedince o tarafa döndü ve Tony ile göz göze geldi. Onun burada olduğunu unutmuştu bile...

"Connor, sakın ol dostum."

Connor içinden 'söylemesi kolay' derken arkadaşına herhangi bir şey söylememeyi uygun gördü.

"Tamam, hiç doğum tecrübem yok ama yukarıdaki ebe- nin olduğuna eminim..."

Connor bu sefer dayanamayıp "Kapa çenenin Tony!" diye çıkışınca Tonu teslim olmuş gibi ellerini kaldırıp arkasını döndü. Ancak tekrar konuşması çok sürmedi. "Ah Connor, eskiden olsa bir yumrukla seni kendine getirirdim ama beni hâlâ affedip affetmediğinden tam olarak emin olamadığım için nazik olmaya mecburum..."

"Elisha'ya iki saniyeden uzun süre bakmadığın sürece tehlikede değilsin. Tanrı aşkına konumuz bu değil. Yukarıda karım acı çekiyor ama ben ona yardım edemiyorum. Oysa bir daha acı çekmesine izin vermeyeceğime dair ona defalarca söz vermeme rağmen." Connor'ın gözlerinde ıstırapın verdi yaşlar parıltıyordu.

Tony Connor'a yaklaşıp elini tekrar arkadaşının omzuna koydu ve güven veren bir gülümsemeyle baktı ona. "Keşke sana yukarıda olanların doğal bir süreç olduğunu anlatabilseydim Connor." Tony sözlerini devam ettirmeden Elisha, şimdiye kadar ki en şiddetli çılgınlığını atınca iki yetişkin adam çocuklar gibi korkuyla birbirlerine baktılar. Bunun dışında herhangi bir tepki verebilmiş değillerdi. Derken, sadece birkaç saniye sonra tüm Grandoor'u ayağa kaldıran yaygaracı bir ağlama sesi duyuldu ve korku dolu yüzler rehavetle yumuşadı.

"Tony, bunu duydun mu? Duydun mu bir bebeğim oldu. Tony..." Tony, Connor'ın omzuna bir yumruk atıp göz kırptı. "Hadi git artık. Yukarıdakiler seni bekliyor."

Connor hiç duraksamadan odadan çıktı ve merdivenleri hızla kat ederek Elisha'nın doğum yaptığı odanın kapısına kadar koştu. İçeri girmeden önce kısacık bir an tereddüt etti ama bebeğinin yüksek sesine rağmen kulağına gelen, karısının kısık mırıltısına kayıtsız kalamayarak içeri girişi kesinlikle içgüdüsel oldu.

İçeri adımını attığı anda Elisha "Connor," dedi zayıf bir sesle. Connor düşünmeden onun yanına koşup diz çöktü ve soğuk elini dudaklarına bastırdı. "İyi misin sevgilim?"

Elisha bitkinliğine rağmen sıcacık gülümserken, başıyla ebenin bir battaniyeye sardı bebeği işaret ederek "Nasıl iyi olmam ki?" dedi.

Connor, bebeklerini getiren ebeye yer açmak için hafifçe kenara kayıp kadının bebeği Elisha'ya verişini sabırla izledi.

"Connor sana ilk görüşte âşık olduğumu söylemiş miydin?"

Connor Elisha'nın bitkin sesiyle söylediklerine karşı gülümsemi ve "Hem de defalarca," dedi.

"Sanırım oğluma da ilk görüşte vuruldum. O tıpkı sana benziyor..."

Bir oğlunun olduğunu o an öğrenen Connor'ın boğazına bir yumru oturdu sanki. Genç adam cevap vermek istese de konuşabilecek durumda değildi. Yatağa, Elisha'nın yanına, onu rahatsız etmemeye özen göstererek otururken örtüler arasındaki bebeğe baktı dikkatlice.

Elisha haklıydı... O tıpkı kendisine benziyordu. Genç adam gururla gülümseyip, elini Elisha'nın başının üzerinden geçirerek hafifçe ona sarıldı ve terden birbirine yapışmış saçlarını koklayarak öptü.

"Çok güzel bir bebek o Connor."

"Evet sevgilim... Tıpkı bana benziyor."

Elisha zorlukla gülerek "Doğru söze ne denir ki?" derken, üzerine doğru eğildiği bebeğinin kokusunu uzunca içine çekiyordu.

Connor'sa bu mükemmel manzarayı izlerken ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Bir bebekleri olmasını çok istemişti... Özellikle de Elisha'nın yaralarının iyileşmesi için. Unutamayacaklarını biliyordu ki unutmak da istemiyorlardı. Fakat şimdi onlara bakarken kendisinin de buna ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Connor için Elisha hayat demekti ve onu ömrünün sonuna kadar her şeyin de ötesinde sevecekti, bunu biliyordu. Ancak şimdi, kendisine bile itiraf etmekten çekindiği gerçeğe bakıyordu. Connor bebeklerini kaybetmenin yaşattığı yıkımı şimdi görebiliyordu. Connor Elisha'nın kaybını şimdi daha iyi anlayabiliyordu ona sahip olmanın ne demek olduğunu anladığı için...

Genç adam minnetle derin bir nefes aldı ve tekrar karısının üzerine doğru eğilip, incitmemeye özen göstererek sarıldı ona. Ona zarar vermekten öyle korkuyordu ki içinden geldiği gibi sevgisini göstermekten çok uzaktı.

"Connor adını düşündün mü?"

Connor bunu hiç düşünmemişti. Annesinin kucağında huzurla uyuklayan bebeğin komik yüzünü incelerken ona uygun olabilecek bir isim gelmiyordu aklına. Fakat birden aydınlanmış gibi fısıldadı. "Martin... Martin Solomon Tracey hoşuna gider mi?"

Elisha gülmeye başladı ya da ağlamaya başlamadan önce gülüyordu. Connor endişeyle "Seni üzdüm mü sevgilim" diye sordu.

"Hayır, Tanrım hayır. Connor seni öyle çok seviyorum ki. Teşekkür ederim Tanrım. Teşekkür ederim sevgilim... Adı Martin olsun. Martin Solomon Tracey..." Genç kadın yaşlarla ıslanan yüzünü kocasına doğru kaldırıp güneş gibi ışıdayarak gülümsedi ve Connor sonucunu düşünmeden dudaklarını asla karşı koyamadığı dudakların üzerine kapadı.

Tanrı yardımcısı olsun, onu çok seviyordu.

Son

... Ve Sonsuza Kadar Mutlu Yaşadılar...
Ancak yine de birkaç detayı eklemek gerekebilir.

Elisha ve Connor, sadece bir sene sonra ikinci bebeklerine sahip oldular. Elisha ikinci bebeğine hamile kaldığında Connor karısından mahrum kalacağının endişesiyle bunun çok hızlı olduğunu düşünmüştü fakat Elisha cephesinde durum mutlulukla karşılandı. Dünyalar güzeli kızlarını kucaklarına aldıklarında daha fazla mutlu olamayacaklarına kanaat getiren çift, çok daha fazla mutlu olmanın anlamını keşfettiler...

Claire ve Peter çifti evliliklerinin ilk senesinde dünyaya gelen ikiz bebekleriyle Newland'de yaşamaya devam ediyorlar... Elisha ile sık sık görüşmekten asla vazgeçmediler.

Müzmin bekâr Tony, Connor'ın bitmek bilmeyen baskılarından bunalarak evlenmeye karar verdi. Müstakbel gelini, Shernock Kontunun tek varisi, güzeller güzeli Leydi Azelia. Genç adam ondan fazlasıyla hoşlanıyor. Tony'nin yasak hisleri ile ilgili meseleye gelince.... Bu konu açılmamak üzere kapanmış gibi görünse de ne zaman Elisha'ya uzun süre baksa, kalbi yarıya tutulmuş gibi çarpmaya devam ediyor. Aslında ona karşı tehlikeli hisler içinde değil. Bu sadece güzel bir kadına baktığında hissettiği türden bir şey muhtemelen... Tanrı aşkına Elisha ikinci çocuktan sonra iyice güzelleşti.

Mathew Eton'da eğitime başladı... İyi bir öğrenci...

Margaret Clewland, Newland'de yaşamaya devam ediyor. Hâlâ eşinden kalan evde kalmak konusunda ısrarlı...

Catherine mükemmel bir büyükanne oldu... Torunlarına tapıyor ve Connor'la arası hiç olmadığı kadar iyi.

Ve Carla... Connor'ın nüfusunu kullanarak, onu koca-

sından kalan mirasından mahrum bırakmasını bir uyarı gibi algılayarak İngiltere'yi terk etti. Sapkın fantezileri olan zengin sevgilisiyle bilinmeyen bir yerlerle gittiği söyleniyor. Muhtemelen cehennemin dibine... Yine de onu Londra'nın arka sokaklarındaki malum evlerde gördüğünü iddia eden kişilerin sayısı da az değil...

Kalbimi Çaldın adlı romanıyla Sepya Kitaplar okurlarının
beğenisini kazanan Rita Hunter'dan
Tatlı Tuzak

Şiddetli yağmur yüzünden kabaran dere, Sedgwick'lerin evini kasabaya bağlayan köprüyü seline kattığında, kimse olacakları tahmin bile edemezdi.

Grandoor Dükü Connor Tracey prensipli bir adamdı. Çapkın olabilirdi ama evli ve tecrübeli kadınları yatağa atmak sayılmazsa, kimse ahlaksız olduğunu iddia edemezdi... Fakat günah kadar çekici, melek kadar güzel taşra gülü Claire'in odasına, gecenin bir yarısı onu rezil etmek pahasına girmeye karar verdiğinde tüm prensiplerinin ve erdemlerinin birkaç kadeh brendi ile yok olup gidecek kadar zayıf olduğunu görecekti. Ancak bu kendisiyle yaptığı bir iç hesaptı... Asıl hesap ise o meleğin değil de, erkek kılıklı arkadaşının yatağında uyandığında vereceği hesaptı. Evet, kesinlikle Tanrı'nın oyununa gelmişti...

Elisha Clewland erdemleri olan bir kızdı. Işıltılar saçan bir güzelliği ya da kasabanın erkeklerini baştan çıkartan bir cazibesi yoksa da dürüst ve gururluydu. Fakat yolculuğu dönüşünde kasabalarında mecburen konaklayan soyluya ilk görüşte âşık olunca hiçbir zaman yapmayacağı bir şey yaptı... Nişanlı arkadaşının odasına girmeye niyetlenirken odaları karıştıran adamı, sadece kendisinin bildiği bir gerçekle aydınlatmak yerine, yalan söylemeyi tercih etti. Bunun için cehennemde yanması gerekir miydi?

ISBN 978-9944-82-409-5

